

Giới thiệu Nam Thành Có Mưa

Độ dài: 21 chương

Nhân vật chính: Tống Uyển, Diệp Gia Thụ

Thể loại: Hiện đại, ngược, BE

* Truyện ngược, có máu chó, nam nữ không sạch sẽ cũng không thuộc tuýp ngoan ngoãn, các bạn cần nhắc kĩ trước khi nhảy hố, tránh nói lời cay đắng.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thành Có Mưa* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Mốc dịch

Màn đêm chi độc màu xám tro, ngọn đèn nhỏ màu vàng chợt sáng chợt tối. Căn nhà cũ đứng lặng ở nơi ấy, một màu đen tuyền như giấy tiếp theo chiếc miệng sắt sẽ nhe những chiếc răng nanh sắc nhọn.

Diệp Gia Thụ đứng trước cửa quay lưng về phía gió, quần chật chiếc áo jacket màu đen trên người. Ngón tay lạnh như băng quẹt mấy cái cuối cùng cũng chầm được thuốc.

Anh rít mạnh một hơi, rồi hắt xì một cái thật kêu trong cơn gió rét buốt.

Mùng mười tháng giêng hôm nay, đang chuẩn bị đi ngủ thì Diệp Gia Thụ nhận được điện thoại của ông chủ Đường Kiến Khiêm, bảo anh đến đường Phù Dung đón một người.

Công việc tài xế là được ông bạn Lão Lưu giới thiệu cho Diệp Gia Thụ. Lão Lưu phải về quê lấy vợ, trước lúc xin nghỉ việc thì đề cử Diệp Gia Thụ. Tuy tuổi đời anh còn trẻ nhưng lái xe rất chắc chắn, hơn nữa miệng lại kín như bưng, không bao giờ để lọt ra ngoài một câu không nên nói.

Công việc nhàn nhã, hơn nữa tiền lương Đường Kiến Khiêm trả rất cao, Diệp Gia Thụ thiếu tiền nên không hề do dự mà tiếp nhận món hời của Lão Lưu ngay tắp lự.

Trước đây anh đã thử lái hai lần, Đường Kiến Khiêm rất hài lòng, chính thức nhận anh vào.

Hút xong một điếu thuốc, Diệp Gia Thụ đẩy cửa ra, mùi thơm trộn lẫn hơi nóng phả vào mặt, trên tầng hai vang lên tiếng lách cách của mặt chược, người phụ nữ cất cao giọng, từng tràng cười giòn giã khanh khách vọng ra.

Advertisement / Quảng cáo

Căn nhà này được trang hoàng theo lối phục cổ, rèm cửa sổ nặng trĩu dây cộm màu xanh lá cây, kín kẽ đến nỗi ánh đèn bên ngoài cửa sổ không lọt vào nổi. Dưới chân là tấm thảm thêu hoa văn phức tạp, ánh đèn chập chờn tối lờ mờ làm nền cho ghế sofa tay vịn đỏ sẫm bên dưới, tạo thành một màu sắc làm người nhìn không hề cảm thấy dễ chịu.

Cầu thang với tay vịn gỗ sơn đỏ chạy dài đến tầng hai, ở cửa cầu thang đặt một chiếc bàn gỗ, bên trên bày một chậu hoa, không nhìn ra chúng loại nhưng hình như là hoa huệ.

Cách trang trí của căn nhà làm người ta gợi nhớ đến những bộ phim về thời đại dân quốc.

Diệp Gia Thụ còn đang chần chừ thì một người phụ nữ trung niên ăn mặc như người làm thuê bước ra từ một phòng gác, liếc anh một cái: “Làm gì thế?”

“Ông Đường bảo tôi đến đây đón cô Tống.”

Người phụ nữ trung niên nheo mắt dò xét từ trên xuống dưới: “Trước đây tôi chưa gặp anh bao giờ.”

“Tôi mới vào làm.”

Người phụ nữ trung niên chỉ vào chiếc sofa tay vịn màu đỏ sẫm trong phòng khách, “Chờ đi, tôi lên tầng gọi cô chủ.”

Người nọ đi trên thảm trải sàn không phát ra bất kì tiếng động nào, Diệp Gia Thụ ngồi xuống ghế sofa tay vịn đỏ. Bên cạnh ghế sofa đặt một chiếc bàn nhỏ, bên trên để một ngọn đèn be bé có chụp màu xanh đen, na ná giống cách bài trí văn phòng đảng Quốc Dân thường thấy trong phim dân quốc. Diệp Gia Thụ cảm thấy không thoải mái cho lắm, mình ăn mặc như tên đầu đường xó chợ, hoàn toàn lạc lõng với phong cách ngôi nhà này.

Không tới một lát, mấy giọng nói nữ ở phía trên vọng xuống khi gần khi xa.

Diệp Gia Thụ ngước đầu lên nhìn, ở đầu kia cầu thang, nữ chủ nhân ngôi nhà là Tống Uyển được ba người vây xung quanh. Cô mặc áo khoác dài bằng nhung màu đỏ, cũng là kiểu dáng thường thấy trong mấy bộ phim dân quốc, cổ áo che kín mít, cánh tay mềm mại lộ khỏi tay áo.

Tay Tống Uyển vịn lan can gỗ khắc hoa sơn đỏ sẫm, nghiêng người nói chuyện với một cô gái khác ăn mặc hợp thời hơn. Cô gái đó thoát nhìn rất quen mắt, hình như là minh tinh Phó Tiểu Oánh nổi tiếng xa gần năm nay vừa đạt được ngôi ảnh hậu.

Tống Uyển cười nói: “Hôm nay chơi chưa đã, có thời gian thì hẹn tiếp nhé, số tiền thua này coi như tôi mời mọi người uống trà.”

Phó Tiểu Oánh cười cười: “Nhưng tôi cũng chưa thấy người nào kì quái như cô, thắng thì không vui, thua mới dễ chịu.” Cô ấy ngẩng đầu lên khẽ vỗ má Tống Uyển, “Tiếc là tôi sắp gia nhập đoàn làm phim rồi, lần sau chơi với cô tiếp nhé.”

Tống Uyển cười như không cười: “Đừng ra ngoài ăn đồ nướng vào buổi tối nữa, không thấy lắm dầu mỡ à.”

Sắc mặt Phó Tiểu Oánh không đổi, nói xong câu “Tôi đi đây” thì nhấc đôi gầy cao gót xuống cầu thang gỗ, lộp cộp lộp cộp lách qua mấy người thành người đi đầu tiên.

Cùng chơi mặt chược với Tống Uyển ngoài Phó Tiểu Oánh ra còn có hai nữ minh tinh nữa, một cô trong đó mất to khuôn mặt V line, vẻ đẹp điển hình của “hotgirl mạng”, “hotgirl mạng” đi xuống mấy bước rồi quay người lại, ngẩng đầu lên cười lấy lòng Tống Uyển: “Nghe nói đầu năm nay giám đốc Đường sẽ đầu tư hai bộ phim điện ảnh mới? Chị Tống Uyển sẽ tham gia chứ?”

Tống Uyển liếc cô ta: “Diễn gì chứ? Trình độ của tôi còn kém xa cô.”

“Hotgirl mạng” khựng lại đầy sượng sùng nhưng vẫn cố gắng giữ nụ cười trên môi, giả bộ hờn dỗi: “Chị Tống Uyển đừng chế giễu em.”

Tống Uyển liếc mắt nhìn cô ta chòng chọc: “Sao cô không tự đi hỏi giám đốc Đường xem thế nào?”

Sắc mặt “hotgirl mạng” tái đi: “...Giám đốc Đường là người bận rộn, diễn viên không nổi tiếng như em sao liên lạc được với ông ấy.”

Tống Uyển cười không nói gì, khép chặt vạt áo khoác trên người hơn, ngáp một cái, giọng nói cũng một môi: “Các cô tự về đi, không tiễn nữa.”

Áo khoác rất dài, dài đến tận mắt cá chân, cổ đi không nhanh không chậm, bước từng bước xuống tầng, uyển chuyển như một con gió. Tay kia chậm rãi trượt theo lan can, móng tay sơn màu đỏ rực, mười ngón trắng ngần như ngọc Dương Chi nhìn vô cùng hút mắt.

Xuống dưới tầng, Tống Uyển không vào phòng khách mà quay người vào thẳng cánh cửa bên cạnh.

Hai nữ diễn viên kia đi được một lúc Tống Uyển mới ra khỏi cánh cửa đó, cô đã tẩy trang, thay chiếc áo khoác dài thành quần bò và áo len màu trắng, mái tóc dài đen tuyền như tảo biển xỏa tung một cách tùy tiện.

Diệp Gia Thụ đứng lên: “Cô Tống.”

Tổng Uyên không doái hoài đến anh, ngồi xuống ghế sofa đối diện, trên bàn trà có một chiếc tráp gỗ mạ vàng sơn đen, cô mở tráp ra lấy thuốc lá và bao diêm bên trong. Là thuốc lá dành cho nữ, thân điều thuốc rất dài và nhỏ. Cô cần đầu lọc, nghiêng đầu châm lửa, mái tóc rũ xuống che khuất nửa gương mặt cô.

Ngon lửa nhỏ nhảy nhót, cô vẩy cây diêm một cái, làn khói chậm chậm tỏa ra từ đầu điều thuốc bị đốt đen, cô thông thả rít một hơi, ngừng đầu nhìn Diệp Gia Thụ: “Đường Kiến Khiêm về lúc nào?”

“Sáng nay.”

“Ông ta không gọi điện thoại cho tôi.”

“Giám đốc Đường bảo tôi đến thẳng đây đón cô.”

Tổng Uyên cười một tiếng đầy khó hiểu rồi nói tiếp: “... Trước đây chưa thấy anh bao giờ.”

“Tôi mới tới. Giám đốc Đường sắp xếp tôi làm thay ca của Lão Lưu, sau này chỉ chuyên lái xe cho cô Tổng.”

Tổng Uyên nâng mí mắt, hình như có lời muốn nói nhưng cuối cùng vẫn lười mở miệng, cô rít mấy hơi thuốc rồi đứng lên: “Đi thôi.”

Ra khỏi cổng lớn căn nhà, cơn gió mùa đông se lạnh chui vào từng kẽ hở.

Diệp Gia Thụ mở cửa ghế sau cho Tổng Uyên, đợi cô ngồi vào xong thì vòng về ghế lái của mình.

Anh đã nghe Lão Lưu nói lại quy củ, lúc đi xe cô Tổng này không thích nghe nhạc, cũng không bao giờ nói chuyện với lái xe. Vì thế sau khi lên xe anh lập tức giữ yên lặng.

Gió lạnh lùa vào trong, lướt nhanh qua mắt.

Tổng Uyên gác tay lên cửa kính ô tô, kẹp điều thuốc giữa các ngón tay không hút thêm một hơi nào. Cho đến khi hơi nóng làm tay cô run lên, cô mới nhận ra điều thuốc đã cháy hết, đầu thuốc nhanh chóng được gió cuốn về phía sau, rồi biến mất không còn chút tăm tích.

Tổng Uyên rất thích ra ngoài vào buổi tối, con đường rộng rãi thẳng tắp, đèn hai bên đường chiếu rọi đêm muộn như ánh chiều tà, có lúc ngỡ rằng cứ đi thẳng con đường này thì có thể quay vòng thời gian, quay ngược về năm mươi sáu tuổi, những năm tháng còn sống ở đường Thanh Thủy.

Đạo gần đây bệnh cũ mắt ngứa của cô ngày một nghiêm trọng, ngày nào cũng ba bốn giờ sáng mới chợp mắt được. Đêm không có gì để làm, cô sẽ lái xe chạy vòng quanh những con đường cũ kĩ ở Nam Thành như một linh hồn lang thang cô độc, nhưng không tìm thấy cánh cửa địa ngục ở chôn nao.

Trong lòng Tổng Uyên rõ mười mười, giờ này Đường Kiến Khiêm gấp gáp đến vì nóng lòng muốn gặp cô, cảm thấy áy náy vì không đón tết âm lịch cùng với cô. Trước đó bọn họ đã tròn ba tháng không nói với nhau câu nào.

Tổng Uyên cho rằng không hẳn là áy náy, rõ ràng Đường Kiến Khiêm muốn làm lành với cô.

Đường Kiến Khiêm sống trong ngôi biệt thự hiện đại có bể bơi, đèn đuốc sáng trưng. Ông ta không thích cô sống trong ngôi nhà trang trí theo phong cách dân quốc ở đường Phú Dung, nói rằng nơi đấy âm u giống nhà ma.

Nhưng cô hồn đã quỷ chẳng phải nên sống ở nhà ma sao.

Xe vào bãi đỗ xe, Tổng Uyên xuống xe, khựng lại một giây chợt nhớ ra mình nên nói một tiếng cảm ơn với anh lái xe mới này, nhưng không nhớ ra tên anh ta là gì nên đành phải bỏ cuộc, đóng “rèm” cửa xe lại.

Vừa vào cửa, người làm trong nhà đang bụng bát com rượu bốc khói nghi ngút, thấy cô bên gọi “cô Tổng”. Đường Kiến Khiêm đã tắm rửa xong, trên người mặc bộ đồ mặc nhà màu xám tro, đang ngồi trên sofa lật cuốn “Tuyển tập Mao Trạch Đông.”

Ông ta thuộc tuýp người, lúc hai mươi tuổi thoát nhìn như ba mươi, đến hiện giờ bốn mươi tám tuổi nhưng vẫn giống như ba mươi tuổi. Chín chắn trầm tĩnh, mưa gió không làm ảnh hưởng đến ông ta, sự sắc sảo đều thể hiện trên nét mặt, nhưng không ai biết khi giao tiếp với người khác, rốt cuộc ông ta đã dùng bao nhiêu sự sắc sảo của mình.

Người làm hơi chậm chạp, đặt bát com rượu lên bàn trà.

Tổng Uyên bước tới ngồi bên cạnh Đường Kiến Khiêm, cầm chiếc thìa trong cái bát trước mặt, múc một miếng com rượu nóng hổi cho vào miệng.

Đường Kiến Khiêm vươn tay ra chạm vào tay cô, “Sao ra ngoài mà không quàng khăn thế?”

“Ngồi suốt trên xe, không lạnh lắm.”

“Tay em lạnh buốt rồi.” Ông ta gấp trang sách lại, nghiêng đầu nhìn cô, phát hiện ra cô đã tẩy trang, khuôn mặt sạch sẽ trắng ngần, ông ta vô cùng vui vẻ. Cô mới hai mươi tuổi, nhưng sống với ông ta luôn trang điểm rất đậm như đeo mặt nạ, khóc hay cười đều không thể làm chiếc mặt nạ này nứt vỡ.

“Ngày mai tôi không đến công ty, em muốn đi đâu? Tôi nghe nói cửa hàng em thường đến có mẫu mới về, tôi đưa em tới nhé.”

Người bạn trăm công nghìn việc như Đường Kiến Khiêm đã mở miệng nói muốn đưa cô đi dạo phố, rõ ràng đang tỏ ra nhún nhường trước cô.

Mười ngón tay của Tổng Uyên cầm chiếc bát sứ, dường như muốn gom góp chút ít áp áp phía trên.

Cô nói được, không có bất cứ ý kiến gì.

Lúc Tổng Uyên ra khỏi phòng tắm, đèn lớn ở phòng ngủ đã tắt, Đường Kiến Khiêm đeo kính tiếp tục đọc sách dưới ngọn đèn bàn.

Ông ta ngừng đầu lên hỏi cô ngày mai mấy giờ dậy, rồi cầm điện thoại tiện tay đặt chuông báo thức.

Đến khi đèn bàn cũng tắt, trong bóng tối Tổng Uyên cảm thấy mình như con cá đã cạn vảy sạch sẽ. Cánh tay Đường Kiến Khiêm vươn tới, quàng tay cô qua vai mình, để da thịt hai người kề cận.

Giọng nói của ông ta nặng nề nhưng vững chãi, dường như người điên cuồng ba tháng trước không phải ông ta. Ông ta phủ phục lên cô, hơi thở rất nặng, bàn tay rịn mồ hôi ấn trán cô xuống, lời nói tựa cánh cáo cũng như van nài: “A Uyên, chuyện đã qua rồi hãy để nó qua đi, em nghe lời, đừng làm tôi tức giận nữa.”

Tổng Uyên nói “được”.

Cô vẫn cảm thấy lạnh, cũng rất đau, như những con đường đã đi trong màn đêm sâu nhất, không bao giờ tìm thấy điểm cuối.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thành Có Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Mốc dịch

Hai giờ sáng Diệp Gia Thụ mới về đến nhà. Anh cởi áo jacket, dựa lưng vào ghế sofa cũ chạm một điều thuốc, chống chân lên đá rơi đôi giày. Anh gác chân lên bàn trà, đầu ngả về phía sau, cả người đầy một mỏi, con mắt như từ tận trong xương thấm ra ngoài.

Ban ngày Lão Lưu đã chuyển đi, anh giúp anh ta thu dọn đồ đạc, nhân thể nhận lại một số món đồ mà Lão Lưu không mang theo... hiện giờ chúng chất đầy trong phòng khách, chật ních làm anh không có chỗ để chân, nhưng anh chẳng hề có chút hứng nào đi dọn dẹp.

Hút xong điếu thuốc anh vào phòng tắm chuẩn bị tắm rửa, vừa lấy được vòi hoa sen xuống thì mới nhớ ra bình nước nóng bị hỏng vẫn chưa gọi người đến sửa. Anh cởi quần áo, dùng nước lạnh gội rửa cái rét thấu chạp, nước chảy khỏi ống nước lạnh đến thấu xương, hăm rãng buốt lạnh run cầm cập.

Nhưng làm người tỉnh táo lại, anh nằm trên giường đến ba giờ sáng mới ngủ được.

Bảy giờ sáng, Diệp Gia Thụ rời giường, đến quán ăn sáng dưới tầng mua hai chiếc bánh quẩy và một cốc sữa đậu nành, đứng ăn trước cửa xe, rồi lái xe trước đến chỗ Đường Kiến Khiêm chờ sắp xếp công việc.

Chín giờ sáng, Đường Kiến Khiêm và Tống Uyển cùng ra khỏi biệt thự. Chân trái Đường Kiến Khiêm có tật nên đi phải chống gậy, bước chân cũng rất chậm. Tống Uyển đã thay quần áo, cô mặc chiếc váy dài màu xám và áo khoác lông cừu trắng, đeo kính đen, trang điểm đậm, tô son màu đỏ sẫm nổi bật giống màu son móng tay.

Vừa lên xe, Đường Kiến Khiêm nói đến Nam Thành Thiên Hà. Diệp Gia Thụ không nói một tiếng thong thả lái xe đi.

Đường Kiến Khiêm gọi mấy cuộc điện thoại, sắp xếp xong một vài việc ở công ty thì đặt điện thoại sang một bên, quay đầu lại nhìn Tống Uyển. Cô vẫn đeo kính đen, dáng ngồi thẳng tắp không hề nhúc nhích.

Đường Kiến Khiêm đưa tay tháo cặp kính đen đó xuống, nhìn lơng trang điểm cầu kì của cô rồi chau mày: "... Tôi thấy em gầy đi rồi, có thời gian báo má Vương tắm bỏ cho em." Má Vương là bà vú vẫn luôn làm việc cho Đường Kiến Khiêm

Tống Uyển cười cười, "Ông chịu cho tôi mượn má Vương ư?"

"Chẳng qua chỉ là một bà vú mà thôi, em muốn thì cứ lấy đi."

Advertisement / Quảng cáo

Ánh mắt Tống Uyển thay đổi, cô nhẹ nhàng đáp: "... Ông cứ giữ lại đi, tôi chỉ nói đùa thôi"

Nét mặt Đường Kiến Khiêm bình thản: "Lúc về em cứ nói với má Vương một tiếng, báo bà ấy lựa ngày chuyển sang chỗ em"

Tống Uyển không nói gì nhìn ra ngoài cửa xe.

Đến Nam Thành Thiên Hà, Tống Uyển và Đường Kiến Khiêm xuống xe đi thẳng vào trung tâm thương mại. Lần này họ đi dạo nói nhanh cũng mất hai tiếng đồng hồ.

Nhưng Diệp Gia Thụ không dám đi xa, anh đến toilet trong bãi đỗ xe đi vệ sinh rồi chui vào xe ngủ bù.

Không biết đã ngủ bao lâu, chuông điện thoại reo lên, Đường Kiến Khiêm gọi điện đến báo anh lái xe ra cửa nam.

Diệp Gia Thụ đón người ở cửa nam

Đường Kiến Khiêm báo anh lái xe đến một khách sạn gần đó trước. Đến nơi ông ta xuống xe, dặn Diệp Gia Thụ đón Tống Uyển về đường Phù Dung.

Ngồi trong đồng tử đồ vừa mới mua, Tống Uyển đã mất sạch hứng thú, chờ đến khi Đường Kiến Khiêm xuống xe cô lục lại túi áo mới phát hiện ra mình không mang theo thuốc... Đường Kiến Khiêm không thích cô hút thuốc, có bắt buộc phải kiềm chế trước mặt ông ta.

Tống Uyển đưa mắt về chỗ ghế lái, nghĩ một lát vẫn không nhớ ra người đó tên gì, "Này."

Diệp Gia Thụ giảm tốc độ xe: "Cô Tống cần gì sao?"

"Tôi quên rồi, tên anh là gì?"

"Diệp Gia Thụ"

"Hậu hoàng gia thụ, quất lại phục hề?" (Tạm dịch: Cây tốt của đất trời, quýt đã quen thủy thổ) (1)

"... Ủ."

Tống Uyển thấy làm lạ, cái tên này rất êm tai, chắc hẳn cô không đến nỗi không có chút ấn tượng nào. Nghĩ đi nghĩ lại mới nhận ra bởi vì lúc mới gặp mặt anh không tự giới thiệu tên tuổi mình.

"Này, có thuốc không?"

Diệp Gia Thụ khựng lại, móc bao thuốc Hoàng Hạc Lâu trong túi ra.

"Bật lửa nữa."

Anh lại lấy bật lửa ra.

Thuốc rất nồng, có hơng hơi cay, Tống Uyển giờ tay trà thuốc và bật lửa lại. Diệp Gia Thụ trở tay nhận lấy đồ của mình, tay kia nắm vô lăng, xe vẫn chạy vô cùng ổn định.

Tống Uyển mở cửa sổ xe ra, gió thổi vào làm tàn thuốc rơi xuống, ngón tay cái của cô gây một cái ròi lại đưa điếu thuốc tới bên miệng rít một hơi, nhả một làn khói đầy thỏa mãn, nhìn con gió nhanh chóng cuốn theo nó đi mất.

***

Cuối tuần Tống Uyển mời Phó Tiểu Oánh đến nhà uống trà.

Phó Tiểu Oánh vừa mới nhận được danh hiệu ảnh hậu sau mười hai năm vào nghề, đến hiện giờ coi như được sống thoải mái hơn, không cần gồng mình vào khuôn mẫu không phù hợp, bắt đầu chuyển mình sang mảng phim thương mại ăn khách.

Thật ra trong lòng Phó Tiểu Oánh không coi trọng Tống Uyển đến thế, cảm thấy cô như con chim hoàng yến nhốt trong lồng son chỉ biết ăn không ngồi rồi qua ngày.

Nhưng sau lưng Tống Uyển có Tống Kiến Khiêm, dù có ấy coi thường thì cũng chỉ có thể chôn sâu sự đố kỵ và khinh thường của mình vào trong lòng.

Phó Tiểu Oánh đã nghe nói chuyện Đường Kiến Khiêm đưa Tống Uyển đi mua sắm, nhưng lúc gặp mặt mới phát hiện Tống Uyển không thay quần áo mới, vẫn mặc chiếc áo dài bằng tơ tằm màu hồng. Trong căn nhà ở đường Phù Dung, rất hiếm khi Tống Uyển mặc đồ kiểu khác, dường như muốn biến mình thành bà vú lẽ sống ở thời Dân Quốc thật sự.

Trên tấm thảm trải sàn trong phòng khách chất hàng đồng tử đồ, nhìn cũng biết thành quả mua sắm được vút đại ở đây, cũng chưa hề mở một túi nào ra.

Phó Tiểu Oánh cười nói: "Quá đáng quá, nếu cô không mặc đến thì việc gì phải mua hết mẫu phiên bản giới hạn về? Tôi xem trong catalogue có rất nhiều mẫu mình thích, mà hỏi thì không còn hàng rồi."

Tống Uyển vẫn giữ dáng vẻ ẻo oài: "Váy cô chọn mấy mẫu đi."

"Tôi nào dám chứ, đều là giám đốc Đường tặng cô cả mà."

"Ông ta tặng tôi nhiều thứ lắm, đến bản thân còn chẳng nhớ đã được tặng thứ gì."

Advertisement / Quảng cáo

Quả thật Phó Tiểu Oánh đã hơi động lòng, ngắm một lúc thì đặt tách hồng trà xuống: "Vây tôi đi thử xem, nếu đẹp tôi báo người đến châu Âu xem còn hàng không."

Cô ấy lấy một chiếc váy đã giấu trữ từ trước trong một chiếc túi, cũng không ngại ngần gì mà thay ngay ở phòng khách, xoay người kéo xong phéc-mơ-tuya liền hỏi Tổng Uyên: “Đẹp không?”

“Đại ảnh hậu mặc gì cũng đẹp.”

“Cô có tâm hơn chút đi.”

Tổng Uyên cười cười, đưa mắt ngắm kĩ: “Màu xanh đen này hợp với cô lắm.”

Phó Tiểu Oánh xoay một vòng, nhìn mép váy bay lên mà vui vẻ, sau đó thì không nỡ cởi ra, cô ấy hỏi lại: “Đẹp thật chứ?”

“Tôi không lừa cô đâu.”

Phó Tiểu Oánh mỉm cười. Kiểu dáng chiếc váy này cực kì hợp với cô ấy, da cô trắng ngần mềm mại, thoát nhìn rất nổi bật.

Nói “phụ nữ trang điểm vì người mình thương” cũng chẳng sai.

Phó Tiểu Oánh thích chiếc váy này đến nỗi không muốn trả lại, trong lòng nghĩ sang chuyện khác, cô ấy dựa lưng vào tủ tường trong phòng khách, nhìn Tổng Uyên đang ngồi đối diện: “Bà chủ Tổng, hôm nay làm mấy ván chứ?”

Tổng Uyên chậm rãi ngược mắt lên.

Phó Tiểu Oánh cười nói: “Tôi gọi người rồi, cô chỉ cần sắm vai thua tiền là được.”

Nét mặt Tổng Uyên rất hồ hững: “Bắt đầu lấy tôi ra đánh yểm trợ à.”

“Chẳng phải do chỗ cô an toàn sao.” Phó Tiểu Oánh nhón chân giẫm lên thảm, với chiếc túi xách cầm tay của mình ở trên ghế, lấy điện thoại ra gửi tin nhắn.

Chợt nhớ ra chuyện gì, cô ấy bỗng nói: “Hôm kia tôi gặp em trai cô ở Nam Thành Thiên Hà, đi cùng với hai em gái, lúc đấy đang dạy dỗ một bảo vệ quán bar ở đó... cô cần quản lý cậu ta chặt vào, không thì sớm muộn gì cũng gây phiền phức cho cô.”

“Tôi quản gì được nó.” Tổng Uyên cụp mắt xuống như đang suy tư, “... Cô cũng gọi nó đến đây đi.”

“Cô là chị gái nó, sao lại bảo tôi gọi?” Nói thế nhưng Phó Tiểu Oánh vẫn tìm số điện thoại của Tổng Giới gọi một cuộc.

Nửa tiếng sau, em trai của Tổng Uyên là Tổng Giới và người mà Phó Tiểu Oánh hẹn lần lượt đến.

Bỏ mồi của Phó Tiểu Oánh là người mới vào nghề không được bao lâu, lần trước cô ấy dẫn ra ngoài ăn đêm bị người ta chụp được cảnh đút nhau ăn rất thân mật, tốn một đồng tiền mới dập tắt được. Công ty Kinh Kì nhắc cô ấy sống kín đáo lại, cô nàng mới không dám thể hiện quá lộ liễu.

Bốn người chơi mấy ván mặt chược, đến sâm tối, Phó Tiểu Oánh mới đưa anh chàng diễn viên mới đó về.

Tổng Uyên không giữ Tổng Giới ở lại ăn cơm tối, cô hơi mệt định lên tầng ngủ.

“Chị.” Tổng Giới gọi cô lại, “Nghe nói tuần trước chú Đường đưa chị đi mua quần áo à? Hai người làm hòa rồi sao.”

Tổng Uyên gác tay lên lan can, đứng trên cầu thang nhìn xuống dưới, cau mày nói: “Lo chuyện của em đi, đừng ra ngoài gây sự nữa.”

Tổng Giới cười đáp: “Xây ra chuyện chẳng phải còn chú Đường đấy sao, chú ấy không đến mức không quan tâm...”

Nét mặt Tổng Uyên lạnh nhạt, “Cút nhanh đi.”

Phòng ngủ của Tổng Uyên quay về hướng nam, rèm cửa sổ đều làm bằng nhung tơ cùng kiểu, ban ngày kéo vào cũng nhìn thấy mặt trời. Lúc này rèm cửa sổ chưa khép, ánh chiều tà đỏ thắm rọi vào chiếu lên mặt sàn, rồi lại phản chiếu lên chiếc tủ năm ngăn đặt hoa hồng.

Cô ngồi trên giường ngẩn ngơ ngắm nhìn, cho đến khi từng từng tia sáng lụi đi, từng tia sáng cách cô ngày càng xa.

***

Lão Lưu sắp rời khỏi Nam Thành, trước khi đi Diệp Gia Thụ mời anh ta bữa cơm chia tay.

Họ hẹn nhau trong một phố ẩm thực trên con đường cũ ở Nam Thành, trước đây lúc còn ở một đội xe, Diệp Gia Thụ và anh ta thường xuyên tới đây. Năm năm trôi qua, mấy cửa hàng ở đây vẫn chưa tăng giá.

Họ gọi một bát lớn xương sống để bốc khói nghi ngút, một chai Ngũ Lương Dịch nồng độ cao, không cần kiểm chế cứ thế mà uống.

Uống đến khi ngà ngà say, Lão Lưu bắt đầu nói linh tinh: “Người anh em, tôi phải về nhà rồi, nếu sau này không có việc gì có lẽ tôi sẽ không đến Nam Thành nữa. Trước khi sắp đi, tôi có mấy câu nói thật với cậu. Bấy giờ cậu đang lái xe cho giám đốc Đường và cô bồ của ông ta, cứ bo bo giữ mình, đừng nhúng mũi vào bất cứ chuyện gì... không phải tôi nói đùa đâu, hai người đấy đều không bình thường.”

“Sao thế?”

Advertisement / Quảng cáo

Lão Lưu nhìn xung quanh rồi sắp đến gần Diệp Gia Thụ, thì thầm: “... Cậu biết cô bồ của Đường Kiến Khiêm từ theo ông ta từ lúc bao nhiêu tuổi không? Mười bảy đấy... chưa thành niên đấy, mẹ nó đúng là dám xuống tay được...”

“Anh nghe ai nói thế?”

“Tôi lái lái xe cho cô ta ba năm, có gì mà không biết? Còn nữa, nghe nói Đường Kiến Khiêm... khi làm chuyện đó làm đủ loại tư thế, biến thái...”

Diệp Gia Thụ cười cười, chẳng nói đúng sai: “... Đến chuyện này mà anh cũng biết, núp gầm giường nhà người ta nghe trộm đấy há?”

“Thích tin thì tin... mẹ nó tôi coi cậu như anh em trong nhà mới tiết lộ thế, cậu chỉ lái xe thôi, già mù già điếc, đừng quan tâm chuyện gì khác, chỉ lo cầm tiền là được.”

“Biết rồi biết rồi, lắm mồm thế, không biết chị đâu sao lại chịu được anh nữa.” Diệp Gia Thụ nâng chén lên cụng vào chén Lão Lưu.

Sắp đến giờ đóng cửa, hai người kết thúc cuộc rượu. Vì đều uống nhiều nên chân nam bắt đầu đã chân chiêu.

Lão Lưu vỗ vai Diệp Gia Thụ, nói chữ được chữ mất: “Gia Thụ, tôi lớn hơn cậu sáu tuổi, cũng coi như anh trai cậu, nghe tôi nói này, chuyện đã qua cứ để nó qua đi, con người phải sống cá dòi, chẳng lẽ không bao giờ cần lòng lang dạ sói? Chuyện gì cũng ôm vào người, ôm nhiều mệt nhiều...”

Diệp Gia Thụ đáp lại cho có lệ, nhét anh ta vào xe taxi, chúc anh ta ngày mai xuất phát thuận lợi.

Xe taxi đi xa, Diệp Gia Thụ đứng ở chân tường châm một điếu thuốc, trong cơn gió xuân se lạnh ở Nam Thành, anh sai những bước chân phù phiếm vào màn đêm.

(1) Trích trong bài thơ “Quất tụng” của nhà thơ Khuất Nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thành Có Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Mốc đích

Chờ đến khi trời chuyển âm, cuối tuần Tống Uyển được Đường Kiến Khiêm đưa ra ngoại ô thành phố chơi. Đó là khu bất động sản Đường Kiến Khiêm đầu tư, dựa núi gần sông, giới quyền quý đã đặt mua từ lâu, người có tiền chưa chắc đã mua được.

Xuống xe, Tống Uyển nhìn phong cách sân vườn kiểu Anh bên trong qua hàng rào gỗ màu trắng, nhỏ nhắn nhưng gọn gàng, hoa tường vi đỏ phai vàng nhạt đã nở khắp sân, mùi hương trong ánh chiều tà nồng nàn nhưng không gay mũi, khác hẳn hương thơm khô phai như hương hoa hồng tươi mới, cảm giác trong trẻo hơn, mang theo hơi thở mùa xuân.

Bữa tối được sắp xếp ở sân vườn ngoài trời giữa những khóm hoa tường vi. Tống Uyển ăn uống luôn từ tốn, chỉ ăn mấy miếng nem phi thủy và nửa bát mì Dương Xuân rồi buông đũa.

Trong góc sân vườn có một hồ phun nước nhỏ, thiết kế độc đáo, tia nước phun ra bên ngoài khép lại thành hình quả cầu tròn trịa. Cô kéo lại khăn choàng trên người, đưa tay ra hứng nước, trong chớp mắt quả cầu ấy thiếu một miếng.

Đường Kiến Khiêm ngấm từ phía xa trong giây lát rồi cầm cây ba toong chậm chậm đi tới. Ông ta dựng cây ba toong lên phiến đá, hai tay đan vào nhau đặt lên tay cầm của cây gậy, cúi đầu xuống nhìn cô, hỏi bằng giọng trầm trầm “Nơi này thế nào?”

Tống Uyển quay người lại, “Ừm?”

“Em thích nơi yên tĩnh trong lành mà.”

Tống Uyển cười cười: “Nhưng không có bể bơi ông thích.”

“Muốn bơi thì đi đâu chẳng được.”

Sống chung với Đường Kiến Khiêm tám năm, mỗi câu ông ta nói cô đều hiểu ý ở ngoài lời. Đường Kiến Khiêm đưa cô tới đây không phải là suy nghĩ bất chợt, ông ta chọn một cách làm hòa, hi vọng từ nay về sau hai người lâu dài.. hoặc có thể nói là tương đối lâu dài sống bên nhau.

Advertisement / Quảng cáo

Tống Uyển không nói không rằng quay lưng đi, khom lưng cảm viên đá cuội nhẵn nhụi trắng tinh dưới đáy bồn phun nước lên: “... Tính cách tôi khá tệ, ở cạnh ông có thể làm ông nổi giận.”

“Em đã biết vậy sao còn cố ý làm thế?”

Tống Uyển nở nụ cười nhạt nhẽo ngăn ngừi.

Đến buổi tối, Tống Uyển đã tắm rửa xong, nằm sấp trên giường nói chuyện với Phó Tiểu Oánh.

Mép giường lún xuống, Đường Kiến Khiêm đưa tay cầm lấy điện thoại của cô ấn khóa màn hình, thuận tay vịn nhỏ đèn để bàn.

Trong ánh sáng lờ mờ tối, mọi đường nét đều không rõ ràng, nhưng xúc cảm rất chân thật.

Cô co rúm người lại, từ đầu đến cuối không thể nào thả lỏng, chỉ có thể kiềm chế để mình không run lên, trong bóng tối cô ngoảnh mặt đi dùng đôi mắt vẽ lại từng giá sách, tủ quần áo... tất cả những thứ có thể làm cô phân tâm.

Đường Kiến Khiêm rút tay ra, nhéo eo cô một cái, cứ vậy mà đè người xuống.

... Ông ta không dùng biện pháp phòng tránh nào.

Tống Uyển bỗng nhiên giật mình, vội vàng đưa tay đẩy ngực ông ta ra: “Ông...”

Đường Kiến Khiêm cúi đầu hôn cô: “A Uyển... lần này, em đừng làm rộn.”

Hai mắt Tống Uyển mở to, cảm giác nặng nề như tảng đá to đè nén vào tim làm cô không thở nổi. Một tay cô đẩy Đường Kiến Khiêm ra, cơ thể cũng lùi về phía sau: “Không.”

Đường Kiến Khiêm chau mày, tay siết chặt cánh tay cô, “Tôi đối xử tệ với em ư? Em muốn gì đều có thể nói với tôi.”

“Tôi không cần gì hết, như bây giờ rất ổn...”

“Nghe lời nào,” Đường Kiến Khiêm kéo cô đến trước thất lưng mình, nắm ngón tay càng dùng sức hơn, cưỡng ép không cho phép từ chối: “Hôm nay tâm trạng của tôi đang tốt, em đừng làm tôi giận.”

Tống Uyển cố gắng kiềm chế để cơ thể mình không run lên, hồi bé cô là đứa rất sợ đau, bị cảm phải truyền thuốc là khóc cả ngày trời, nhưng sau này có đau hơn nữa cũng không khóc. Nếu khóc có thể giải quyết được vấn đề, có lẽ cô cũng bằng lòng khóc cho đến khi cả một tòa thành sụp đổ.

Cô tiếp tục giả vờ, nắm ngón tay của Đường Kiến Khiêm siết chặt cổ tay cô, dường như thể nghe thấy tiếng xương trật khớp bên trong, đau đến nỗi mắt cô hoa lên, nhưng vẫn không chịu tỏ ra mình yếu thế, như con cá trượt khỏi tay tên đồ tể, trốn sâu trong lòng đất chỉ mong mình được toàn thây.

Đường Kiến Khiêm cụt hứng chỉ một câu, buông tay ra đá cô xuống giường.

Tống Uyển lăn thẳng xuống đất, tám chân móng cũng lăn xuống cùng.

Đường Kiến Khiêm vờ lấy áo choàng tắm, giẫm lên tám chân móng cả nhấc đi về phía cửa.

Đèn trong hàng lang sáng ngời, ánh sáng mạnh mẽ chui vào trong cửa, nhưng không chiếu sáng nổi góc ở đây. Tiếng bước chân rối loạn gấp gáp ở cầu thang càng ngày càng xa, không bao lâu thì hoàn toàn biến mất.

Một lát sau tiếng động cơ ô tô bên ngoài vang lên, phía sau rèm cửa sổ màu trắng, đèn xe nháy lên trong màn đêm, sau đó tất cả mọi thứ đều chìm trong yên tĩnh.

Tống Uyển chậm rãi đứng dậy, mặc từng cái quần cái áo vào.

Cái chân đỏ của Đường Kiến Khiêm đã đạp trúng ngực cô, đau đến nỗi gương mặt đỏ mỗ hời, một lúc lâu sau mới cảm thấy đỡ hơn.

Đèn dưới tầng đều sáng trưng, bà vú trong nhà đi lên, vội vã nói: “Cô Tống...”

Tống Uyển ôm tay lắc đầu, dưới ánh đèn trên đầu gương mặt cô rịn lớp mồ hôi mỏng, mang theo sắc trắng tàn ủa lạnh yên, “... Không sao đâu, giúp cháu gọi xe.”

Lúc Diệp Gia Thụ lái xe tới, Tống Uyển đang ngồi trên bậc thềm trước cửa nhà, cánh tay vòng qua đầu gác lên đầu gối. Diệp Gia Thụ chân chữ gọi một tiếng “Cô Tống”, cô bèn vuốt tóc cắt tiếng trả lời lại rồi đứng lên, chân hơi lảo đảo mới đứng vững được.

Cả người cô đều nhếch nhác thảm thương, khi lên xe đóng cửa lại không chú ý làm vạt áo phía dưới mắc lại trong khe cửa, cô bèn mở cửa kéo nó ra, sau đó lại đóng cửa vào.

Diệp Gia Thụ nhìn cô qua gương chiếu hậu: “... Đến đường Phù Dung à?”

Bàn tay đang đặt trên chốt cửa của Tống Uyển run lên, cô không còn cảm thấy quá đau, nhưng vẫn có cảm giác như móc tim khoét phổi, lực phủ ngũ tạng như bị ai đó bóp nén ép chặt đến nghẹt thở, cô lắc đầu, gương mặt tái trắng lại rịn thêm một lớp mồ hôi, “... Không đi.”

“Cô Tống muốn đi đâu?”

“Không biết...” Cô nhắm mắt lại, “... Đến đại một nơi nào đó rồi thả tôi xuống đi.”

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Gia Thụ khó xử, nhưng bà chủ là thượng đế, không nói nhiều thêm, anh lái xe đi vào thành phố.

Ghế sau vang lên tiếng khăn khăn của Tống Uyển: "... Thuốc, cho tôi mượn một liều."

Diệp Gia Thụ đưa bao thuốc chưa bóc và bật lửa cho cô, nghe cô sột soạt bóc bao nilon, sau đó một tiếng "cạch" cất lên, khoang xe chợt sáng chói tối. Cô hít mũi một cái, rồi rí mạnh một hơi thuốc.

Một lát sau, bao thuốc và bật lửa từ phía sau đưa lên, Diệp Gia Thụ nói: "Cô cứ cầm đi."

Tống Uyển không nói gì, nhưng vẫn đưa tay về.

Khói thuốc lượn lơ trong khoang xe, bỗng Tống Uyển hạ cửa kính ô tô xuống, ra lệnh bằng giọng khàn đặc: "... Bật radio lên đi."

Diệp Gia Thụ làm theo, đến khi radio trong xe vang tiếng, anh toan hỏi cô muốn nghe gì thì nghe thấy tiếng khóc nặng nề trong bóng tối.

Anh khựng lại không hỏi thêm gì, đưa tay xoay nút âm lượng về hướng "+".

Hai người trong radio thay nhau nói, một người tung một người hứng, che lấp tất cả thanh âm khác.

Ba mươi phút sau, xe vào trong thành phố. Diệp Gia Thụ liếc mắt nhìn kính chiếu hậu, Tống Uyển không hút thuốc cũng không lên tiếng, cánh tay gác lên cửa sổ xe, gió lùa vào làm mái tóc cô mon man khuôn mặt. Cô ngắm cảnh đêm, cả người không nhúc nhích.

Định bụng hỏi cô muốn đi đâu mà không thốt nổi thành lời.

Diệp Gia Thụ dứt khoát không câu nệ nữa, nhìn thấy con đường nào thì lái xe vào con đường đó. Chạy đến trung tâm thành phố thì đường thẳng tắp, rất nhiều con đường nhỏ cứ đến buổi tối là không nhìn thấy xe.

Không xa bên đường là công trình đang thi công, cầu trục khổng lồ cao sừng sững, máy móc chạy ầm ầm trong màn đêm, đèn đóm sáng trưng như ban ngày.

Xe chạy qua công trường, xuyên qua dân gác cao, càng đi đèn đuốc càng sáng, càng đi nhà cửa càng đông.

Chợt Tống Uyển nói: "Dừng xe."

Diệp Gia Thụ đạp chân phanh theo phản xạ, xe vừa dừng thì đưa mắt nhìn, bên đường có một quán nhỏ tòa khối nghi ngút, trên tấm biển led chữ trắng nền đỏ viết mấy chữ "bánh trôi nước, sủi cào vãn thần".

Tống Uyển sờ soạn khắp người ngoài điện thoại của mình và bao thuốc bật lửa Diệp Gia Thụ đưa cho thì không mang theo thứ gì, "... Anh mang tiền không?"

Diệp Gia Thụ đáp: "Mang."

Diện tích quán đó không lớn, bên trong chỉ có bốn cái bàn, đôi tình nhân trẻ tuổi đã ngồi cái bàn trong cùng, hai cái đầu đang chụm vào nhau.

Tống Uyển ngồi xuống, nhìn thực đơn dán trên tường, nhận ra Diệp Gia Thụ đang cúi đầu gửi tin nhắn thì lập tức chau mày, lướt mắt qua, "Ngồi xuống đi."

Diệp Gia Thụ cắt điện thoại đi, ngồi chềch dối diện với cô.

Tống Uyển gọi một bát bánh trôi nhân đậu, hỏi anh muốn ăn không.

Anh lắc đầu.

Cô nhìn anh lom lom: "Cứ câu nệ nghiêm túc thế làm gì? Dù anh báo tin cho Đường Kiến Khiêm thì tôi cũng không làm gì anh đâu."

"Tôi không..."

"Không à?" Tống Uyển mỉa mai, "Ông ta không bắt anh hàng giờ phải báo cáo lại lịch trình của tôi sao?"

Diệp Gia Thụ không phản bác, chỉ lấy điện thoại ra đưa đến trước mặt Tống Uyển.

Cô liếc qua, nhận ra mình đã hiểu oan cho anh thì hơi khựng lại, ngay cả giọng nói cũng dịu đi chút ít, hỏi anh "Lão Lưu giới thiệu anh làm việc cho Đường Kiến Khiêm à?"

"Ừ."

"Anh bao nhiêu tuổi rồi?" Tay Tống Uyển nghịch bao thuốc mà anh đưa.

"Hai mươi hai."

"Có học đại học không?"

Advertisement / Quảng cáo

"Không?"

"Không còn trẻ nữa, sao không học?"

Giọng điệu Diệp Gia Thụ nhẹ bằng như không, "Học hành không ra gì, hết cấp ba thì thôi."

Tống Uyển quét mắt nhìn người đàn ông trẻ tuổi mặc áo thun màu đen, vóc dáng khuôn mặt sáng sủa, nếu không phải vì kiểu tóc và quần áo tuềnh toàng, chăm chút gọn gàng lại thì không đến nỗi nào. Khí chất trên người anh chín chắn hơn so với tuổi thật, là khí chất "mang mác buồn" đang thịnh hành hiện giờ. Tuổi tác Tống Giới cũng xấp xỉ bằng anh nhưng mồm mép tép nháy không thua một ai.

Một lúc sau chủ quán bưng bát bánh trôi lên, Tống Uyển đặt hộp thuốc xuống cầm lấy cái thìa trong bát sứ, múc một miếng đưa vào trong miệng. Cắn nát vỏ, nhân đậu trong trong chảy ra, kèm với lạc giã nhỏ, một vị ngọt vừa đậm vừa khé.

Diệp Gia Thụ nhìn Tống Uyển, cảm thấy cô là người rất kì quái, theo lý mà nói người như cô có son hào hải vị nào chưa được nếm qua, vậy mà bát bánh trôi tám đồng lại làm cô ăn ngon lành đến vậy.

Anh ngồi một lát, thấy cô sắp ăn xong bèn đứng dậy đi thanh toán, gọi cô một tiếng rồi chờ ở cửa. Anh định hút thuốc, sờ túi áo mới chợt nhớ ra cả thuốc và bật lửa đều đã đưa cho Tống Uyển.

Đứng một lúc thì Tống Uyển ra khỏi cửa hàng, rút một liều thuốc ra châm.

Cô cảm thấy ánh mắt của Diệp Gia Thụ lướt qua liền hỏi: "Muốn?", rồi dốc một nửa số thuốc trong hộp ra đưa về phía anh.

Diệp Gia Thụ rút thuốc, nói "cảm ơn".

Hai người đứng cách nhau một đoạn, một người đứng ở cửa, người kia đứng trên bậc thềm, một ngọn đèn âm đạm, phù hoa dần dần xa.

Hai lẳng khách chân trời, duyên bèo nước gặp nhau.

Ai cũng có chuyện xưa, ai cũng giữ yên lặng.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thành Có Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Mốc dịch

Quay trở lại xe, dường như tâm trạng của Tống Uyển đã tốt hơn, không làm khó anh thêm, nói địa chỉ ở phố Phù Dung sau đó cầm điện thoại hồ hững gửi tin nhắn cho người khác.

Xe vào trong thành phố, lúc này điện thoại của Diệp Gia Thụ nhận được một cuộc gọi. Anh liếc mắt không nhận, thẳng tay tắt máy. Điện thoại lại kêu lên lần nữa, Tống Uyển ngồi phía sau nói: “Nghe máy đi, không trừ lương anh đâu.”

Diệp Gia Thụ khựng lại, ngón tay ấn nút màu xanh lá cây trên màn hình. Là cuộc điện thoại của bác trai thu mua phế liệu trong khu nhà, hỏi anh có ở nhà hay không, nếu có thì chuyển những đồ không dùng đến xuống. Bác trai đã tìm anh mấy lần, nhưng lần nào anh cũng không ở nhà làm bác mất công đến, ít nhiều Diệp Gia Thụ cũng cảm thấy áy náy.

“Một tiếng nữa bác qua được không ạ? Bây giờ cháu không ở nhà...” Diệp Gia Thụ nói mấy câu xin lỗi rồi cúp điện thoại.

Tống Uyển ngược mắt khỏi màn hình di động, liếc anh: “Anh sống ở đâu?”

“Phố Thanh Thủy.”

Tống Uyển ngập ngừng, “Anh sống ở phố Thanh Thủy à?”

Diệp Gia Thụ cân nhắc câu chữ có thốt ra có hàm ý gì, cảm thấy anh không hợp sống ở phố Thanh Thủy, hay cô có vướng mắc gì không tiện nói ra với nơi ấy?

Trong im lặng, Tống Uyển nói thêm câu nữa: “Phố Thanh Thủy cách đây hai cây số nhì, anh đi làm chuyện của mình trước rồi đưa tôi về cũng được.”

“Nhưng sẽ làm lỡ thời gian của cô.”

Tống Uyển nhìn anh, “Tôi nói sẽ lỡ à?”

Diệp Gia Thụ không nói gì, lấy điện thoại ra gọi lại cho bác trai, bảo ông ấy đợi một lát, năm phút nữa anh sẽ về.

Phố Thanh Thủy là minh chứng rõ ràng nhất của chuyển giao thời đại, trước đây là khu bất động sản có giá nhất Nam Thành, sau đó thành phố quy hoạch lại, nơi này xuống cấp chỉ trong một thời gian ngắn, hiện giờ người sống ở đây, hoặc là không có nơi ở cố định như Diệp Gia Thụ, hoặc là những nhà thơ trẻ cứ suốt ngày than vãn thờ dài, hoặc là những đôi vợ chồng một túp lều tranh hai trái tim vàng vào thành phố mưu sinh...

Advertisement / Quảng cáo

Một con phố cũ kĩ, ven đường xe đạp xếp đầy đặc, Diệp Gia Thụ không lái chiếc Porsche này vào được đánh phải xuống xe ở đầu đường.

Anh bảo Tống Uyển ngồi trên xe đợi mình một lát, cô đồng ý, anh để lại chìa khóa xe trên xe, xuống xe chạy đến chỗ mình ở.

Bác trai đã đợi sẵn dưới sân, ngồi trên đôn gánh bia các tông hút thuốc. Diệp Gia Thụ lên tiếng chào hỏi, ông khựng đôn gánh theo anh lên tầng.

Hai người giúp đỡ nhau, lên lên xuống xuống ba chuyến thì chuyển xong đồng đồ gia dụng cũ trong nhà.

Bác trai móc một cuộn tiền trong túi áo ra, ngón tay cái chấm một ít nước miếng rồi bắt đầu đếm, “... Đồng đồ này của cậu nát quá rồi, tôi thu mua cũng không bán được bao nhiêu tiền! Thôi thì đưa cậu năm mươi đồng, cậu thấy được không?”

“Đồ để ở chỗ cháu cũng mất công, chú đến giúp cháu dọn đi là giúp cháu rất nhiều rồi, gánh đi cũng tốn công, tiền cháu không cần đâu ạ.”

“Ồi dào, vậy chẳng phải ăn không của cậu sao.”

“Không sao, chú cứ lấy đồ đi.” Diệp Gia Thụ đẩy tay của bác trai về.

Bác trai mừng rỡ, “Vậy được, sau này đến quán bà xã tôi ăn bánh trứng nhé, không lấy tiền của cậu.”

Diệp Gia Thụ cười nói: “Vâng.”

Anh giúp bác trai vác đồng đồ gia dụng lên xe ba bánh, đứng đằng sau ra sức đẩy, bánh trước quẹo một cái, đi về phía con ngõ sâu hun hút.

Diệp Gia Thụ phui bụi trên người mình, xoay người đi, bước chân lập tức khựng lại... Tống Uyển không biết đã xuống xe từ lúc nào, đang đi vào trong ngõ.

“Cô Tống về xe đi, nơi này hỗn loạn lắm.”

Tầm mắt Tống Uyển lướt qua vai anh, cô cười cười: “Con người anh rất thích nói lời hay làm việc tốt (1) nhì?”

Diệp Gia Thụ đương nhiên hiểu ý tứ cười nhạo trong ấy nên không trả lời lại.

Ánh mắt Tống Uyển dừng lại, nhìn chăm chăm vào một kiến trúc cũ ba tầng nằm sâu trong con phố, cô hất cằm ra hiệu cho anh nhìn: “... Hiện giờ ai đang sống ở đây?”

“Nhiều hộ gia đình, tôi chưa bao giờ chào hỏi họ nên không quen biết lắm...” Anh lại nhìn cô, “Cô Tống quen người sống ở đây ư?”

Cô lắc đầu, cách một màn đêm, ánh mắt cô hiện nét dịu dàng làm người ta hoài nghi có phải ảo giác hay không.

Rất lâu sau cô dời ánh mắt đi, dứt hai tay vào túi áo khoác mỏng, hơi rụt cổ lại quay người đi: “Đi thôi.”

Diệp Gia Thụ không nhanh không chậm đi theo cô.

Lái xe cho Tống Uyển được một thời gian, những việc cô làm trong cuộc sống hàng ngày có thể đếm được trên đầu ngón tay: làm tóc, thẩm mĩ làm đẹp, đi ngắm quần áo mới, uống trà với bạn bè, chơi bài ở nhà, hoặc đi cùng với Đường Kiến Khiêm. Dù đi đâu thái độ vẫn luôn chán nản uể oải, làm bộ lăm lăm, không khác gì những bà vợ bé xinh đẹp lẳng lơ trong mấy bộ phim Dân Quốc.

Nhưng giờ phút này sóng lưng cô thẳng tắp sai bước ra ngoài, ngay cả mũi chân cũng ghi xuống đất thật mạnh, hình như có một lòng tin nào đó đang mĩa mai cô.

Như chú chim công bị người ta vạt sạch lông mà vẫn dựng thẳng mào ngẩng cao đầu sai thẳng bước về phía trước, tuyệt đối không chịu nhận thua... Diệp Gia Thụ không thể nói rõ ràng rốt cuộc là lòng tin thế nào, nhưng thoáng cảm nhận được một thứ nào đó giống thế.

Trở về xe, Diệp Gia Thụ sờ túi quần mình.

“Đây.” Tống Uyển nói, dang tay ra ném chìa khóa xe cho anh.

Anh bắt được, cô vội thốt một tiếng “này”, Diệp Gia Thụ đưa mắt nhìn, cô nói: “Chuyện tôi đến phố Thanh Thủy, anh đừng nói với Đường Kiến Khiêm.”

Diệp Gia Thụ nói được.

* * * * *

Cái vòng giao tiếp của họ nói thì không nhỏ, nhưng nói to cũng không to. Có điều luôn có một số người chỉ chăm chăm soi mói sự riêng tư của người khác, phân tích sự thay đổi của con người sự việc phức tạp rồi rảm qua những manh mối nhỏ nhất... Phải nói rằng, dù có lúc không đúng nhưng cũng không xa.

Sau lần cãi nhau ở biệt thự ngoại ô thành phố, hai tháng nay Đường Kiến Khiêm chưa gọi một cuộc điện thoại cho Tống Uyển. Nhiều cuộc gặp mặt cá nhân quan trọng, trước đây ông ta vẫn hay dẫn Tống Uyển đi cùng, còn hiện giờ thay bằng người khác. Cô ấy là sinh viên học viện nghệ thuật, con lai, Hoa kiều quốc tịch Pháp, xinh đẹp trẻ trung, hồi cấp ba đã nổi bật hơn bạn bè cùng trang lứa. Cô gái này đã đi theo Đường Kiến Khiêm nhiều lần, dần dà mọi người đã đánh hơi được một vài tín hiệu ý nhị: cái vị được mệnh danh “Bà chủ Tống” địa vị không bao giờ dao động, lần này có lẽ đã...

Tụ tập cuối tuần, Phó Tiểu Oánh đã nghe thấy tin đồn bèn hỏi Tống Uyển: “Hai người sao vậy? Trước đây chưa thấy cô và giám đốc Đường cãi nhau lâu thế...” Cô ấy khựng lại rồi nói sang chuyện khác: “Thật ra cũng tốt, cô vẫn còn trẻ, bây giờ không hẳn không phải là cơ hội.”

Tống Uyển cười cười không trả lời lại, chỉ hỏi Phó Tiểu Oánh, “Những người như các cô, nếu không còn hứng thú rồi thì sẽ làm thế nào?”

“Còn làm thế nào nữa? Tôi đi đường tôi anh đi đường anh.”

“Đây chính là điểm khác nhau giữa cô và Đường Kiến Khiêm.”

Nói đến đây cũng đã rõ ràng, người thông minh đương nhiên sẽ hiểu.

Tống Uyển luôn nhớ, mấy năm trước Đường Kiến Khiêm say mê sưu tập đồ cổ, mất một đồng tiền cùng với thời gian và công sức để tìm mua lại một chiếc bát nhỏ đầu thái (2) thời Minh Tuyên Đức, hàng ngày đều lấy ra để chơi. Sau này có một ngày bỗng nhiên không thấy chiếc bát nhỏ ấy đâu nữa. Năm năm sau, lúc Tống Uyển xuống tầng hầm tìm dụng cụ câu cá thì nhìn thấy chiếc bát được vớt bừa trong tủ, bên ngoài phủ một lớp bụi dày.

Thích hay không thích, bên trên đã viết tên Đường Kiến Khiêm thì mãi mãi là đồ của ông ta.

Đã vào tháng năm, thời tiết oi bức, không phải mùa xuân cũng chẳng phải mùa hè.

Những ngày nhàn rỗi của Tống Uyển chẳng được bao lâu, Tống Giới lại gây phiền phức lớn cho cô.

Hôm đấy có đang đọc sách trong căn nhà ở phố Phủ Dung thì nhận được cuộc điện thoại từ trụ lý của Tống Giới, nói Tống Giới đang tranh người đẹp với một cậu ấm giàu có ở quán bar, đánh nhau chỉ vì một em gái. Tống Giới và cậu ấm kia thì không sao, nhưng lái xe của cậu ấm chịu đòn thay cho chủ, ăn vãi cú đâm bị thương nặng đã đưa tới bệnh viện.

Cậu ấm nhà giàu kia sao chịu dễ yên, liền gọi người mình đến bao vây phòng việc của viện sáng tạo nghệ thuật Nam Thành do Tống Giới mở, nhất định phải đòi lại công bằng cho bên mình.

Advertisement / Quảng cáo

Trợ lý tức tót: “Đúng là hồ xuống đồng bằng (3), nếu như là trước đây...”

“Được rồi!” Tống Uyển khó chịu cắt ngang lời anh ta, “Báo cảnh sát chưa?”

“Chuyện này sao báo cảnh sát được? Cô Tống, bây giờ cô mau qua đây hòa giải đi, giám đốc Tống...”

“Nó là giám đốc gì.”

Tống Uyển cúp điện thoại, tức đến nổ phổi.

Phòng làm việc nghệ thuật của Tống Giới cũng được mở dưới danh nghĩa của Đường Kiến Khiêm. Anh ta chỉ núp dưới cái danh nghĩa ấy, công việc của phòng làm việc đều do người của giám đốc xử lý.

Tống Uyển không biết giữa phòng làm việc và Đường Kiến Khiêm có trao đổi lợi ích gì hay không, cũng không muốn tìm hiểu.

Diệp Gia Thụ lái xe đưa Tống Uyển đến viện nghệ thuật.

Xe còn chưa đến gần phòng làm việc tưởng đồ ngồi đen thì đã nhìn thấy mười mấy người đứng ở cửa, ai cũng cao to hung dữ, che kín cửa lớn đến con kiến cũng không vào được.

Diệp Gia Thụ tìm vị trí trống đỗ xe, Tống Uyển định mở cửa xuống xe thì anh gọi cô lại.

Tống Uyển quay sang: “Sao thế?”

“... Để tôi đi với cô.”

Cô cười nói: “... Lúc này vẫn không quên chức trách của mình à?”

Anh lướt mắt qua cô: “... Người nhiều, sợ xảy ra chuyện.”

“Anh chỉ là lái xe thôi, đi liệu có tác dụng bao nhiêu?”

Diệp Gia Thụ rút chìa khóa xe ra, mở ngăn chứa đồ dưới điều hòa lấy một con dao găm ở bên trong giấu vào ống tay áo, sau đó mở cửa xe, khom lưng chui ra ngoài, giọng trầm xuống: “Chưa chắc.”

Động tác của anh rất nhanh, Tống Uyển suýt nữa đã không nhìn ra cách anh xoay cổ tay giấu dao thế nào. Hoàn hồn lại Diệp Gia Thụ đã xuống xe, sống lưng thẳng tắp đứng dưới ánh mặt trời.

Tống Uyển ngăn người, lập tức đi theo anh.

Tống Giới đang ngồi ôm đầu hút thuốc trên cầu thang sắt nối với tầng hai, thấy Tống Uyển xuất hiện thì lập tức đứng lên, ném điều thuốc đi, giơ chân đạp tắt tàn thuốc, gọi từ phía xa: “Chị! Chị!”

Đám đông đồng loạt quay đầu lại, nhất Tống Uyển không nhìn bất cứ nơi khác, đi thẳng tới chân cầu thang, ngừng đầu lên lạnh lùng lên tiếng: “Xuống đây.”

Tống Giới lao đảo chạy xuống cầu thang bằng khung sắt, một loáng sau nhảy tới trước mặt Tống Uyển.

Cô ngược mắt lên lạnh tanh nhìn anh ta: “Lúc đánh người còn không sợ cơ mà? Bây giờ sợ cái gì mà sợ?”

“Ai nói em sợ, em chi...”

Tống Uyển lạnh lùng nói: “Mấy ngày nữa giám đốc Đường sẽ đến phòng làm việc kiểm tra, mày gây ra đồng bầy này, thành tâm thành kính muốn làm ông ta nổi giận hả?”

Cậu ấm nhà giàu nghe thấy Tống Uyển nhắc đến Đường Kiến Khiêm, lúc này hơi do dự. Nếu Tống Uyển chi thất thế trong thời gian ngắn, anh ta sẽ kết thù kết oán với nhà họ Đường, cũng tự gây khó dễ cho bản thân mình.

Nhưng lấy lại thể diện thì vẫn phải làm, anh ta bèn nói: “Bà chủ Tống, chú Triệu đã lái xe cho bố tôi mười mấy năm nay, hôm nay lại bị em trai cô bắt nạt, tôi phải đòi lại công bằng cho ông ấy.”

Tống Uyển hờ hững trả lời: “Tôi sẽ phạt Tống Giới đích thân đến bệnh viện xin lỗi đến bù cho chú Triệu, tất cả chi phí chữa trị và bồi thường cũng do chúng tôi chi trả.”

“Còn nữa...”

Tống Uyển biết cậu ấm đó muốn nhắc đến chuyện em gái kia, “Chẳng qua chỉ là phụ nữ mà thôi, quân tử làm đẹp cho người (4).”

Dù tin đồn bị thất thế là thật hay giả thì giữ lại đường lui cho mình mới là hành động thông minh. Cậu ấm nọ chấp nhận hòa giải, dẫn đám người hùng hồ kia đi.

Nhưng Tống Giới lại không vui vẻ cho lắm, “Chị, chị còn nói em sợ à, em thấy chị...”

Tống Uyển chẳng buồn để ý đến anh ta mà đi thẳng ra ngoài.

Tống Giới đuổi theo, “Này này, chị nói mấy ngày nữa chú Đường qua đây có thật không? Hai người làm hòa rồi sao?”

Bước chân của Tống Uyển càng nhanh hơn, không hề muốn đáp lại lời anh ta, anh ta xông lên phía trước mấy bước, thoáng cái bắt lấy cổ tay Tống Uyển: “Chị, em hỏi chị đấy, chị và chú Đường đã làm hòa chưa, nếu chưa thì chị mau đi dỗ chú ấy đi.”

“Đường Kiến Khiêm là bố mày à? Dính hơi ông ta thế, sao không tự mày đi dỗ ông ta đi?!”

Tổng Giới cười nĩa, rũ hai vai xuống, trong chốc lát ngừng công kích, “Chị... em không có ý đấy... Đường Kiến Khiêm là người thế nào, chị còn rõ hơn cả em...”

“Mấy hiểu khi gì!” Tổng Uyên giờ túi xách trong tay mình lên đập vào người Tổng Giới.

Tổng Giới không kịp phòng bị, kết quả linh tron cú đầu tiên, cú thứ hai vừa giáng xuống, anh ta vội vã trốn ra phía sau, “Chị!! Chị đừng ra tay!”

Lần này trúng vào không trung, hơn nữa dùng sức khá mạnh nên túi xách tuột khỏi tay rơi xuống đất, đồ đạc linh tinh bên trong rơi tung tóe.

Tổng Giới định tới nhặt giúp cô thì bị Tổng Uyên lờm một cái, đánh phải ù xù lùi về.

“Sau này ra ngoài đừng gây sự chuốc thêm phiền phức cho tao nữa, cút xa chút!”

Advertisement / Quảng cáo

“Chị...”

Tổng Uyên chỉ về phía sau: “Cút!”

“Được được, em cút, em cút...” Chân Tổng Giới như được bôi dầu, chạy nhanh như khói về phòng làm việc.

Cảm giác hoang đường không chân thực bủa vây lấy Tổng Uyên, cô cười một tiếng tự giễu, quỳ chân xuống đất.

Một bóng hình đã quỳ xuống trước cô, nhặt chiếc ví cô làm rơi dưới đất lên, phúi sạch đất cát bám lên trên ấy.

Tổng Uyên thoáng do dự, nói một câu cảm ơn, cúi đầu xuống không nói thêm gì, cùng với Diệp Gia Thụ nhặt mấy thứ linh tinh lên, nhét từng cái lại vào túi.

Tổng Uyên nói: “... Chuyện hôm nay, anh đừng nói với Đường Kiến Khiêm.”

Hai người họ cùng lúc đưa tay ra nhặt cây son cuối cùng trên mặt đất lên.

Ngón tay chạm vào nhau.

Diệp Gia Thụ lập tức rút tay về, ngón tay khép lại bên người rồi lại chậm chậm thả lỏng.

“... Được.”

(1) Từ gốc là Ngũ giảng tứ mỹ: ngũ giảng tức nói văn minh, nói lễ phép, nói vệ sinh, nói trật tự, nói đạo đức; tứ mỹ chỉ tâm hồn đẹp, ngôn ngữ đẹp, hành vi đẹp, hoàn cảnh Tđẹp.

(2) Đầu thái là trân phẩm của công nghệ làm gốm truyền thống Trung Quốc, mở đầu từ thời Tuyền Đức nhà Minh, đến thời Thành Hóa. Đầu thái là lõi vẽ nhiều màu sắc lên men.

(3) Hồ xuống đồng bằng: Ý chỉ người bị thất thế.

(4) Một câu nói của Khổng Tử. Nguyên gốc: Quân tử thành nhân chi mỹ, trích từ câu: Quân tử thành nhân chi mỹ, bất thành nhân chi ác. Tiểu nhân phản thị.

(Tạm dịch: Quân tử làm đẹp cho người, không làm xấu cho người. Kẻ tiểu nhân thì ngược lại.)

Bạn đang đọc truyện *Nam Thành Có Mưa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Mốc dịch

Ánh nắng chếch về phía tây, xuyên vào trong xe.

Nhưng xe đỗ ngoài trời hơn mười phút, khoang xe nóng hầm hập. Diệp Gia Thụ bật điều hòa, ngăn Tổng Uyên lại, “Chờ bên trong lạnh đã rồi hẵng lên.”

Tổng Uyên quay đầu nhìn bóng râm bên dưới mái hiên dài hẹp, cô bước tới, giờ túi lên che đầu, đứng cách ba mét nhìn Diệp Gia Thụ.

Anh tựa lưng vào thân xe, cúi đầu lấy điều thuốc trong túi áo ra châm. Áo sơ mi màu đen làm nổi bật đường nét xương bả vai, làn da từ cổ đến sau tai đều trắng rất hút mắt.

Tổng Uyên gọi anh: “Này.”

Ba bốn tháng tiếp xúc với nhau, cô đã quen hay gọi anh là “này”, anh cũng không phản đối, cô muốn gọi thế nào anh đều đồng ý.

“Ừ?”

“Cảm thấy hôm nay được xem vở hài kịch đúng không?”

Diệp Gia Thụ khựng lại, ngẩng đầu lên quay sang nhìn cô: “Muốn tôi nói thật không?”

Advertisement / Quảng cáo

“Nói đi.”

Anh rít một hơi thuốc, nheo mắt đánh giá cô trong giây lát rồi lại cúi đầu xuống, “Hài kịch tôi từng xem nhiều lắm, chuyện của cô chưa tính là gì cả.”

Tổng Uyên bật cười, “Anh mới hai mươi hai tuổi mà thôi, nói chuyện này có to tát quá không?”

“Rất nhiều chuyện không liên quan đến tuổi tác.”

“Vậy anh nói xem, đã được xem những vở hài kịch nào rồi?”

“Muốn bấy tôi đây hả?”

“Gi cơ?” Tổng Uyên không theo kịp mạch suy nghĩ của anh.

“Trước khi vào làm, Lão Lưu đã dặn tôi phải giữ miệng trong bất cứ chuyện gì.”

Tổng Uyên cười nói: “Chuyện của người khác cũng không thể nói sao?”

“Không thể. Đã đồng ý giữ bí mật rồi thì không thể nuốt lời.” Diệp Gia Thụ mở cửa xe ra, thò người vào bên trong thử nhiệt độ, “... Được rồi đấy, lên xe thôi.”

Tổng Uyên bị chen ngang họng.

Động tác nhanh nhẹn giấu dao găm của Diệp Gia Thụ hôm nay đã gọi lên sự hứng thú của Tống Uyển, cô cảm thấy con người này chưa chắc đã dè dặt tí mĩ như mình vẫn thường thấy.

Trên đường về, Tống Uyển kim lòng không đầu hồi anh: “Trước đây anh làm gì rồi.”

“Việc gì cũng làm.”

“Việc gì cũng làm ư?”

Câu hỏi ngược lại của Tống Uyển đã rẽ sang hướng khác, thoạt nghe có vẻ muốn biết nhiều hơn những gì anh định nói, anh hơi ngập ngừng: “... Cũng không hẳn việc gì cũng làm.”

Tống Uyển cười khúc khích, “Anh sợ tôi thì phải?”

Diệp Gia Thụ đáp: “Bình thường mà.”

“Bình thường nghĩa là gì?”

“Bình thường chính là...” Diệp Gia Thụ liếc qua gương chiếu hậu, “Muốn tôi nói thật ư?”

Lần thứ hai anh hỏi cùng một câu, Tống Uyển cười vui vẻ, “Nói đi, sợ tôi sẽ đuổi anh sao? Phát tiền lương cho anh là Đường Kiến Khiêm chứ không phải là tôi.”

“... Nói thật thì, cô không phải là người trông mặt mà bắt hình dong.”

Tống Uyển ngẩn người, trong lòng bắt đầu cảnh giác, “... Nhìn bề ngoài tôi là người thế nào? Còn thực tế thì ra sao?”

Diệp Gia Thụ dần đo câu chữ: “... Hồi bé tôi nuôi một con chó, ai đến gần nó nó cũng xông vào nhe răng gầm gừ, nhưng thật ra nó chẳng to hơn nắm tay bố tôi bao nhiêu, mới đẻ không được bao lâu thì bị vứt bỏ.”

Im lặng trong thoáng chốc.

“Ha,” Nét mặt Tống Uyển lạnh nhạt, “... Đừng tưởng anh mắng tôi mà tôi không biết.”

Anh không nói gì thêm.

Anh biết Tống Uyển không giận, nếu giận giọng điệu sẽ không vậy.

Advertisement / Quảng cáo

Về đến phố Phù Dung, Tống Uyển báo Diệp Gia Thụ buổi chiều buổi tối là thời gian tự do nghỉ ngơi, “Hôm nay tôi không ra ngoài nữa, ngày mai có việc, hai giờ chiều mai đến đón tôi.”

Để thuận tiện lái xe đều sống cùng chủ nhà, nhưng Tống Uyển không thích trong nhà mình có quá nhiều người ngoài, bởi vậy bảo anh tự sống bên ngoài, dặn Đường Kiến Khiêm cho anh thêm một khoản phụ cấp nhà ở.

Diệp Gia Thụ lái xe trở về nhà trọ ở phố Thanh Thủy.

Buổi chiều không có việc làm, anh quét dọn nhà cửa hết một lượt... thật ra đồ đạc nơi anh sống rất ít, cũng rất sạch sẽ, ngoài những thứ Lão Lưu trước đây để lại khi rời đi, thì không có món đồ mới nào.

Mặt đất ẩm ướt, trong không khí có hơi nước, Diệp Gia Thụ mở hết cửa sổ để thông gió, châm một điếu thuốc dựa người vào bệ cửa sổ nhìn bức tường đối diện... trên ấy dán một tấm poster “Led Zeppelin (1)”, một góc hơi quần lại. Ở phía dưới tấm poster đặt một chiếc hộp đựng đàn ghi ta. Mỗi lần quét dọn anh đều lau chùi sạch sẽ bụi bẩn bám trên ấy, nhưng chưa bao giờ mở nó ra.

Nhìn một lúc, Diệp Gia Thụ chuẩn bị thay quần áo ra ngoài thì vang lên tiếng gõ cửa.

Anh bước chân trần ra mở cửa, ánh mắt dịch xuống dưới, khựng lại, “Sao cô lại đến đây.”

Một người phụ nữ trẻ tuổi mặc váy xếp ly áo thủy thủ, đeo khẩu trang không trang điểm, dưới mắt có quầng thâm xanh đen đứng ở cửa.

Cô ấy nghiêng người lách qua khe cửa vào: “Một mình anh Diệp ở nhà thôi sao?”

Diệp Gia Thụ đóng cửa lại nhìn cô ấy, khuôn mặt không có một biểu cảm nào, “Diệp Dao, cô không thể lúc nào cũng dựa dẫm vào tôi.”

Diệp Dao vờ như không nghe thấy anh nói, đi thẳng vào phòng bếp, đôi giày da màu đen giẫm trên sàn nhà để lại dấu chân. Diệp Gia Thụ chau mày.

Mấy phút sau, Diệp Dao lại đi ra, trong tay cầm một hộp sữa chua, cô ấy mở nắp ra liếm, ngẩng đầu lên nhìn anh, “... Em có thể đến đây sống với anh một thời gian không?”

“Không tiện, tôi sắp phải ra ngoài rồi, cô mau về đi.” Diệp Gia Thụ lười để ý đến cô nàng, đi vào phòng ngủ thay quần áo, cửa kêu “két” một tiếng, Diệp Dao từ bên ngoài đi vào trong.

Diệp Gia Thụ không liếc mắt nhìn cô ấy đến một cái, cầm áo phông gắn tay trên giường lên, vừa định mặc vào thì Diệp Dao đưa tay đẩy anh.

Người anh ngã về phía sau, toan đứng lên thì Diệp Dao đã quỳ ở mép giường, ấn ba vai anh về phía sau, thuận thế ngồi lên người anh, đặt bàn tay lên ngực anh, cười nhỏ nhẹ: “... Làm không?”

Nét mặt Diệp Gia Thụ không hề thay đổi, “Nếu tôi muốn có, bốn năm trước đã làm rồi.” Anh dứt tay vào túi quần lấy mấy tờ tiền ra, cũng không đếm mà nhét thẳng vào tay Diệp Dao, “Cho cô mượn, cầm lấy đi, đừng dựa dẫm vào tôi nữa, tôi không nỡ có gì cả.”

Nét mặt Diệp Dao đầy buồn bã, ngón tay cuộn chặt tờ tiền, một lát sau ngồi dậy khỏi người Diệp Gia Thụ, quay mặt đi khịt mũi: “Anh Diệp, cho em sống một tuần thôi, một tuần sau em chắc chắn sẽ đi.”

Diệp Gia Thụ không nói gì.

Diệp Dao biết anh đồng ý rồi, cô nhét chỗ tiền ấy vào túi quần, chỉnh lại đầu tóc: “Anh Diệp, con người anh tốt quá, không nỡ nhìn người khác chịu khổ.”

Quả thật Diệp Gia Thụ sắp bị cô chọc tức đến bật cười: “Người tốt là sai ư?”

“Có lúc là sai, quá đồng cảm với người ta, bản thân mình rất dễ bị tổn thương. Học em này, không cần mặt mũi thật tốt biết bao.”

Diệp Gia Thụ mặc quần áo vào, lạnh nhạt nhìn vết bầm tím rõ ràng bị người khác đánh ở dưới mắt cô, “Cô thì tốt rồi, sống thành ra thế này cơ mà.”

Bốn năm trước anh quen với Diệp Dao, khi ấy anh và bạn thân Trần Tư Dương đang là ca sĩ quán bar, Diệp Dao “gây rối” trong quán bar đấy. Lúc đó Diệp Dao ăn mặc trang điểm như học sinh cấp ba, gọi những người đàn ông to béo là “chú”.

Mỗi lần kết thúc công việc, Trần Tư Dương đều chìm trong thế giới hai người với cô bạn gái Lý Tuyết, cả một tối Diệp Gia Thụ cũng uống rượu ăn thịt xiên nướng với cô nàng Diệp Dao kiếm chắt được bao nhiêu tiền.

Sau đó Diệp Dao quen bạn trai, vui vẻ thông báo với anh rằng sau này không làm nghề này nữa. Dù không còn cạ cùng uống rượu ăn uống nhưng Diệp Gia Thụ rất vui.

Kết quả chưa đến nửa năm anh nhận được điện thoại của Diệp Dao, tìm đến một nhà trọ tồi tàn lụp xụp. Khi đó cô ấy vừa mới phẫu thuật xong, bị cảm cộng thêm sốt cao, không nơi nương tựa, quả thật không còn cách nào khác, đành phải liên lạc với Diệp Gia Thụ, chỉ vì Diệp Gia Thụ từng nói một câu, hai người cùng họ cũng coi như là người cùng nhà.

Diệp Gia Thụ chăm sóc cô ấy một tuần, báo cô ấy chia tay bạn trai tìm một công việc đàng hoàng. Cô ấy đồng ý nhưng không bao lâu sau lại nuốt lời. Hai năm qua, cô ấy và bạn trai hết chia tay rồi lại làm hòa, anh biết mình khuyên cũng không có tác dụng gì, cũng không muốn tổn lỗi thêm.

Mỗi khi đến đường cùng cô ấy lại đi tìm Diệp Gia Thụ xin giúp đỡ, còn anh lần nào cũng không nỡ nhả tâm từ chối.

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Dao nhìn Diệp Gia Thụ, “Em thâm thương đến nỗi này là do em tự làm tự chịu. Nhưng anh thì sao, anh vì Trần Diệp Tư, vì Lý Tuyết, vì bố của Trần Diệp Tư, không bao giờ vì bản thân mình...”

Anh hết sức bình tĩnh nhìn cô: “Còn nói thêm một câu rác rưởi nữa thì rút khỏi nhà tôi.”

Diệp Dao nhún vai lầu bầu: “... Nói thật mà không cho người ta nói.”

Diệp Gia Thụ cầm chìa khóa lên đi về phía cửa. Diệp Dao bẻ cốc sữa chua lững thững đi theo, “Anh Diệp, anh đi đâu đấy?”

“Cô quan tâm tôi đâu làm gì.”

Diệp Dao dựa người tường, nhoeo cười với anh, “Bữa đêm hôm nay em mời anh đi ăn thịt nướng.”

“Dùng tiền của tôi mời tôi ăn thịt nướng sao?”

“Anh đừng cho em mượn mà, còn quan tâm nhiều thế ư?”

“Đi đây.” Diệp Gia Thụ đóng cửa lại.

“Này này này,” Trước khi cửa đóng, Diệp Dao còn dặn thêm một câu, “... Đừng về muộn quá đấy.”

(1) Led Zeppelin là ban nhạc rock nước Anh, được thành lập ở London vào năm 1968. Ban nhạc bao gồm guitar Jimmy Page, ca sĩ Robert Plant, guitar bass và keyboard John Paul Jones và tay trống John Bonham. Những âm thanh mạnh mẽ, gần của guitar, bắt nguồn từ nhạc blues và cả tính phiêu diêu trong những album đầu tiên của họ, được coi là khởi nguồn cho âm nhạc heavy metal, cho dù âm nhạc của họ được xây dựng từ rất nhiều thể loại khác nhau, điển hình là giai điệu folk và blues.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thành Có Mưa* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Mốc dịch

Diệp Gia Thụ ra ngoài đến thăm bố của Trần Tư Dương.

Anh quen biết với Trần Tư Dương năm mười lăm tuổi, hai người đã trải qua bốn năm thiếu niên cuồng dã nhất.

Cùng lo sầu tiền nhà trọ tháng sau, cùng tham gia những lễ hội âm nhạc trong trường học, cùng nhau đi mua bia, cùng uống đến say bí tỉ, cầm món tiền lương ít ỏi không đủ tiêu, tích góp từng đồng để thuê phòng thu âm với mức giá năm nghìn một ngày, mong đợi một ngày nào đó miếng bánh lớn của một công ty âm nhạc sẽ từ trên trời rơi xuống.

Cho đến năm mười chín tuổi, Trần Tư Dương qua đời.

Bố Trần khó lòng chấp nhận được cú sốc này, ba năm nay phiền muộn tích tụ trong lòng đến nỗi nằm trên giường bệnh liên miên. Lần trước đột ngột xuất huyết não, may mắn được cứu qua cơn nguy hiểm, nhưng từ nay về sau phải nằm liệt giường.

Bản thân Diệp Gia Thụ tự gánh trọng trách chăm sóc cho bố Trần Tư Dương. Mẹ Trần phải đi làm, trong nhà không có ai, anh mời y tá giỏi nhất hết năm nghìn tệ mỗi tháng, ngoài ra còn có tiền thuốc men, tiền bồi bổ...

Có lúc Diệp Gia Thụ cảm thấy mình là con chuột hamster chạy trên bánh xe, không dám dừng lại, một khi dừng lại rồi thì chính là lỗ hổng không cách nào lấp đầy được.

Anh là người không để mọi chuyện trong lòng, trước đây kiếm được bao nhiêu phung phí bấy nhiêu, còn bây giờ sống trong khu ổ chuột, giặt giũ vá vai vì miếng ăn.

Tiền, có lúc lại là vấn đề nan giải giầy vò con người.

Advertisement / Quảng cáo

Dưới sân nhà họ Trần, Diệp Gia Thụ đã hút xong thuốc.

Anh lên tầng gỗ cửa, tiếng bước chân dồn dập bên trong dần tới gần, cửa mở ra, người đứng trong kẻ đứng ngoài đều sững sốt.

“Lý Tuyết.”

Cô gái trẻ tuổi bên trong mặc chiếc váy dài quá đầu gối, trước ngực đeo một chiếc tạp dề, tay đầy bột mì. Cô mỉm cười, cũng không nói gì quay người vào trong.

Diệp Gia Thụ đứng trước cửa một lúc rồi mới nhấc chân vào.

Trần Tư Dương đã qua đời ba năm, ngày hôm nay của ba năm sau anh vẫn giậm chân tại chỗ, phía trước không thể tiến đến ngày mai, phía sau không thể chạm tới hôm qua.

Khoảng thời gian khó khăn ấy không chỉ mình anh phải chịu đựng, mà còn có bạn gái Lý Tuyết của Trần Tư Dương.

Mẹ Trần ra khỏi phòng bếp, nhiệt tình chào hỏi anh, bụng chèn trạ lạnh tới hỏi Diệp Gia Thụ đã ăn tối hay chưa, bà đang nấu sủi cào với Lý Tuyết.

“Cháu ăn rồi ạ... cháu qua đây thăm cô chú.”

Mẹ Trần lau tay vào cái tạp dề, nhếch miệng về phía phòng ngủ: “Chú Trần đang ở trong phòng đấy, cái cái kính kính, bây giờ đang xem ti vi.”

Bố Trần nằm trên giường, miệng không thể nói chuyện, chỉ có thể phát ra mấy âm tiết đơn giản từ cổ họng.

Diệp Gia Thụ nghe rõ ràng ông ấy đang chào hỏi mình, anh đưa tay vòng qua cổ ông, nâng đầu ông ấy lên kê gối vào, sau đó thì ngồi xuống mép giường, lấy cánh tay của bố Trần trong chân ra mát xa mạch máu.

Anh làm rất chậm rãi nhẫn nại, trong lòng cũng cảm thấy bình tĩnh đã lâu không có.

Anh ngừng đầu nhìn bức tường trong phòng, trên tường dán đầy poster của Pink Floyd (1), David Bowie (2), Guns N" Roses (3), rõ ràng trước đây do Trần Tư Dương dán lên, đối vợ chồng vẫn chưa quá năm mươi có chấp muốn giữ lại thói quen và bài trí của con trai lúc còn sống, hình như chỉ như vậy mới không chấp nhận được sự thật người tộc bác tiền kẻ tộc đen.

Diệp Gia Thụ dời ánh mắt đi, kể lại mấy chuyện xảy ra dạo này cho bố Trần nghe, cuộc sống của bản thân anh không có gì hay ho, sau khi nhắc qua vài câu thì định bụng tìm chủ đề khác: khu phía tây sắp bị phá bỏ, một ông quan tham trong thành phố bị tuột xích, năm sau cái cách chính sách đăng kí hộ khẩu... những chuyện như thế đều do anh nghe được từ mục tin tức trong radio khi lái xe.

Luôn cảm thấy xa lạ, không liên quan gì đến bản thân mình.

Lý Tuyết đã đứng ở cửa rất lâu.

Không nghe thấy tiếng bước chân cô tới gần, cô đang nghĩ nên gọi anh thế nào, trong trầm mặc mới nhận ra mình đã “suy nghĩ” quá lâu, đang thất thần thì nghe thấy những mẫu “tin tức” khó khan Diệp Gia Thụ đang kể lại. Giọng nói anh ôn hòa như nước chảy, hình như bất cứ vết thương nào cũng có thể được chữa trị, không còn đau đớn bằng cách ấy.

Cuối cùng cô vẫn hoàn hồn lại, bình tĩnh gọi một tiếng: “Diệp Gia Thụ.”

Diệp Gia Thụ ngừng lại, quay đầu nhìn.

Cô không nhìn thẳng vào anh mà xoay người đi, “Cô gọi anh ra ăn sủi cào.”

Trên bàn ăn, mẹ Trần hỏi Diệp Gia Thụ tình hình gần đây, anh nói đang lái xe cho người ta.

“Cũng tốt.” Mẹ Trần đầy giấm và ớt thái nhỏ về phía anh, “Công việc đưa xe trước đây của cháu, cô cũng cảm thấy quá nguy hiểm, không muốn cháu làm từ lâu rồi. Lái xe tuy kiếm được ít tiền hơn nhưng dù sao cũng ổn định.”

Diệp Gia Thụ “vâng” một tiếng, nở nụ cười lạnh nhạt.

Ăn cơm xong, Diệp Gia Thụ đến phòng ngủ chào tạm biệt bố Trần, tiện tay nhét tiền lương mình vừa mới nhận được vào ngăn kéo mẹ Trần thường dùng.

Mẹ Trần tiễn anh ra cửa, Diệp Gia Thụ vừa định chuẩn bị đi thì Lý Tuyết trong phòng nói: “Chờ đã.”

Cô ấy choàng dây túi xách qua đầu, đeo lên vai, cúi đầu nói: “Cháu cũng về ạ.”

Trời bắt đầu nóng, mặt trời đã lặn từ rất lâu rồi mà bầu không khí vẫn hầm hập dán vào da thịt.

Lý Tuyết đi sau Diệp Gia Thụ, cách mấy bước.

Advertisement / Quảng cáo

Trong màn đêm, âm thanh dòng người và dòng xe khi xa khi gần.

Đến bến xe bus, hai người đứng lại chờ xe.

Họ hiểu ngầm đứng cách nhau ba bốn mét, như hai người xa lạ.

Tay Lý Tuyết đút vào túi áo váy, mắt không liếc trước liếc sau nhìn thẳng về phía trước.

Trong không khí bỗng nhiên có khói thuốc bay lên, cô kim lông không đậu đưa mắt nhìn theo, điểm cuối của tầm mắt là Diệp Gia Thụ hơi cúi đầu im lặng hút thuốc.

Lý Tuyết mím môi, gương mặt di chuyển ánh mắt lên tấm biển xe bus trước người anh, dù khoảng cách gần đến nhường ấy nhưng cô không nhìn thấy con chữ nào trên tấm biển đó cả.

Con chữ đó vốn đã mờ rồi, đột nhiên càng trở nên mờ hơn, Lý Tuyết chớp mắt thật mạnh, dòi tầm mắt đi.

Đúng lúc này, cô nghe thấy Diệp Gia Thụ nặng nề lên tiếng: “Sau này nếu có tới thì gọi điện thoại cho tôi trước.”

Ngạc nhiên, sững sốt, bàng hoàng, rất nhiều cảm xúc xông lên, nét mặt Lý Tuyết giãn dữ vẹo vọ, cô lạnh lùng mở miệng, “... Anh không dám gặp tôi ư?”

Giọng anh rất bình tĩnh: “Gặp tôi cô lại thấy khó chịu.”

Khó chịu của anh và khó chịu của cô ấy chưa bao giờ cùng một nghĩa.

Lý Tuyết cắn môi, cô ấy cảm thấy giày tiếp theo mình sẽ không kiềm chế được cảm xúc của mình: “... Đừng thế, cả đời này tôi cũng không tha thứ cho anh.”

Xe bus từ phía trước đi tới, cửa xe mở “két” một tiếng, cô chưa kịp nhìn xem có phải chuyến mình cần đi không đã ôm túi xách nhảy lên xe.

Cửa xe đóng lại trước mắt cô, qua cửa sổ thủy tinh, bóng hình của Diệp Gia Thụ dần dần xa, anh giờ tay lên cằm rồi dụi tất điều thuốc vẫn chưa hút xong vào tấm biển xe bus cũ kĩ.

Trong ánh sáng đan xen, bóng hình anh trở thành chấm nhỏ mất hút.

* * * * *

Cuối tuần, Tống Uyên cùng Phó Tiểu Oánh đi mua quần áo.

Phụ nữ đã đi mua sắm thì mắt cả buổi chiều, bao gồm cả uống trà chiều và đi spa làm đẹp. Tống Uyên nằm trên giường, bàn tay của thợ mát xa ấn nhẹ lưng cô, hương thơm trong phòng nồng đượm làm đầu óc văng vát.

Chuyện “gió chiều nào xoay chiều ấy” Tống Uyên đã thấy nhiều, không cảm thấy mới mẻ gì, chỉ không ngờ có ngày mình lại biến thành “gió”. Trước đây cô biết bao người muốn trở thành khách trong nhà cô, vậy mà bây giờ muốn đánh bài, tìm bốn người đến chơi cũng không đủ.

Tống Uyên hỏi Phó Tiểu Oánh: “Bây giờ mọi người tránh tôi như tránh tà, sao cô vẫn chịu chơi với tôi?”

“Nếu tôi tin cô bị Đường Kiến Khiêm thất sủng vậy chẳng phải là con ngốc sao.”

Tống Uyên bật cười thành tiếng. Tiểu nhân thực sự còn tốt hơn cả quân tử giả.

Phó Tiểu Oánh quay đầu sang nhìn cô: “Đúng rồi, cô còn nhớ Lý Nghiên không?”

“À? Tôi không nhớ.”

“Chẳng phải hai năm trước giám đốc Đường sợ cô buồn nên bảo cô đến công ty Kinh Kì dưới danh nghĩa ông ta làm nửa năm sao?”

Tống Uyên ò một tiếng, khi ấy cô chuyên lo hợp đồng hiệp ước của nghệ sĩ, con mắt rất độc đáo, đã chọn cho công ty mấy ngôi sao nổi tiếng hiện giờ.

“Hồi đó Lý Nghiên có tí tiếng tầm đến chỗ cô phỏng vấn, bị cô thẳng tay loại, có ấn tượng không?”

“Ờ,” Tống Uyên nhớ ra rồi, “Là cái người sau đó gặp ai cũng bịa chuyện đặt điều về tôi đúng không?”

“Đúng rồi... gần đây cô ta không được thuận lợi cho lắm, nghe nói...” Phó Tiểu Oánh quay đầu bảo hai người mát xa ra ngoài, “Hai người ra ngoài trước đi.”

Advertisement / Quảng cáo

Chờ người ngoài ra hết, Phó Tiểu Oánh mới nói tiếp: “Cô ta bị người khác lừa, ngu với người ta nửa năm, tưởng sắp được làm dâu nhà giàu, ai ngờ còn chưa đảo mô được gì thì bị nghiên ma tủy, hình như tinh thần cũng có vấn đề, lúc tốt lúc xấu... nghe nói cô ta hận cô lắm đấy, lúc tỉnh táo luôn nghiên rằng nghiên lợi gọi tên cô.”

Tống Uyên cười khẩy, “Sao lại vu vạ hết cho tôi?”

“Nhưng những người giống cô ta đến phỏng vấn đều nổi tiếng cả rồi.”

“Đây là do tư chất cô ta, dù kí hợp đồng với công ty Đường Kiến Khiêm cũng không nổi tiếng nổi.”

“Thế nên rất nhiều người cảm thấy cô không tìm không phải.”

Giọng điệu Tống Uyên bình thản: “Tôi chỉ không thích tạo cho người ta hi vọng ảo tưởng thôi.”

Phó Tiểu Oánh nhìn cô chằm chằm, trong lòng lấy làm lạ, rốt cuộc liệu có một ngày, một chuyện nào đó có thể khiến cảm xúc một con người như cô mất kiểm soát, trở lên cuồng loạn không?

(1) Pink Floyd là một ban nhạc progressive rock của Anh thành lập năm 1965, là một trong những ban nhạc rock thành công nhất, họ đã bán được 200 triệu album trên toàn thế giới, trong đó có 74.5 triệu album được tiêu thụ tại Mỹ

(2) David Bowie, tên thật David Robert Jones; (8 tháng 1 năm 1947 - 10 tháng 1 năm 2016) là ca sĩ, nhạc sĩ, diễn viên, nhà sản xuất âm nhạc người Anh. Với gần 5 thập kỉ không ngừng tự làm mới hình ảnh và sáng tác trong lĩnh

vực âm nhạc đại chúng.

(3) Guns N' Roses là ban nhạc hard rock Mỹ được thành lập ở Los Angeles, California năm 1985. Vào năm 1986 khi ký hợp đồng với hãng nhạc Geffen Records, Ban nhạc đã cho phát hành 6 đĩa nhạc, tổng cộng bán được trên khắp thế giới hơn 100 triệu đĩa.[8] trong đó 45 triệu đĩa là ở Hoa Kỳ, làm họ trở thành một trong những ban nhạc có đĩa bán chạy nhất thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thành Có Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Mốc dịch

Diệp Gia Thụ ngẩn ngơ rất lâu, anh ngồi xổm dưới gốc cây hút xong điếu thuốc, ngẩng đầu lên mới nhận ra Tống Uyển đang đứng dưới hành lang trước nhà, làn gió lùa từ lá cây chuối tây và phong Nhật Bản thổi bay mái tóc cô, trong ánh nắng giữa hè con người bỗng trở nên mơ hồ như không tồn tại.

Cô đang nhìn anh, ánh mắt ấy không rõ có đang chứa đựng ý gì khác, chỉ nhìn anh chăm chú.

Diệp Gia Thụ lấy làm lạ sao cô không gọi, anh nhanh chóng dập tắt điếu thuốc mở cửa xe ra.

Lần này Diệp Gia Thụ đưa Tống Uyển vào núi. Mẹ của Tống Uyển và Tống Giới là Hoàng Tri Tuệ, sáu năm trước chuyển vào núi sâu sống không màng thế sự. Bà sống trong căn nhà đơn sơ nơi lưng chừng núi, ru rú trong nhà ăn uống đạm bạc, dù chưa xuất gia nhưng đã bước nửa chân khỏi chốn hồng trần.

Hoàng Tri Tuệ không muốn gặp Tống Uyển, bảo cô đừng tới, nhưng Tống Uyển vẫn không yên lòng, cứ đêm bữa nửa tháng lại đến thăm bà.

Xe vào trong núi, mặt trời khuất bóng, người trong chốn âm u.

Đến nơi, Tống Uyển bảo Diệp Gia Thụ dừng xe lại, cầm túi xuống xe. Giày cao gót mảnh khảnh loạng choạng đi trên con đường núi được rải đá hơi dốc. Diệp Gia Thụ không yên tâm, chặn hai viên đá vào bánh xe trước rồi đi theo cô.

Hoàng Tri Tuệ sống trong nơi vắng vẻ sâu thẳm, đó là một ngôi nhà ngói, hàng rào bằng tấm phên tre vây xung quanh mảnh sân, trong vườn có giàn mướp, một người phụ nữ trung niên mặc bộ quần áo vải gai đang ngồi dưới hiên nhà nhặt rau.

Nghe thấy tiếng bước chân, Hoàng Tri Tuệ ngẩng đầu lên nhìn, rồi lại cúi đầu xuống, dường như người đến không hề có quan hệ gì với bà.

Advertisement / Quảng cáo

Tống Uyển gọi: “Mẹ”.

Hoàng Tri Tuệ cầm chậu rau lên, bước vào trong phòng.

Diệp Gia Thụ đến trước ngôi nhà thì dừng lại, nhìn Tống Uyển sai bước qua thềm cửa, đi loang quanh khắp nhà như đang kiểm tra.

Anh vào trong nhìn xung quanh, nhận ra căn nhà rất sạch sẽ gọn gàng, khác xa vẻ tuềnh toàng mà anh tưởng tượng, đá lát sân được xếp chỉnh tề, tường sơn màu hồng nhạt, đồ gia dụng gỗ màu nâu sẫm, giống hệt những nhà dân trong núi trước đây anh đã từng thấy.

Bóng lưng Tống Uyển lay động, qua mấy cánh cửa vào nhà bếp.

Diệp Gia Thụ không nhìn rõ bóng lưng cô, tự anh ra ngoài sân ngồi trên chiếc ghế đầu dưới gốc cây táo ta. Luống rau dưa cải trong vườn xanh mướt đáng yêu, cà chua vừa mới chín có màu đỏ mọng nước. Anh liếc mắt về phía nhà bếp, thấp thoáng vọng ra tiếng nói chuyện. Anh do dự trong chốc lát, đứng lên đi vào trong vườn.

Tống Uyển không nói chuyện lâu, chỉ lát sau đã đi ra, cô cúi đầu, đẩy cặp kính đen trên sống mũi, nói với Diệp Gia Thụ bằng giọng khàn khàn: “Đi thôi.”

Cho đến lúc lên xe, Tống Uyển vẫn không tháo kính xuống.

Xe quay đầu về, đến mốc ranh giới thôn, cuối cùng Tống Uyển lên tiếng chỉ đường, nhưng không phải bảo anh quay về thành phố.

Xe quẹo trái rẽ phải, đến trước một hộ gia đình nông dân, Tống Uyển kêu anh dừng xe lại. Cô kéo kính đen xuống bỏ vào túi, vòng qua đồng hoa quả khô đang phơi trên đất đi đến mở cửa.

Không bao lâu sau, một người phụ nữ trung niên ăn mặc giản dị từ bên trong bước ra.

Tống Uyển thân thiết gọi chị ta là “chị Trương”, lấy một phong bao lì xì thoát nhìn rất dày dặn trong túi ra nhét vào tay “chị Trương” đó.

Diệp Gia Thụ đã hiểu, Tống Uyển đang nhờ người nọ thỉnh thoảng vào núi thăm mẹ mình, nhân tiện đưa ít nhu yếu phẩm.

Đi theo Tống Uyển hơn bốn tháng, lần đầu tiên anh thấy thái độ cô mềm mỏng giọng nói nhẹ nhàng đến vậy, như sợ nếu đắc tội với người phụ nữ nông thôn ấy thì Hoàng Tri Tuệ ở nơi chó ăn đá gà ăn sỏi này không có ai chăm sóc.

Diệp Gia Thụ bỗng nhiên không muốn nhìn thêm, anh quay đầu đi chăm một điếu thuốc.

Tống Uyển nói chuyện với chị Trương nọ rất lâu mới trở về xe. Về thân thiết làm người ta thấy xa lạ ấy lập tức biến mất khi cô mở cửa xe. Diệp Gia Thụ nhìn qua kính chiếu hậu, cảm thấy vẻ lạnh lùng không gần khỏi lừa trần gian của cô vẫn đẹp hơn.

Anh hỏi: “Đi chưa?”

Tống Uyển ừ một tiếng.

Đột nhiên anh nhớ tới chuyện gì đó, lấy một vật từ túi áo khoác ngoài đưa về phía sau: “Cầm lấy này.”

Cô ngẩn người, giơ tay nhận lấy.

Là một quả cà chua, lớn cỡ nửa bàn tay.

Diệp Gia Thụ nói: “Trộm được trong vườn mẹ cô đấy.”

Tống Uyển bật cười thành tiếng, trong lời nói đầy ý châm biếm: “Vậy đây là thứ quả do bà ấy cực khổ trồng rồi.”

Cô cũng không cầu kì, lau quả cà chua lên chiếc váy bằng lụa thật không một nếp nhăn, há miệng cắn một miếng, nước quả bắn ra ngoài, cô lúng búng nói: “... Người nhà họ Tống đều có cái tính đấy, sống trong mơ không muốn tỉnh lại.”

Diệp Gia Thụ hé miệng nhưng không nói gì.

Anh nghĩ, nếu không phải chỉ có cách sống “sống trong cuộc say, chết trong mơ màng” này, ai bằng lòng mình như cái xác không hồn phiêu bạt nhân gian.

* * * * *

Đường Kiến Khiêm vẫn gọi điện thoại đến, không nhắc đến cuộc cãi vã hôm đó.

“Đến đường Đồng Nguyên, lập tức.”

Advertisement / Quảng cáo

Ba chữ đó đã đánh thức linh hồn của Tống Uyển đang chìm trong giấc ngủ say, lưng cô đỏ mồ hôi, giọng nói bất giác mang theo sự cầu xin: “Giám đốc Đường...”

Đường Kiến Khiêm không cho cô cơ hội mặc cả, thẳng tay cúp điện thoại.

Tống Uyển ngồi dậy đi thay quần áo, thay được một nửa mới nhớ ra phải gọi điện thoại cho Diệp Gia Thụ. Cuộc điện thoại vang lên mấy tiếng “tút tut” kéo dài, cô chợt hi vọng tốt nhất Diệp Gia Thụ không nhận cuộc gọi này, vừa hay để cô tìm một cái cớ từ chối cuộc gặp mặt tối nay.

“Cô Tống...”

Tống Uyển nhìn nửa cơ thể trần trụi của mình qua gương, thì thầm “... Qua đây đón tôi, giám đốc Đường muốn gặp tôi.”

Đây là khoảng thời gian dài nhất Đường Kiến Khiêm lạnh nhạt với cô, trong quãng thời gian dài rảnh rỗi không có gì làm, cô chợt có một vài ảo tưởng, tưởng rằng đã đến ngày Đường Kiến Khiêm mất sạch hứng thú với cô.

Xe đến, Tống Uyển đã trang điểm xong, là kiểu trang điểm rất đậm, như gương mặt cô đeo một chiếc mặt nạ.

Lúc mở cửa xe cho cô, Diệp Gia Thụ nhận ra cô đang run rẩy, hương nước hoa đắt tiền vừa xịt lên người vẫn chưa tan, mùi thơm nồng xộc vào trong khoang mũi.

Anh nhẹ nhàng hỏi: “Cô Tống?”

Hơi thở hơi nóng ấy lướt qua tóc mái, Tống Uyển rùng mình hoàn hồn lại, cúi người chui vào trong, cuộn tròn người tựa vào cửa xe.

Xe ô tô như hòn ma u ám im lặng xuyên qua con đường thành thang không bóng người trong màn đêm như con thoi, trong lòng Diệp Gia Thụ có một trực giác kì lạ, cảm thấy Tống Uyển đêm nay rất khác thường, ba từ “đường Đồng Nguyên” cũng giống thế, mang một ý nghĩa sâu xa làm người khác tò mò.

Diệp Gia Thụ dừng xe ở số 99 đường Đồng Nguyên, ghé phía sau không có tiếng động, anh chờ một lát, cuối cùng quay đầu lại nhắc: “Cô Tống, đã đến rồi.”

Bóng hình đang cuộn tròn trong bóng tối hơi nhúc nhích, anh xuống xe, đi qua giúp cô mở cửa.

Ngon đèn đường lờ mờ không soi rõ khuôn mặt trang điểm đậm như đeo mặt nạ của cô, khoảnh khắc xuống xe, ngón tay cô bỗng nhiên nắm chặt lấy cổ tay Diệp Gia Thụ, ánh mắt nhìn anh như đang cầu cứu, lóp mặt nạ kia nứt thành một đường nhỏ, trong đáy mặt cô là nỗi sợ vô bờ.

Diệp Gia Thụ giật mình.

“Tống...”

Nhưng chỉ một giây sau đó, Tống Uyển buông tay ra, sai bước vào trong, “... Anh về đi, hôm nay không cần chờ tôi đâu.”

Cô đi giày cao gót, bước chân vẫn thẳng tắp, hết như chú chim công bị người ta nhổ sạch bộ lông sặc sỡ trên người nhưng vẫn ngẩng cao đầu uốn thẳng ngược.

Người càng đi vào trong, màn đêm càng sâu dần, cho đến khi bóng lưng cô hoàn toàn bị bóng tối nuốt chửng.

* * * * *

Một luồng ánh sáng mạnh mẽ rọi vào trong xe, Diệp Gia Thụ cúi chân ra giật mình tỉnh giấc. Chiếc xe đang đi tới bật đèn pha, chói đến nỗi anh không mở nổi mắt. Sau khi chiếc xe đó đi, anh nhìn đồng hồ trên điện thoại, đã năm giờ sáng.

Trời sắp sáng rồi.

Anh xuống xe, hoạt động gân cốt một chút, lấy thuốc trong túi quần ra châm, nhìn về phía căn nhà số 99 ở cuối con đường. Đó là căn nhà nhỏ ba tầng, cửa sổ tầng hai vẫn đang sáng đèn.

Trời chậm chậm hừng sáng, vậy mà ngọn đèn đó vẫn sáng, nhưng âm ảm đến nỗi anh dần dần không nhìn thấy.

Không bao lâu sau, Diệp Gia Thụ nhìn thấy Đường Kiến Khiêm vừa gọi điện thoại, vừa bước ra khỏi ngôi nhà, lên một chiếc xe chờ sẵn trước cửa và rời đi.

Anh đứng khời mặt đất, cử động đôi chân tê rần do ngồi xõm quá lâu, nhìn chăm chăm cánh cửa lớn căn nhà số 99.

Khoảng nửa tiếng sau, một bóng hình quen thuộc từ bên trong đi ra, dáng đi loạng choạng, mỗi bước chân như giẫm trên băng mỏng.

Diệp Gia Thụ dần lỏng lại không để mình xôn tời đỡ cô, đi theo Tống Uyển đến đầu đường, rồi bước chân dần nhanh hơn, nắm lấy cổ tay Tống Uyển nhẹ nhàng kéo cô lại.

Cả người cô lao đảo, ngoảnh đầu lại nhìn xem là ai, lập trang điểm ấy đã phai đi ít nhiều, nhưng trên gương mặt lạnh lùng kia thấp thoáng sự đau khổ khó thể che giấu được.

Advertisement / Quảng cáo

Cô hé miệng, Diệp Gia Thụ phải rất vất vả mới nghe ra hai chữ “thieu thuốc” cô nói.

Trong chiếc xe đầu tiên tán cây, Tống Uyển run rẩy mở vi thuốc ra, cho viên thuốc vào miệng, sau đó đón lấy chai nước lọc mà Diệp Gia Thụ đưa, nuốt cả nước và thuốc xuống cổ họng, cô uống gấp gấp, nét mặt như sắp ăn tươi nuốt sống thứ gì đó vậy.

Diệp Gia Thụ không phải là người không ăn không học, vi thuốc trong tay Tống Uyển anh biết, thường được dùng trong trường hợp tránh thai khẩn cấp.

Tống Uyển dụi mặt mình thật mạnh, vứt chai lọ sang một bên, cất giọng nói khàn khàn: “Tìm một nơi, tôi muốn tắm rửa.”

“Đường Phù Dung ư?”

Tống Uyển lắc đầu.

Anh dẫn đi trong giây lát, “... Chỗ này cách nhà tôi khá gần, nếu cô không để ý.”

“Đi thôi.”

Trong kính chiếu hậu, Tống Uyển lấy khăn ướt trong túi ra, lau từng li từng tí vết son và phấn nhòa trên gương mặt. Máu u ám trong mắt cô dần lan ra, như cái cây bị sâu bệnh đục khoét, đang chờ đợi mỗi sét quyết định sống chết.

Chưa bao giờ Diệp Gia Thụ thấy một Tống Uyển như vậy.

Anh chợt nhớ đến mấy câu huyền thoại của Lão Lưu khi say rượu lúc uống cùng anh, mà bây giờ không tiện để nghĩ tới: “Nghe nói Đường Kiến Khiêm... khi làm chuyện đó muốn đủ loại tư thế, rất biến thái...”

Tím anh nhói đau mà không thể dẫn lại được, dường như không còn nằm ở vị trí vốn dĩ của nó.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thành Có Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Mốc dịch

Lúc mở cửa, Diệp Gia Thụ mới nhớ ra trong nhà mình còn phụ nữ khác.

Chuyện xảy ra bất ngờ làm Diệp Dao khó tránh khỏi xấu hổ. Cô nhìn chăm chăm cô gái Diệp Gia Thụ dẫn vào, trực giác nhạy cảm trời cho giúp cô hiểu người này không chung đường với mình. Cô nàng nở nụ cười với Tống Uyển, vào phòng ngủ cảm tử mình lên, nói với Diệp Gia Thụ: “Em ra ngoài có việc, buổi tối mới về.”

Tống Uyển tần ngần đứng một chỗ, Diệp Dao xoa cánh tay mình đi ngang qua, cánh cửa đóng lại sau lưng, cô ấy ngược mắt lên nhìn Diệp Gia Thụ, “Bạn gái à?”

“Bạn bè, ờ nhờ.”

Diệp Gia Thụ vào phòng ngủ lật tìm tủ quần áo, Diệp Dao để lại hai bộ quần áo ở đây, vấy áo kiểu thủy thủ để Tống Uyển mặc hiển nhiên không ổn cho lắm. Anh lục tung lên, tìm thấy một chiếc áo phông và một chiếc quần dài thể thao, bèn đưa cho Tống Uyển này giờ vẫn đang ngẩn ngơ trong phòng khách, rồi chỉ vị trí phòng tắm nhà mình.

Tống Uyển vào phòng tắm, không bao lâu sau vọng ra tiếng nước chảy róc rách. Trước khi không kiềm chế được trí tưởng tượng của mình, trước khi phát triển theo phương hướng đặc sắc, Diệp Gia Thụ cầm chìa khóa ra khỏi cửa.

Bước khỏi cơn ngủ, sát với mặt đường là hàng loạt cửa hàng nhỏ. Diệp Gia Thụ mua một ít túi bánh bao, rồi lại vào siêu thị nhỏ chọn thêm một vài đồ ăn vặt và nước đóng chai.

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Gia Thụ châm một liều thuốc trước cửa siêu thị, đứng phía dưới bậc thềm, nghe tin tức phát trên ti vi vọng ra từ bên trong cửa kính.

Hút xong liều thuốc, anh xách đồ về nhà.

Cửa phòng tắm đã mở, trên sàn nhà có vệt nước uốn lượn tới tận phòng ngủ. Diệp Gia Thụ do dự trong giây lát, bước về phía phòng ngủ. Quần áo của anh Tống Uyển mặc vào đương nhiên bị rộng. Áo phông buộc lên eo, quần thể thao cạp chun, ống quần xắn lên mấy gấu mới lộ ra mắt cá chân xinh xắn. Trên vai có choàng một chiếc khăn lông khô, nghiêng người nhìn tấm poster anh dán trên tường.

Diệp Gia Thụ đặt túi nilon lên mặt tủ năm ngăn cạnh cửa ra vào, nói nhỏ: “Cô Tống, ăn sáng rồi nghỉ một lát, sau đó tôi đưa cô về.”

Tống Uyển dường như không nghe thấy, cô chỉ cây đàn ghi ta trên bàn: “Anh biết chơi đàn ghi ta à?”

“Ừ.”

Tống Uyển quay người lại, khoanh tay đánh giá anh: “Chơi rock sao?”

“Trước đây thôi.” Diệp Gia Thụ quay người đi, ra khỏi phòng ngủ.

Tống Uyển cầm túi nilon lên lấy bánh bao và nước đóng chai bên trong ra, uống nước cắn mấy miếng bánh, miệng nhạt thêch nhưng khắp người một mùi như muốn xụi lơ, cơn đói trào dâng trong dạ dày giúp cô tiếp tục nhai nuốt như cái máy.

Cô nhìn ra bên ngoài, Diệp Gia Thụ đang cầm chổi lau nhà lau vết nước do cô tạo ra. Cô cúi đầu nhìn chân mình, le lưỡi.

Lau nhà xong, anh lại mở ngăn kéo ra tìm máy sấy tóc, đi đến phòng ngủ đưa cho Tống Uyển.

Tống Uyển không giống với Diệp Dao, Diệp Dao thường xuyên ở nhờ chỗ anh, quen biết nhiều năm, anh biết rõ những chuyện của cô ấy, cả chuyện tốt lẫn chuyện xấu, khi một người biết rõ chuyện của người kia như lòng bàn tay thì cũng không có bất cứ tò mò nào. Anh không quá để ý đến giới tính của Diệp Dao, chỉ cảm thấy có lẽ cô ấy giống như cô em gái yếu đuối của mình, trách mắng nhiều hơn nữa cũng chỉ xuất phát từ lòng cảm thông, giúp được bao nhiêu thì giúp.

Tống Uyển không giống thế.

Cô chỉ đứng ở đây thôi mà có thể làm anh nâng cao cảnh giới, huống chi cô vừa mới tắm rửa xong, mặc quần áo của anh.

Diệp Gia Thụ chống khuỷu tay lên bề của sổ, nghiêng người chăm thêm liều thuốc nữa. Anh hút rất chậm, nhìn người đi tới đi lui trong cơn ngủ dưới nhà, dòng suy nghĩ cũng trôi chậm theo. Mới đầu anh tưởng rằng mình đang nghĩ kế hoạch tiếp theo, cho đến lúc mạch suy nghĩ liên tiếp bị cắt ngang, anh mới nhận ra trong đầu đang chấp và hình bóng gương mặt không chút phấn son của Tống Uyển mà mình vừa nhìn thấy trong phòng ngủ.

Trời cho đuôi mắt cô hơi vênh lên, nhưng ánh mắt trong veo đã xóa tan nét dễ thương ấy, để lộ sự ngây thơ không hiểu thế sự.

Anh tin chắc lớp trang điểm đậm là vũ khí của Tống Uyển, nếu không với gương mặt mộc làm người ta này sinh dục vọng xấu xa muốn phá hỏng nó, thì sao có thể làm cô nhe nanh múa vuốt mà không cần kiêng nể gì ai.

Đang nghĩ đến thất thần, chớp mũi bỗng ngửi thấy mùi hương dầu gội đầu. Dây thần kinh của Diệp Gia Thụ căng chặt, anh ngoảnh đầu lại, nhận ra Tống Uyển đã đến bên anh từ khi nào, khoảng cách giữa hai người chỉ bằng một cái nắm tay mà thôi.

Mái tóc của cô đã được sấy khô một nửa, tỏa ra mùi hương dầu gội đầu thoang thoảng anh thường dùng, rất rẻ, chưa bao giờ nghĩ thứ mùi ấy lại có tác dụng không ngừng dẫn dắt con người vào mơ màng. Những cơn mơ màng ấy lại cực kì không hợp vào lúc này. Nhưng con người trong những giây phút này lại có thói hư tật xấu, theo đuổi thứ kích thích đơn giản hữu hình nhất.

Nhưng Tống Uyển không hề phát giác, cô gợn tay chỉ vào ngôi nhà phía chếch đối diện: “... Trước đây tôi sống ở kia.” Nơi cô chỉ là căn nhà nhỏ ba tầng.

Diệp Gia Thụ ngăn người.

Advertisement / Quảng cáo

Tống Uyển lấy gợn tay về phía anh, anh ngăn người mấy giây, sau đó mới nhận ra cô muốn hỏi anh thuốc lá. Anh đưa cả hộp thuốc và bật lửa cho cô, cô dốc một liều ra cúi đầu châm lửa, ngón tay kẹp liều thuốc vừa trắng ngần vừa mỏng manh.

“... Cũng đã mấy năm rồi, phố Thanh Thủy thay đổi nhiều quá. Hồi ấy sáng sớm mùa hè có thể nghe thấy tiếng rao bán hoa, là hoa dành dành được đựng trong giỏ nhỏ, bên trong lót một tấm vải hoa. Bà lão bán hoa rất thân với tôi... bây giờ cũng không rõ bà còn sống hay không.” Giọng nói của cô đều đều, tựa như đang chia sẻ một câu chuyện ngày xưa không hề liên quan gì đến mình.

Diệp Gia Thụ không nói gì, nhìn Tống Uyển qua khe cửa.

Trên gương mặt cô, tất cả bụi nùi đều pha trộn thành tự gấu đầy chán chường. Dường như cô cảm thấy mình không xứng nhớ lại bản thân thời thiếu nữ. Cô nặng nề nhả một làn khói, bẻ gãy liều thuốc vẫn còn một nửa, “Giúp tôi đến đường Phủ Dung lấy mấy bộ quần áo, tôi sẽ ở chỗ anh một khoảng thời gian.”

Diệp Gia Thụ đứng yên không nhúc nhích: “Cô Tống, tôi đưa cô về.”

Tống Uyển liếc mắt nhìn anh: “Không thể ở đây ư? Tôi trả anh tiền.”

Không liên quan đến chuyện bo bo giữ mình, có điều Diệp Gia Thụ cảm thấy không ổn. Trong lúc do dự, Tống Uyển lại mở miệng lần nữa, “Con người anh đúng là không biết thừa nước đục thả câu.”

Anh ngừng phát đầu lên: “Tôi sẽ không câu bất cứ thứ gì ở trên người cô.”

Bốn mắt nhìn nhau, trong nháy mắt, Tống Uyển như bị ánh mắt thẳng thắn của anh thiêu đốt, cô vội dời ánh mắt mình đi trước.

Lời anh nói quá vồn vã, quá gấp gáp, dù rằng ý của Diệp Gia Thụ vốn không phải như thế.

Anh cup mắt xuống, giải thích: “Tôi chỉ là một lái xe, chỉ muốn làm tốt chuyện trong bốn phận mình.”

Cuối cùng Diệp Gia Thụ vẫn về ngôi nhà ở đường Phú Dung, bảo bà vú gói ghém mấy bộ quần áo cho Tống Uyển.

Ai ngờ gọi mãi mà bà vú không làm theo, bà ta cầm cái chổi lông gà phui bụi bình hoa và đồ gia dụng đắt tiền trong nhà, làm như không nghe thấy Diệp Gia Thụ nói.

Diệp Gia Thụ chau mày, lại gọi thêm lần nữa. Bà vú không hề ngừng tay, liếc mắt nhìn anh, “Ông Đường vừa gọi điện đến dặn rồi, đồ đạc trong ngôi nhà này, kể cả là không khí cũng không cho phép bắt cứ ai mang đi.”

“Cô Tống muốn lấy quần áo của mình.”

Bà vú hừ một tiếng, điệu bộ còn phách lối hơn cả chủ nhân, “Quần áo của cô ấy không phải đều do ông Đường mua sao?”

Diệp Gia Thụ không biết phải nói gì.

Đang định đi thì bà vú đưa tay ra: “Chìa khóa xe. Ông Đường nói rồi, tạm thời không được dùng xe của cô Tống.”

Hai tiếng sau, Tống Uyển mới chờ được Diệp Gia Thụ về. Người anh đỏ mặt hỏi, đưa mấy túi giấy cho Tống Uyển, còn mình vào nhà tắm trước gội nước lạnh.

Sau khi đi ra, anh giải thích tình hình với Tống Uyển.

Nhưng cô không hề để tâm, toàn bộ hứng thú đều đặt trên những chiếc túi giấy in logo Uniqlo anh mang về, cô mở ra, cười hỏi: “Anh mua à?”

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Gia Thụ nhìn cô: “Cô không ngạc nhiên ư?”

“Ngạc nhiên gì chứ? Đã xem mấy bộ phim cung đấu triều Thanh chưa? Đãi ngộ của những phi tần bị đẩy vào lĩnh cung ấy không phải giống tôi sao.” Tống Uyển cười mỉa mai, giơ ngón tay ra đếm cho anh xem, “Thề tín dụng bị khóa, nhà cũng không cho ở, xe thì không được dùng.”

“... Cô có tiền tiết kiệm không?”

Tống Uyển ước chừng quần áo Diệp Gia Thụ mua lên người, “Người tiết kiệm tiền đều là người muốn sống tử tế. Anh xem tôi có giống không?”

Phút chốc anh không biết nên nói gì.

Cô cười nói: “Còn chưa đến mức đường cùng, tôi có chỗ ở, không ăn bám anh đâu, yên tâm.”

Diệp Gia Thụ nhìn Tống Uyển gầy gò lộ thõm trong bộ quần áo thể thao của mình: “Có ở đây đi...” Anh quay người đi, để lại một câu phía sau, “... trong phố Thanh Thủy vẫn còn người bán hoa, ngày mai cô dậy sớm thì có thể nghe thấy.”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thành Có Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Mốc dịch

Tống Uyển không ăn cơm trưa, ngủ một giấc đến tận chiều tối. Mặt trời đã ngã về tây, phản chiếu ánh sáng đỏ rực lên cửa sổ bằng kính, cô ngồi dậy bản thân rất lâu mới nhớ ra mình đang ở đâu.

Liếc mắt quanh phòng thấy không có ai, Tống Uyển tìm điện thoại gọi cho Diệp Gia Thụ.

Trong điện thoại Diệp Gia Thụ chỉ nói: “Xuống dưới ăn cơm.”

Tống Uyển thuộc nằm lòng ai con phố Thanh Thủy, thế nhưng những người đi qua đi lại đều xa lạ, những đối thay khác biệt xa xôi cũng trở nên lạ lẫm.

Cô nhét tay vào túi quần, lững thững đi tới cạnh cửa đã gỉ sét loang lỗ, gạch xanh dưới chân sứt mẻ do bánh xe đi qua. Nơi đây đương nhiên không còn là phố Thanh Thủy trong kí ức.

Diệp Gia Thụ chờ cô trước quán bán kem nước ngọt, chân tay dài lêu nhều ngồi trên ghế gấp, thoạt nhìn rất tù túng, nhưng không biết đang nói gì với đi bán hàng mà nét mặt vui vẻ, trong mắt chứa nét cười mà Tống Uyển chưa thấy bao giờ.

Tống Uyển cảm thấy hứng thú, đứng cách đó một đoạn nhìn anh rất lâu, rồi mới thông thả đi tới.

Diệp Gia Thụ ngẩng đầu nhìn cô, nụ cười vẫn nở trên khuôn mặt, anh vỗ tay, đứng dậy khỏi ghế xếp, “Đói chưa? Đi ăn cơm nhé?”

Trong quán cơm bên cạnh quán kem, Diệp Gia Thụ gọi xong món thì châm điều thuốc, quay lưng nhìn giấy khen của con gái bà chủ dán trên tường. Hiển nhiên anh là khách quen ở đây, bà chủ rất niềm nở với cô, lúc mang trà lên còn hỏi thăm mấy câu. Bà chủ vô cùng tò mò về Tống Uyển, liếc mắt mấy lần, còn nở nụ cười sâu xa với Diệp Gia Thụ.

Tống Uyển chống cằm đánh giá Diệp Gia Thụ, gương mặt anh vẫn còn trẻ, nhưng khí chất lại trải đời, hai nét ấy vừa đối lập lại vừa hài hòa, khi nhìn vào mắt anh sẽ cảm nhận được con người này có tâm sự.

Cô nói: “Đáng tiếc bây giờ tôi không có chức quyền gì, nếu không sẽ kí hợp đồng với anh, đóng hai bộ phim, chỉ cần hai bộ phim thôi, đảm bảo anh sẽ nổi tiếng.”

Advertisement / Quảng cáo

“Chỉ bằng giúp tôi ra album đi.”

“VẬY thì càng không thể giúp anh ra album, bây giờ là năm nào rồi, ai ra album thì lỗ vốn... hơn nữa anh còn chơi rock, lỗ càng nặng.”

Diệp Gia Thụ nở nụ cười.

Tống Uyển nhìn anh, không thể tưởng tượng nổi con người này mà chơi rock thì sẽ thế nào, “... Sao bây giờ không chơi nữa?”

“Chẳng phải cô đã nói rồi ư, cái thứ tốn tiền này tôi không chơi nổi.” Diệp Gia Thụ cúi ánh mắt đi. Trên bức tường dán kín giấy khen, “Học sinh ba tốt”, “Cuộc thi tiếng hát toàn trường”... tờ nọ kẻ sất tờ kia, tờ cũ nhất đã ngả vàng rồi.

Một cánh tay vụt qua khoe mắt, anh cúi đầu nhìn ngón tay trắng ngần của Tống Uyển, “Sao thế?”

“Cho tôi điều thuốc.”

Diệp Gia Thụ lắc hộp thuốc của mình, dốc một điều thuốc ra đưa cho Tống Uyển: “... Thuốc này không ngon, sợ cô hút không quen.”

Cô cười cười, “Bây giờ tôi ăn nhờ ở đậu nhà anh, còn tư cách chọn thuốc ư?”

Nụ cười của Tống Uyển rất thân nhiên, Diệp Gia Thụ ngắm gương mặt cô, neho mắt lại, rồi lại thu ánh mắt về. Không hiểu sao anh không quen với gương mặt mộc của cô, quá sạch sẽ quá ngây thơ, rất khó để sinh lòng cảnh giác.

Bốn món ăn, măng khô xào thịt sấy, địa y xào trứng gà, rau trộn dầu hào và một bát canh đậu phụ nấu cải trắng.

Diệp Gia Thụ sợ Tống Uyển ăn không quen, định lên tiếng nói trước nhưng cô đã ăn ngấu nghiến ngon lành.

Cô không ăn trưa, giờ bụng đói cồn cào, mấy món này hương vị thuần gốc, như những món ngày bé hồi bà ngoại vẫn còn sống nấu cho cô ăn, ăn mãi cho đến khi cảm thấy cánh mũi cay xè. Tám năm trôi qua, cô ngỡ rằng mình đã quên mất cái đau từ lâu, cũng tưởng rằng không còn cảm thấy tủi thân.

Mới đầu Diệp Gia Thụ chưa phát giác điều bất thường, cho tới lúc nhận ra Tống Uyển vui đầu xuống rất lâu mà không ngừng đầu lên.

Anh nhìn Tống Uyển, bỏ đầu xuống, bỗng nhiên đứng lên: “Tôi ra ngoài gọi điện thoại, cô cứ ăn trước đi.”

Lúc rời khỏi bàn, anh lặng lẽ đẩy giấy ăn về phía tay Tống Uyển.

Diệp Gia Thụ ra ngoài hút thuốc, ước chừng thời gian rồi quay về bàn.

Tống Uyển đang uống canh đậu phụ, nét mặt bình thường, cô ngược mắt lên nhìn anh, “... Anh tưởng là tôi khóc ư?”

Diệp Gia Thụ âm ờ đáp “Ừm”.

Tống Uyển cười cười, dường như không mang theo bất cứ hàm ý gì, “Nào đến nỗi thế.”

Anh không biết phải trả lời thế nào, bèn cầm thìa lên vui đầu và com, đánh trống lảng, “Ăn xong muốn đi dạo phố không?”

“Dạo ở đâu?”

“Chợ đêm?”

Cô cười đáp: “Trên người tôi không có tiền.”

“Chợ đêm thôi, giá cả không đắt đâu.”

Tống Uyển nghiêng mắt nhìn anh, “Sao nào, muốn bao ăn bao ở thật đấy à?”

Diệp Gia Thụ không nói gì, cầm muối mức thêm com.

Cuối cùng hai người vẫn không đi chợ đêm, Diệp Gia Thụ và Tống Uyển chỉ đi dạo loanh quanh phố Thanh Thủy. Chiếc xe anh lái đã bị Đường Kiến Khiêm tịch thu, không có xe thì cũng không đi được nơi khác.

Diệp Gia Thụ biết hiện giờ anh giữ Tống Uyển ở lại rất không ổn, dù chưa tiếp xúc nhiều với Đường Kiến Khiêm nhưng anh biết rất rõ người ngồi trên vị trí cao từ hai bàn tay trắng như ông ta đương nhiên ắt phải có thủ đoạn. Có điều trước mặt Tống Uyển làm vào tình cảnh này, chuyện giàu đồ bìm leo anh không làm được.

Đi lang thang một vòng rồi lại về đến dưới nhà.

Tống Uyển mở cửa sắt ở tầng một, nghe thấy tiếng bước chân phía sau dừng lại. Cô hoàn hồn, thấy Diệp Gia Thụ đứng trong bóng tối.

“Sao thế?”

Âm thanh leng keng rất nhỏ vang lên, một lát sau Diệp Gia Thụ cầm chìa khóa đưa cho cô.

Tống nhìn tay anh, “Anh có ý gì?”

Advertisement / Quảng cáo

“Cô Diệp, cô tự lên đi, tôi vẫn còn mấy việc chưa làm xong, tối nay không về nhà.”

Tống Uyển đứng yên tại chỗ, im lặng rất lâu mới cười khẩy một tiếng, “Sợ sống cùng với người như tôi sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của anh sao?”

“Tôi sợ sẽ làm ảnh hưởng đến thanh danh của cô Tống.”

“Người như tôi làm gì còn thanh danh nào.”

Diệp Gia Thụ tiến lên trước một bước, nhét chìa khóa vào tay Tống Uyển, chỉ nói rằng: “Cô lên trước đi, cầu thang hẹp, chú ý cẩn thận.”

Anh quay người đi mất.

Tống Uyển nắm chìa khóa, trong giây lát không biết nên làm gì. Bóng hình cao lớn chẳng mấy chốc biến mất hoàn toàn trong con ngõ hẹp phố Thanh Thủy, ánh đèn sau lưng sáng người, có người xuống tầng.

Tống Uyển quay người lại nhìn, cuối cùng vẫn cầm chìa khóa trở về chỗ ở của Diệp Gia Thụ.

Cô tắm rửa xong, không sấy khô đầu, tựa vào cửa sổ để gió thổi, trong lòng không nghĩ gì cả.

Cuộc sống mấy năm nay đã tạo cho cô thói quen chưa bao giờ suy nghĩ đến ngày mai... một chú chim bị nuôi nhốt trong lồng son thì làm gì nói đến ngày mai, nếu chủ nhân vui vẻ thì được thưởng một nắm gạo một ít nước.

Lần này cô hoàn toàn đã làm Đường Kiến Khiêm nổi giận, cất luôn gạo cất luôn cả nước, cuối cùng vẫn chưa bẻ mắt đôi cánh của cô... nhưng ai biết được sau này sẽ có ngày ấy hay không? Cô không phải là con vẹt, không biết nói lời hay ý tốt, Đường Kiến Khiêm huấn luyện tám năm, cô lẽ đã hết kiên nhẫn rồi.

Cô không thể ở lại đây lâu dài, bản thân thì không sao, nhưng không thể làm liên lụy đến người vô tội. Diệp Gia Thụ đã giúp đỡ cô rất nhiều, cô không thể kéo anh vào vùng bùn này.

Tống Uyển suy tính trong giây lát, gọi một cuộc điện thoại cho Phó Tiểu Oánh. Đây là lần đầu tiên cô mở miệng cầu xin người khác, may mà tính cách của Phó Tiểu Oánh coi mờ, nói sẽ tìm chỗ ở mới cho cô, còn cho cô mượn một chiếc xe.

Sau đó Tống Uyển gọi điện cho Tống Giới, mọi việc bên chỗ Tống Giới đều bình thường, xem ra Đường Kiến Khiêm không định đuổi tận giết cùng... ông ta đã tỏ thái độ rõ ràng, chờ cô nhận thua đến cầu xin ông ta, ông ta sẽ ban ơn.

Tối nay Tống Uyển ngủ rất ngon, bệnh lạ giường của cô rất nặng, thế nhưng lần này nằm trên chiếc giường xa lạ lại có thể nhanh chóng chìm vào giấc ngủ say, có lẽ bởi vì trong căn phòng này có mùi ẩm mốc thoang thoảng. Nam Thành mưa nhiều, khí hậu ẩm ướt, hồi nhỏ ở nhà vào mỗi lần đối mùa, lấy quần áo treo trong tủ ra đều thường ngửi thấy mùi hương quen thuộc ấy.

Thứ mùi đó quần quýt lấy cô, trong mơ cô gặp lại người ba đã lâu không thấy, cô vẫn là cô bé mười sáu tuổi, cầm cúp ngừng cao cầm chờ ba khen một câu.

Tỉnh lại trời vẫn chưa sáng, Tống Uyển rời giường đến bên cửa sổ, tìm lại ngôi nhà trong trí nhớ qua sắc trời nhá nhem. Cách chỗ cô đứng gần đến nhường ấy, vậy mà không thể quay trở lại đó nữa.

Trời dần dần hừng sáng, trong làn sương mỏng bỗng có một thanh âm vang lên, già nua kéo dài, như tiếng gọi to, Tống Uyển sững sốt... là tiếng rao bán hoa!

Tống Uyển không kịp xò giấy, cầm chìa khóa chạy xuống dưới.

Trên những viên gạch xanh vẫn còn đọng sương sớm, cô sai chân gấp gáp, như thời gian đang quay ngược trở lại, cô muốn nắm chặt một thứ gì đó.

Cách tiếng rao càng lúc càng gần, cô dừng lại, nhìn bóng lưng quen thuộc đang đứng phía trước.

Bước chân Tống Uyển ngập ngừng, “... Diệp Gia Thụ?”

Diệp Gia Thụ vẫn mặc áo sơ mi trắng hôm qua mặc, lần gió buổi sớm kéo một nửa ống tay áo lên, anh xoay người lại, đuôi mắt khỏe mày vương mấy giọt sương, bờ mờ cũng làm nổi bật lên nét sâu thẳm. Anh ôm bó hoa trong lòng, là hoa dành dành mới hái.

“Dậy rồi à?” Diệp Gia Thụ đưa hoa cho cô.

Tổng Uyên không nhận: “Anh...”

Trên người anh mang theo hơi sương, áo sơ mi cũng bị thấm ướt, nhìn vô cùng dịu dàng.

Trong phút chốc nỗi bi thương khó tả trào dâng trong lòng, bóng hình mơ hồ của Diệp Gia Thụ dần dần trùng khớp với cậu thiếu niên áo trắng của rất nhiều năm trước trong trí nhớ cô, cậu đưa cho cô một bó hoa dành dành, không dám ngừng đầu lên nhìn cô, chỉ thẹn thùng quay đầu cười trốn.

Bà lão bán hoa trả lại tiền lẻ, ngược mắt lên nhìn Tổng Uyên, thốt lên một tiếng “ôi chao”, “Cô gái à, cháu làm sao vậy...”

Tổng Uyên vội với gơ ống tay áo lau mắt, vẫn là giọng nói quen thuộc ngày xưa, nhưng già nua hơn tám năm trước.

“Bà... bà còn nhớ cháu không ạ?”

Bà lão nheo mắt nhìn, một lát sau vội đưa tay ra nắm lấy tay Tổng Uyên, “Tiểu Uyên, Tiểu Uyên phải không?”

“Ôi chao, bà thật sự không ngờ...” Bà lão thôn thức không thôi, “Đã bao nhiêu năm trôi qua rồi... cháu chuyển nhà rồi ư? Chuyển đến đâu rồi? Ba mẹ cháu còn khỏe không? Còn Tiểu Hứa nữa? Hai cháu vẫn ở bên nhau chứ?”

Một tràng câu hỏi không dứt, giúp tinh thần Tổng Uyên gần như sắp sụp đổ tỉnh táo lên đôi phần.

Cô nờ nụ cười rất nhẹ, tiến về phía trước ôm lấy bà lão đã hơi còng, thủ thỉ: “Bà ơi, cháu vẫn khỏe, chúng cháu đều khỏe cả ạ.”

Advertisement / Quảng cáo

Trò chuyện với bà lão thêm mấy câu, Tổng Uyên dặn dò bà phải chú ý nhiều đến sức khỏe mình, sau đó đứng dậy chào tạm biệt.

Diệp Gia Thụ đi sau cô, đưa bó hoa vừa mới mua cho cô.

Tổng Uyên vẫn không nhận, cúi đầu bước đi, bó hoa ấy bỗng nào bỗng nẩy cũng mập mạp, trắng ngần đầy ắp.

“...Vứt đi”

Anh không hiểu.

“Tôi chưa nói với anh ư?” Gương mặt Tổng Uyên hiện lên nụ cười, giống nụ cười lần đầu tiên Diệp Gia Thụ thấy trong căn nhà ở đường Phù Dung, “... Tôi rất ghét hoa dành dành, thấy bà lão đáng thương nên mới mua ủng hộ thôi.”

Hai tay Tổng Uyên nhét trong túi quần, đi như bay về phía trước.

“Tổng Uyên”

Bước chân Tổng Uyên khựng lại, giọng nói ấy từ nơi xa vọng tới, Diệp Gia Thụ không hề đi theo cô.

“Tự dối mình chẳng vui gì đâu.”

Tổng Uyên đứng yên mấy giây, không ngoảnh đầu lại, cười nhạt một tiếng rồi lại sai bước.

Bước chân phía sau còn nhanh hơn cả tốc độ của cô, chỉ mấy bước đã đến bên cạnh Tổng Uyên, không nói nhiều, bắt lấy tay cô, nhét thật mạnh bó hoa dành dành được cột bằng dây dù vào bàn tay ấy.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thành Có Mưa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Mốc dịch

Hoa dành dành được cắm trong một chiếc lọ đầy nước sạch, vài ngày sau dần dần héo úa ngả vàng.

Mấy ngày nay Tổng Uyên đều sống trong nhà Diệp Gia Thụ, cô không còn chỗ nào để đi, cũng không có hứng liên lạc với bên ngoài, ban ngày đi tán gẫu với đi bán kem trong ngõ, ngồi lì cả buổi. Dưới chiếc ô che nắng hơi nóng oi ả, chiếc tủ lạnh kiểu cũ phát ra tiếng ro ro, có lúc cô mua một cây kem, có lúc thì cũng không mua gì. Đi bán hàng cũng không đuổi cô đi, vừa khâu đề giấy vừa nói chuyện với cô, cô lẽ cũng vì cô đơn.

Nói hết chuyện trong nhà mình thì bắt đầu nói đến mấy chuyện đồn đãi bên ngoài. Đi bán hàng nhắc lại một tin đồn trước đây trong phố Thanh Thủy, giờ tay chỉ về phía ngôi nhà kiểu Tây trong ánh chiều nhập nhoạng. “Trước đây một ông chủ lớn sống ở đó, ông nhiều tiền lắm, sau này nghe nói phạm pháp, bị xử bắn, con gái rượu vì cứu ông mà đi theo một ông chủ khác nhiều tiền hơn nữa... tuổi còn nhỏ lắm, nghe nói lúc đó còn chưa đủ mười tám tuổi.”

Động tác của Tổng Uyên khựng lại, cây kem vị sữa bị khuyết một góc do cô cắn một miếng lớn, cô nuốt miếng kem, hơi lạnh từ cổ họng lan xuống tận tim. Cô nờ nụ cười không hàm chứa bất cứ cảm xúc nào, “Thế ư, sau đó thì sao ạ?”

“Sau đó họ chuyển đi, ai biết được chứ. Ông chủ kia có rất nhiều tiền, đi theo ông ta chắc chắn được ăn ngon mặc đẹp rồi, đầu giống chúng ta, cả năm đầu tất mệt tới kiếm mấy đồng tiền, còn chẳng đủ tiền mua quần áo ra hồn cho các cháu.”

Những câu phía sau Tổng Uyên không nghe thêm, cô cắn từng miếng ăn hết cây kem, rồi ném que gỗ vào ki hốt rác trước mặt, nhìn những cô bé mặc đồng phục trường học chạy vào ngõ trong cánh chiều chạng vạng, từng ngọn đèn trong những ngôi nhà ven đường lần lượt sáng ngời.

Tổng Uyên đứng dậy, từ đó không quay lại lần nào.

Ban ngày hay ban đêm đều không thấy bóng dáng Diệp Gia Thụ, hai người không quen không biết, Tổng Uyên cũng không bao giờ hỏi anh đi đâu, thỉnh thoảng anh về nhà lấy mấy bộ quần áo của mình, lục ngăn kéo lấy mấy món đồ rồi đi mất, thỉnh thoảng sẽ qua nhà mua thêm chai dầu gội đầu, tiện thể mang về một ít hoa quả tươi.

Tổng Uyên cũng rất ngại khi ăn nhờ ở đậu nhà người ta nên gọi thêm cuộc điện thoại nữa cho Phó Tiểu Oánh, cô ấy bảo đã chuẩn bị xong căn hộ và xe rồi, hẹn ngày đi cô đến lấy chìa khóa.

Tổng Uyên gọi điện thoại cho Diệp Gia Thụ, muốn mời anh ăn cơm.

Cô cảm thấy tuổi tác của Diệp Gia Thụ vẫn luôn là điều mơ hồ. Anh kém cô vài tuổi, có gương mặt điển trai đủ vút vào giới giải trí vẫn có thể nổi tiếng được, khí chất già cỗi chín chắn khác hẳn với vẻ ngoài trẻ tuổi ưa nhìn. Bởi vậy Tổng Uyên không thể tưởng tượng nổi anh đã từng chơi rock. Rock là thứ âm nhạc dữ dội, còn anh như tấm gỗ trôi lênh đênh, sóng đánh đến đâu thì trôi đến đó, chấp nhận số mệnh, không bao giờ vùng vẫy.

Địa điểm ăn cơm là Tổng Uyên chọn, cô nhớ cách phố Thanh Thủy không xa có một quán cơm lâu đời, bèn tìm đến, cửa hàng vẫn mở, hơn nửa mặt tiền xung quanh được mở rộng gấp đôi, khách khứa vẫn đông đúc như trước đây, phục vụ ăn mặc theo kiểu nhân viên thời Dân Quốc còn không đủ chỗ đứng, mãi một lúc lâu sau mới bùng âm trà nóng lên.

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Gia Thụ đi từ nhà họ Trần đến, đứng trước quán ăn hút xong điếu thuốc mới phui hết bụi bặm trên quần áo, quay người lên tầng. Tổng Uyên ngồi gần cửa sổ tầng hai, khẽ uống tách trà cầm trong tay. Động tác của cô lơ lửng nhác như không còn chút sức lực nào, gương mặt đang quay về phía cửa sổ mang theo nét cười, hình như trông thấy chuyện gì đó rất thú vị.

Anh nhớ đến Tổng Uyên trong lần gặp đầu tiên ở căn nhà đường Phù Dung, cô vô hình có khả năng thu hút ánh mắt của mọi người, dù là đáng vẻ kiểu cách trong căn nhà hòm đó, hay là lúc lo lắng như bây giờ.

Khi Tống Uyển quay đầu lại liền nở nụ cười nhẹ với anh: “Đến rồi à.”

Hai người ngồi xuống trò chuyện đôi câu, cũng không đào sâu câu chuyện. Gọi món xong, rất lâu sau từng món mới được bung lên.

Tống Uyển ăn không nhiều, rõ ràng không có khẩu vị, cô gác đĩa xuống uống trà, nhìn người đối diện.

Diệp Gia Thụ cũng không ngừng đầu, “Cô muốn nói gì sao?”

Cô cười cười, “Bữa cơm tạm biệt, còn có thể nói gì đây.”

Anh không lên tiếng.

“Tôi tìm được chỗ ở rồi, không thể cứ làm phiền anh mãi được. Ngày mai đưa tôi đến chỗ này nhé, sau này...” Tống Uyển ngừng lại.

“Quay về bên Đường Kiến Khiêm ư?”

“Không phải vậy.” Tống Uyển cười, như đeo một chiếc mặt nạ lên gương mặt.

Cô ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, có thể nhìn thấy dòng người vội vã trên đường, trong màn đêm là những bóng hình nhỏ bé lơ lửng, “... Nếu anh vẫn còn muốn tiếp tục chơi rock, tôi có thể giúp anh giới thiệu. Đừng làm lái xe nữa, nhất là đừng làm lái xe cho Đường Kiến Khiêm,” Cô cười một tiếng, như đang cười cho chính mình nghe, “Người đây đưa với Đường Kiến Khiêm đều không có kết cục tốt đẹp.”

Diệp Gia Thụ không hé nửa lời.

Tống Uyển chống cằm lên cánh tay mình, ánh đèn trên đầu gây chói, cái bóng màu xám tro hắt lên gương mặt cô, rơi xuống mí mắt, hàng mi. “... Có lẽ tôi bắt đầu già rồi, mấy ngày qua luôn nhìn thấy bóng dáng chuyện cũ vật cũ.”

Khách tới khách lui, tiếng ăn uống mời rượu vui vẻ, nhân viên phục vụ lớn tiếng gào to... không khác gì thủy triều chốn nhân gian, họ vừa bị cuốn vào trong đó, vừa cách biệt với thế giới bên ngoài.

Cơm nước xong họ đi về, tiếng bước chân một trước một sau. Diệp Gia Thụ châm một điếu thuốc, rít sâu một hơi rồi thở mạnh ra, như thở ra hết những lời muốn nói và không nên nói tích tụ nơi sâu nhất trong lòng.

Đi đến cầu thang, Tống Uyển dừng chân, xoay người nhìn Diệp Gia Thụ, “Ăn nhờ ở đậu nhà anh bao nhiêu ngày qua, tôi cũng rất ngại, anh cần giúp đỡ gì có thể nói với tôi.”

“Không cần.”

“Con người tôi không quen nợ tình nghĩa người khác.”

“Đó là thói quen của cô, tự cô khắc phục.”

Tống Uyển buồn cười, “... Phải có việc gì anh không làm được chứ?”

“Tôi không làm được, cô làm được sao?” Ánh mắt Diệp Gia Thụ sắc lạnh.

Tống Uyển trầm mặc, nở nụ cười tự giễu, không nói thêm câu nào, xoay người mở cánh cửa sắt ra. Diệp Gia Thụ bước về phía trước một nước, kẹp chặt mép cửa sắt, trong vòng tròn nhỏ hẹp được tạo thành bởi cánh tay, Tống Uyển bị nhốt ở giữa.

Hơi thở của Tống Uyển khựng lại, lúc này mới nhận ra hóa ra anh cao đến vậy, chiều cao đủ để tạo cho cô áp lực nguy hiểm. Lông mày sau gáy dựng đứng như bị lạnh vì hơi thở anh nhẹ nhàng lướt qua.

Cô gắng gượng mỉm cười: “... Sao thế?”

“Tôi không cần cô giúp bất cứ chuyện gì, cô cứ sống cho tốt đi.”

Tống Uyển chớp mắt, dường như màn đêm biến thành một thứ có trọng lượng rơi lên hàng mi cô, ngưng tụ thành làn sương nặng trĩu.

Quãng thời gian dài đằng đằng cuối cùng cũng trôi qua, Diệp Gia Thụ lùi về phía sau một bước: “Tám giờ sáng mai tôi chờ cô dưới tầng.”

Anh hơi gât đầu rồi ngoảnh mặt bước đi. Anh đi trên con đường cô đã từng đi, đi qua tất cả tâm sự sắp không còn tâm tích. Nếu lấy đêm nay làm vạch, trước đây là những suy nghĩ thất thường khi manh mối chưa tìm ra được đã biến mất, từ đêm nay trở đi sẽ chẳng còn nhìn thấy nhau trên con đường khác biệt... Nam Thành rộng đến vậy, dùng các phương các chiều để phân chia thành những thế giới rõ ràng, anh tin rằng nếu không cố ý, hai người họ chắc chắn không có ngày gặp lại.

Anh không cứu nổi số mệnh người khác. Ngay cả số mệnh của mình anh cũng không chỉ phối nổi.

Sáng sớm hôm sau, Tống Uyển thu dọn xong đồ đạc của mình thì chờ ở dưới tầng. Diệp Gia Thụ lái một chiếc Toyota không cũ không mới mượn của bạn đến.

Sáu giờ anh đã tỉnh dậy, xe dừng ở bên đường đầu con phố, anh cảm miếng giẻ ẩm cần thận lau chùi thân xe.

Tống Uyển trang điểm, vẫn là kiểu trang điểm đậm Diệp Gia Thụ thường thấy.

Cả quãng đường không ai nói câu nào, xe chạy đến một khu căn hộ cao cấp. Diệp Gia Thụ dừng xe, nhìn Tống Uyển xuống xe đi vào khu nhà. Nhưng mười phút sau, bóng hình của cô lại xuất hiện, nhoen miệng cười với anh, ngoắc chòm chìa khóa trong tay.

“Đi thôi.” Cô lại lên xe, nói với Diệp Gia Thụ tên một địa điểm.

Ô tô hòa vào làn xe ngày một đông đúc, ánh nắng dần trở nên nóng hơn chói hơn, một màu trắng rơi lên cánh tay. Diệp Gia Thụ biết rất rõ rằng đây là quãng đường cuối cùng mà hai người đi chung, nhưng anh vẫn trầm mặc, vẫn cảm thấy nói gì bây giờ cũng đều thừa thãi, đều rất lãng phí.

Advertisement / Quảng cáo

Nửa tiếng sau thì đến nơi.

Tống Uyển nói: “Đưa xe vào bãi đỗ ngầm đi, chiếc xe bạn tôi cho mượn đang ở đó.”

Xe quẹo xuống dưới, ánh nắng trên đầu từ từ biến mất.

Diệp Gia Thụ tìm một vị trí trống rồi đỗ xe lại, Tống Uyển xuống xe, thuận tiện men về phía sau tìm tấm biển treo ở phía trên.

“Số bao nhiêu, tôi tìm giúp cô.”

“C63.”

Diệp Gia Thụ ngược nhìn, đi đến lối đi gần đó, tìm lần lượt từng tấm, 60, 61...

Bước chân anh dừng lại, “Ồ đây.”

Cô vội vàng xoay người đi về phía anh.

Diệp Gia Thụ đánh giá chiếc xe phủ đầy bụi, “Chiếc xe này được đấy.”

Tống Uyển cười cười, Phó Tiểu Oánh làm việc đến nơi đến chốn đầy chữ.

Cô lấy chìa khóa xe ra ấn một cái, sau một tiếng “tít” cửa xe mở khóa, đúng là không nhận lầm, cô lại nhét chìa khóa về túi quần.

“Không thử à?”

“Lần sau ra ngoài sẽ thử, tôi lên tầng xem căn hộ thế nào đã.”

Diệp Gia Thụ gật đầu, “Vây tôi đi trước nhé, cần gì giúp đỡ có thể gọi tôi.”

Nụ cười của Tống Uyển rất nhạt, Diệp Gia Thụ hiểu cô tự coi những lời anh nói thành lời khách sáo. Cũng đúng, chào tạm biệt cũng đã nói rồi.

“Đi thôi.”

Tống Uyển đang xoay người thì chiếc xe Ford đỗ ở C64 bên cạnh “bíp” một tiếng, cô chợt nhận ra mình đang đứng chắn cửa xe người ta, bèn vội vàng tránh ra ngoài mấy bước.

Đúng lúc này cửa xe mở ra.

“Cẩn thận!”

Diệp Gia Thụ bỗng nhiên xông tới kéo cô ra ngoài, quay người đưa lưng về phía cửa xe Ford.

Tống Uyển ngăn người, chân lao đảo mấy bước rồi mới đứng vững, nghe thấy Diệp Gia Thụ hừ một tiếng liền vội vàng ngẩng đầu lên, giật mình thảng thốt... một người phụ nữ xõa tóc trợn trừng mắt giận dữ, hai tay nắm chặt con dao găm, đầu dao găm đang...

Diệp Gia Thụ trở tay túm lấy cổ tay người phụ nữ đó, dùng sức siết chặt, cô ta đau đớn thả lỏng tay, con dao găm rơi loảng xoảng xuống đất, anh tiện tay bẻ ngược cổ tay, ép cả người cô ta vào thân xe, quát Tống Uyển: “Bảo cảnh sát!”

Lúc này Tống Uyển mới hoàn hồn, màu máu đỏ tươi như lửa trên áo phông nhạt màu của anh chói đến gai mắt, cô hoảng hốt chạy tới, “Diệp Gia Thụ, anh...”

“Tôi không sao, cô mau báo cảnh sát đi.”

Tống Uyển gật đầu, bàn tay run rẩy tìm chìa khóa trong túi.

Giương mặt người phụ nữ đó méo mó biến dạng do bị dè lên cửa kính ô tô, cô ta lườm Tống Uyển, con ngươi long sông sọc, “Tống Uyển! Mày đừng hòng chết từ tể!”

Cô khựng lại, nhìn khuôn mặt cô ta, người này cô biết dù mới chỉ gặp một lần, chính là... Lý Nghiên, người mà lần trước Phó Tiểu Oánh nhắc tới, nữ diễn viên bị cô loại không kí hợp đồng trong cuộc phỏng vấn năm đó.

Tống Uyển buông tay xuống, điện thoại rơi trở lại túi, “... Người này tôi biết.”

Diệp Gia Thụ chau mày nhìn cô.

“Tôi biết... thả cô ta ra đi.”

“Cô ta định hại cô, lần sau...”

“Tôi biết, thả ra đi.”

Diệp Gia Thụ ngăn người trong giây lát, vẫn thả tay ra.

Lý Nghiên lập tức lùi về phía sau một bước, nhìn Tống Uyển không khác gì nhìn một thứ gì đó bán thiu, “Mày mà là người tốt cái quái gì! Tao thành ra thế này đều là do mày! Con đ* thói tha, như cái gãy rách, Đường Kiến Khiêm chửi chán rồi thì ném!”

Diệp Gia Thụ khom người nhặt con dao găm dưới đất lên, chìa vào Lý Nghiên: “Cút nhanh!”

Advertisement / Quảng cáo

Lý Nghiên nhìn anh: “Mày là cái thá gì...”

“Cút!” Con đau làm mất một Diệp Gia Thụ dữ tợn, anh bước gần thêm một bước, chìa thẳng mũi dao găm vào mắt Lý Nghiên.

Lý Nghiên run lấy bầy, bắt gác lùi về phía sau một bước, nhìn lầm lầm Diệp Gia Thụ, cuối cùng vẫn vòng qua đuôi xe chạy mất.

Tống Uyển nhanh chóng cởi áo khoác sơ mi ngoài trên người, luống cuống gấp lại ấn vào lưng anh, cô nói không chừng vết thương rất sâu, máu cứ chảy ra mãi không cầm lại được như thế này.

Lòng dạ cô rối bời, “... Anh tự cầm máu đi, tôi gọi xe cấp cứu.”

“Không cần đâu.” Diệp Gia Thụ để tay cô lại, đưa chìa khóa xe cho cô: “Lái xe đến bệnh viện đi.”

Tống Uyển hoảng hốt gạt đầu, định dúi anh đứng dậy, nhưng anh xua tay, “Không sao đâu.”

Lên xe, cô cắm chìa khóa và, xoay mấy lần mà không khởi động được.

Diệp Gia Thụ bị thương sau lưng, anh nghiêng người, khó khăn đưa tay phải ra giúp cô nổ máy.

Cô định ấn ga nhưng lại nhớ ra mình vẫn chưa thắt dây an toàn, tay chân đều luống cuống... Bỗng nhiên ngón tay lại anh nắm lấy, cảm giác lạnh lạnh.

Cô cúi đầu nhìn, Diệp Gia Thụ đang nắm tay cô, nhẹ nhàng lau chùi... bấy giờ cô mới biết tay mình dính máu của anh.

“... Đừng hoảng, tôi không chết được đâu. Cô lau sạch tay trước đi đã.”

Máu đỏ nhấp nháy dính trên ngón tay trắng ngần như sứ của cô, gai mắt y như màu sơn móng tay anh đã từng thấy.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thành Có Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Mốc dịch

Trên đường lái xe đưa Diệp Gia Thụ đến bệnh viện xử lý vết thương rồi đưa về phố Thanh Thủy, Tống Uyển cảm thấy nỗi sợ hãi đang chậm chạp lan khắp người. Cô ngỡ rằng sau khi bỏ qua đời đã chẳng còn biết mùi vị của nỗi sợ là thế nào nữa, vì trời đã sập xuống từ lâu rồi, cũng chính là lúc cô chấp nhận đi theo ông ta.

Cô vẫn nhớ buổi chiều hôm đó, cô ngồi trong con gió hun hút ở số 99 đường Đồng Nguyên, rèm lụa bị gió cuốn lên vỗ phành phạch vào cửa sổ bằng kính. Bầu trời mang sắc vàng lạ thường, trong bất cứ tác phẩm nghệ thuật nào cũng có thể nhìn thấy khung cảnh ngày tận thế ấy.

Khi trời đổ mưa, Đường Kiến Khiêm cũng quay trở lại, ông ta không cởi áo khoác dài bên ngoài, đứng quay lưng về phía mặt trời, một bóng hình không thể nào vượt qua, “... Ông ấy để lại di thư cho cháu... cháu muốn đọc không?”

Cô hét chói tai không cho phép Đường Kiến Khiêm đến gần, nhưng bóng hình kia vẫn từ từ di chuyển, cuối cùng cánh tay như sắt đúc kéo cô từ trên mặt đất lên, mạnh mẽ nhét tờ giấy nhúm vào tay cô. Ông ta mở ra cho cô xem, những con chữ bên trong xiêu xiêu vẹo vẹo màu đỏ sẫm. Là màu của máu.

Cánh tay Đường Kiến Khiêm ôm cô vào lòng, như đang ôm vong hồn sắp biến mất, ông ta nói: “Sau này em vẫn còn tôi mà.”

Advertisement / Quảng cáo

Cô vẫn nhớ lúc đó mình đã cười. Còn “ngày mai” gì nữa. Tất cả hi vọng cả đời của cô đều kết thúc trong làn mưa chiều tà hôm ấy, chỉ còn lại hàng chữ trần trụi cần phải thực hiện như lời nguyện rủa mà Tổng Tịnh Đông để lại cho cô: “Chăm sóc chu đáo cho mẹ và em trai.”

Cơn mưa ngày ấy vẫn cứ kéo dài đến ngày hôm nay.

Tốc độ của xe dần chậm lại, người ngoài phố đều đang vội vã đi tránh mưa.

Tổng Uyển bật gạt nước lên, “Nam Thành vẫn thế, nói mưa liền mưa.” Cô cười, cảm thấy nỗi sợ hình như đã vơi đi ít nhiều.

Lung Diệp Gia Thụ quần bông băng, con đau lâm râm lâm tính thần anh uể oải, anh chỉ “ừ” một tiếng lạnh nhạt.

Lên tầng vào nhà, Diệp Gia Thụ chào Tổng Uyển xong thì vào phòng nằm lên giường ngủ.

Tổng Uyển vội đi một vòng quay trở lại phòng ngủ, ngồi xuống mép giường. Anh nằm sấp, gương mặt dè xoúng nên biến dạng, mái tóc rũ xoúng trán, đầu mày chau lại.

Cô nhìn anh, trái tim mềm mại lạ thường, nhưng cũng mang theo dự cảm bi kịch liên quan đến số mệnh.

Hồi nhỏ có một lần mưa bão, chỉ trong buổi chiều mà công trường tiểu học đã ngập trong biển nước. Tổng Tịnh Đông lội trong làn nước đục ngầu cao đến đùi đón cô từ lan can cổng lớn rồi khiêng cô lên vai, cô giờ cao chiếc ô màu đỏ bé xíu xiu, tiếng sấm đùng đùng làm cô sợ hãi hét lên thất thanh, giắt mình buông tay ra. Chiếc ô đỏ bị dòng nước chảy xiết cuốn xa, như bông hoa đỏ thắm nổi trên mặt nước. Bước chân của Tổng Tịnh Đông nhanh hơn, đến đoạn đường có mực nước thấp hơn, ông đặt cô lên nóc ô tô, cười trừ cô nhát gan. Cô khóc không ra hơi, kháng nghị lại bằng tiếng nấc cụt rồ to. Hôm đó về nhà tắm nước nóng, lúc ra khỏi nhà tắm thấy Tổng Tịnh Đông đang ngồi trong phòng khách, tay cầm tấm bông tự bôi thuốc cho mình. Cô đến gần mới phát hiện ra trên bắp chân ông không biết bị thứ gì đâm vào tạo thành một vết thương rất to, trong thùng rác bên cạnh có một đồng bông băng dính máu.

Sống đến bây giờ, chỉ có hai người đàn ông từng cứu mạng cô, từng bị thương vì cô, một người là bố.

Người còn lại là người trước mắt.

Cô bỗng nhiên muốn gọi Diệp Gia Thụ dậy, hỏi anh đang mưu tính chuyện gì, người như cô còn có gì đáng để anh mưu tính ư.

Nhưng giả như anh không mưu tính gì cả...

Cô nhận ra mình đang sợ nếu anh thật sự không mưu tính gì.

Diệp Gia Thụ ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, mới đầu anh còn tưởng là ảo giác, mở mắt rồi lại nhắm mắt mấy lần, mùi hương ấy cứ vẫn vитать không rời, dường như ở gần ngay trước mắt.

Anh bò dậy khỏi giường, vết thương bị kéo căng đau nhói, anh khựng lại mấy giây tìm kiếm mùi hương kia, tìm thấy một bóng hình đang bận rộn trong nhà bếp.

Advertisement / Quảng cáo

Căn nhà anh thuê đầy đủ sẵn đồ gia dụng, người trợ trước để lại một bộ dụng cụ làm bếp, nhưng anh không biết nấu cơm nên chưa bao giờ sử dụng nó. Giờ đây khung cảnh trước mắt còn không chân thực bằng trong mơ, cho đến khi Tổng Uyển ngừng đầu lên nhìn anh, “Giúp tôi xới cơm ra được không?”

Chiếc bàn tròn kiểu cũ trong phòng khách là do chủ nhà để lại, món đồ ấy không biết đã trải qua bao nhiêu năm, trên mặt bàn chất chồng vết xước, anh trải mấy lớp báo lên, lấy một chậu tràuba để xuống, đây là chậu cây của họ gia đình đối diện trước khi chuyển đi cứ kháng kháng bất an lấy.

Lúc này anh và Tổng Uyển ngồi quanh chiếc bàn tròn, trong chiếc nồi giữ nhiệt to đựng canh sườn, thêm hai món phụ là món chay, cơm trắng tinh bốc khói nghi ngút, anh do dự không dám nhấc đũa.

“Ném thử xem, dù bảy tám năm nay tôi chưa nấu nhưng có lẽ ăn được.” Cô cầm muôi múc canh, đưa tới bên tay anh.

Diệp Gia Thụ bung bát lên nếm thử, canh được giữ lửa vừa vặn, hương vị đậm đà, anh lấy đũa khoảng một cái, sườn cũng được ninh nhừ.

“Cô còn biết nấu cơm cơ đấy.”

Tổng Uyển cười nói, “Thấy lạ lắm à? Trước đây tôi muốn vùi vãnh thử gì mà ngại mở miệng, lúc ấy sẽ nấu canh để nịnh bố vui.”

Lần đầu tiên Diệp Gia Thụ thấy Tổng Uyển nhắc đến bố mình. Anh đã từng gặp Tổng Giới, từng gặp Hoàng Tri Tuệ, nhưng chưa bao giờ gặp bố cô. Dù không hỏi nhưng anh đoán có lẽ bố cô đã qua đời... nếu vẫn còn sống, sao nữ nhìn con gái mình đi theo một người đàn ông hơn quá nhiều tuổi như thế, hơn nữa lại còn để cô không danh không phận.

Như hiểu thắc mắc của anh, Tổng Uyển nói thêm “... Ông ấy không còn sống, chui đầu vào túi nilon, tắc thở rồi chết... Ông ấy bị phán mười năm tù, chỉ mười năm thôi mà, tôi đợi được, thế mà ông ấy không đợi được.” Trước mắt cô nhòa đi rồi lại rõ ràng, rõ ràng rồi lại nhòa đi... Năm nay là năm thứ tám rồi, cô bị bỏ rơi, cô đơn chịu đựng qua tám năm, nếu Tổng Tịnh Đông vẫn còn sống, hai năm sau họ sẽ đoàn tụ, có thể cô sẽ được ông ấy cứu khỏi chốn địa ngục trần gian này, như năm ấy ông vượt qua con lũ đưa cô về nhà. Hai năm, chỉ còn hai năm...

Diệp Gia Thụ không biết nên đáp lại thế nào cho phù hợp. Anh đoán, trong vụ án họ Đường Kiến Khiêm đã sắm một vai nào đó ư?

“Đường Kiến Khiêm là khách hàng, cũng là bạn của bố tôi...”

Quả nhiên, Tổng Uyển không tự dưng đích thân đi làm măm cơm này, cô cục kị đề phòng người khác vì mỗi một bí mật trong lòng đều đau đến thấu tim, cô không nói không phải vì sợ, mà vì sẽ rất đau. Khi đun nước, khi đun dầu, khi trông nồi canh cho đến lúc dần dần chín, mỗi lớp vỏ phong vệ của cô từ từ vụn vỡ, lúc bấy giờ mới nhân cơ hội ấy để tiết lộ sự thật đằng sau cho Diệp Gia Thụ biết... Vì đã cứu mạng cô, anh xứng đáng được biết những sự thật ấy.

“Lúc bố tôi xảy ra chuyện, ông ta đã chạy ngược xuôi để lo lót, nếu không bố tôi còn bị phán tội nặng hơn nữa... Đương nhiên không thể không phải trả giá.”

Một cái giá không nói cũng biết.

Tổng Uyển đã gác đũa xuống, cúi đầu để nước từng giọt nước mát rơi xuống tí tách. Chuyện này thật kì lạ, những lời cô muốn chôn sâu trong lòng lại có thể tâm sự hết với Diệp Gia Thụ, chỉ vì anh đã đỡ cho cô một nhát dao thời sao? Hay vì anh đã từng nhét bó hoa dành dành vào bàn tay lạnh lẽo của cô?

“... Nếu quay trở lại tám năm trước, tôi vẫn sẽ quyết định như thế. Nhưng tôi sẽ đề phòng bố, sẽ không đưa bất cứ thứ gì cho ông... Túi nilon ông ấy dùng để tự tử chính là túi đựng bánh ngọt tôi đưa vào.”

Advertisement / Quảng cáo

Đường đột ư? Không hợp thời ư? Ông ấy có tư cách này sao?

Những câu hỏi đó thôi thúc cơ thể anh. Anh buông đũa xuống đứng dậy, kéo đầu cô đang cúi gằm xuống vào lòng mình. Anh cố gắng đứng thật thẳng, muốn để cô cảm thấy mình đáng tin, dù cả thế giới này phản bội cô, anh cũng sẽ vì cô đi hết con đường tâm tối này.

Mưa vẫn chưa tạnh, sắc trời u ám như màn đêm. Trong tiếng mưa rơi tí tách vẫn nghe thấy một vài tiếng người ta gào thét, ở một nơi cách bọn họ rất xa.

Ngón tay anh chạm lên giọt nước mắt lạnh lạnh, nỗi đau như trong ảo giác ủa đến, đau hơn cả vết thương ở sau lưng. Sống đến năm hai mươi hai tuổi, trong những năm thiếu niên dữ dội anh đã từng hoang đàng với người ta, đã từng buông thả trong những cuộc vui chớp nhoáng, nhưng đây là lần đầu tiên anh cảm thấy chạy trốn sự không thể thoát khỏi số mệnh, như sao hỏa bỗng nhiên xuất hiện trong tro bụi, muốn đốt cháy anh, cháy đến khi ruột gan nóng bùng. Anh xưa nó đi, nhưng ngược lại còn lâm cơn gió cháy đến nỗi không thể dập tắt được.

Số mệnh hay kiếp nạn, một khi đã giáng xuống vốn sẽ chẳng quan tâm bản thân có hoảng hốt hay không.

Chương 12

Mốc dịch

Diệp Dao làm lơ bàn tay đang đưa ra muốn giúp đỡ của Tống Uyển, xoay người vọt mìn trong nồi canh ra, hoàn toàn bỏ mặc Tống Uyển bên ngoài, “Công việc chăm sóc người ta nào dám để cô Tống làm, tôi làm là được rồi, hơn nữa tính cách của anh trai tôi tôi hiểu, nhìn bề ngoài anh ấy dễ tính thế thôi, nhưng thật ra rất hay soi mói.” Cô nghiêng đầu cười với Tống Uyển, nụ cười mang hàm ý “người nhà tôi.”

Ngay sau hôm Diệp Gia Thụ bị thương thì Diệp Dao đến, cô ấy tưởng Tống Uyển đã chuyển đi nên xách theo túi hành lý to đứng tiếp tục xin ở nhờ, vừa mới đẩy cửa vào thì cảm thấy bầu không khí có gì đó thay đổi kì lạ, cực kì không giống mấy ngày trước Diệp Gia Thụ đưa Tống Uyển về. Sự thay đổi này hoàn toàn gạt cô ấy ra ngoài.

Diệp Gia Thụ đuổi khách, nói mấy ngày nay không có thời gian tiếp đón cô ấy, cô nhìn thuốc và bông băng trên bàn, hỏi “ai bị thương?” Anh đứng trước cửa nhà, Tống Uyển đứng ở cửa sổ, hai người đều không nói gì, như liên minh ngầm hiểu ý nhau.

Diệp Dao mím môi, ngón tay thả lỏng, hành lý rơi xuống đất, cô ấy tiến lên một bước vạch áo ngoài của Diệp Gia Thụ ra.

“Làm gì đấy?” Diệp Gia Thụ kéo lại.

“Anh bị thương ư? Sao lại thế này?” Động tác của Diệp Dao mạnh hơn, không kéo được áo anh ra thì bắt đầu xé, dù Diệp Gia Thụ kịp thời giằng lại nhưng cô ấy vẫn nhìn thấy bông băng trắng xóa quần trên lưng anh.

Diệp Gia Thụ bước về phía trước, đưa tay ra dấu mời về: “Cô về trước đi, tôi phải ở nhà mấy ngày, cô sống ở đây không tiện.”

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Dao đưa mắt nhìn về phía Tống Uyển, cô vẫn quay mặt nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ, để lại bóng lưng không thể nhìn ra được điều gì.

“Sao lại không tiện? Anh bị thương phải có người chăm sóc chứ?” Cô ấy không về, ngược lại còn ngang ngạnh chen vào, tò về “anh làm gì được em.”

Diệp Gia Thụ chau mày, “Cô định sống ở đây sao? Ngủ dưới đất?”

“Ngủ dưới đất thì ngủ dưới đất!”

Anh đã quen Diệp Dao nhiều năm, biết rất rõ con người cô không có gì gọi là “thể diện”, trong cuộc sống và tình cảm, cô ấy là người điếc không sợ súng, có thể lập tức biến mình trở ương ngạnh.

Nhưng cũng khác hẳn với Tống Uyển, không có cái gọi là dứt khoát hay không, đơn giản chỉ là trong cuộc sống nước đến chân thì nhảy, không nhảy được thì gơ tay đầu hàng, thua hay thắng suy cho cùng khác nhau được bao nhiêu.

Tống Uyển thông minh nhận ra Diệp Dao đang cố ý ám chỉ mình, vốn cô là kẻ chen ngang làm liên lụy đến người vô tội. Cô không nói gì, vào phòng thu dọn đồ đạc của mình.

Sau lưng có tiếng bước chân, ánh đèn bị che khuất, “Cô không thể đi được.”

“Dù sao cũng không thể để cô Diệp ngủ dưới đất.”

“Cô ấy thích ngủ đất thì cho ngủ đất, bây giờ cô đi đâu?”

“Anh còn lo tôi còn có chỗ đi sao?”

Im lặng bao phủ, Tống Uyển còn bổ sung thêm một câu, “Tôi đi tìm Tống Giới, sau đó thì tính tiếp.”

Diệp Gia Thụ bước gần thêm mấy bước, cúi đầu nhìn cô, “Nhất đao hóm qua rõ ràng là nhắm vào cô, biết xe cô đổ ở chỗ đó, người bạn cho cô mượn xe chắc chắn cũng liên quan. Tống Uyển, cô đã đắc tội với bao nhiêu người vậy?”

Tống Uyển mỉm cười, “Trốn ở chỗ anh thì an toàn sao?”

Anh sốt ruột chau mày, đưa tay lấy một điều thuốc ra châm, “Dù sao tôi đã cứu cô, cô qua có lại, cô phải nghe lời tôi một lần.”

“Tôi không thể tiếp tục gây thêm phiền phức cho anh được.”

“Đã gây phiền phức cho tôi rồi, cô tưởng tra tiền thuốc men viện phí là thanh toán xong ư?” Diệp Gia Thụ hơi nheo mắt nhìn thẳng vào mắt cô.

Trong ánh mắt của người đàn ông trẻ tuổi có sự sắc bén như khiêu khích và chiếm đóng. Tống Uyển nghiêng đầu né tránh.

Cuối cùng, Diệp Gia Thụ đứng giữa giằng hòa, Diệp Dao nhường một bước, đồng ý không ở lại, nhưng ban ngày sẽ đến chăm sóc anh.

Chưa bao giờ Tống Uyển gặp phải tình cảnh xấu hổ nhường này, nhưng dường như Diệp Gia Thụ thích nhìn cô ngại ngùng, anh ranh mãnh như những người trẻ tuổi khác, như kỳ thủ vẫn luôn giấu nghề, sau từng bước đi dè dặt cuối cùng cũng ra tay với đối phương, anh muốn để mọi vị chiến thắng kéo dài hơn nữa.

Ba con người với những nỗi niềm tâm sự riêng cùng sống trong căn nhà trọ chật chội, thoát nhìn có vẻ ồn ào hân lên. Mỗi lần đến Diệp Dao đều gây hấn với Tống Uyển như chú gà trống kiêu ngạo, nhưng lần nào Tống Uyển cũng dùng nụ cười “có cũng như không” để đáp lại. Tính cách cô ấy thẳng thắn, không thể làm gì với một Tống Uyển mang trong mình tâm sự nặng nề, cũng giống như từ trước đến nay không thể làm gì Diệp Gia Thụ.

Cũng có lúc Tống Uyển cảm thấy bất đắc dĩ, ví dụ như lúc Diệp Dao buồn chán muốn kéo cô và Diệp Gia Thụ cùng chơi bài poker. Diệp Dao tưởng rằng Tống Uyển không thạo trò này, không ngờ chỉ mấy ván đã thua toi bời trước Tống Uyển.

Thêm một ván nữa, Tống Uyển là người đầu tiên đánh hết bài trong tay.

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Dao thua đến nỗi chẳng còn chút sức lực nào, “Này, cô làm nghề gì vậy?”

“Cô cảm thấy tôi đi làm sao?”

Diệp Dao bĩu môi, “Đứng là số có chủ, bình thường không phải đi làm, thạo nhất mấy trò học chẳng hay cây chẳng biết kiểu này.”

“Diệp Dao.” Diệp Gia Thụ cảnh cáo.

Nét mặt Tống Uyển không mấy may thay đổi, cô đưa tay xếp gọn bài rơi trên bàn, “Chơi nữa không?”

“Không chơi nữa không chơi nữa! Chà thú vị gì cả.” Mấy ngày qua sống cùng với hai người họ, Diệp Dao không thể tìm thấy một nhược điểm nào của Tống Uyển, càng tiếp xúc với cô càng có thiện cảm... Lúc mới đầu cô ấy cảm thấy Tống Uyển là người tự phụ kiêu ngạo, sau này phát hiện tính cách cô rất ôn hòa, có đôi khi cô giấu Diệp Gia Thụ làm khó Tống Uyển, bắt Tống Uyển làm người giúp việc cho mình, Tống Uyển không nói gì mà cứ thế làm theo. Cô quét nắng om sòm, cổ ý thốt ra những lời khó nghe, nhưng Tống Uyển chưa bao giờ cáu giận.

Sau cơm tối, lau dọn xong bàn ăn, Tống Uyển chủ động vào rửa bát cùng. Có điều Diệp Dao đẩy cô ra ngoài như ghét bỏ: “Cô ra ngoài đi, không cần cô giúp đâu.”

Tiếng bước chân xa dần, Diệp Dao mở vòi nước ra, nước chảy xuống ào ào, lúc này cô ấy mới sực tỉnh, lúc vớt bát lên nước còn bắn vào mu bàn tay.

Cô nhớ lại lần đầu tiên gặp Diệp Gia Thụ, mỗi lần biểu diễn xong đều có rất nhiều cô gái xinh đẹp nhét hoa hồng, tiền hoặc danh thiếp vào túi áo anh. Diệp Gia Thụ chưa bao giờ nhận, ra khỏi quán bar đi vào con ngõ phía sau liền giấu áo khoác ra, dù loại đồ rơi xuống đất như tuyết trắng. Tuổi thiếu niên mang một sự kiêu ngạo nhìn đời bằng nửa con mắt. Anh tựa người vào tường, châm một điếu thuốc, thưởng thức dư vị thành công của buổi biểu diễn. Diệp Dao xin cô bạn đi cùng một điếu thuốc, bạo gan đi tới mượn anh t lửa. Anh nghiêng đầu nhìn, đưa điếu thuốc của mình cho cô, nhướn mày hỏi: “Biết hút không?” Cô bèn bạo dạn rít mạnh một hơi, ho sặc sụa hồi lâu mới ngẩng đầu lên trả lời: “Sau này thì biết.”

Nhờ đó họ quen nhau. Về sau thường xuyên tụ tập ăn thật nướng, kể về những giấc mơ hăm hở của thiếu niên... cô đã quên khi ấy mình vẫn còn ước mơ. Trần Tư Dương khoác vai Lý Tuyết, Diệp Gia Thụ đi một mình, cô cũng chỉ có một mình. Diệp Gia Thụ không có bạn đồng hành, còn những người bạn của cô lại tâm thường không dám để người khác gặp. Cô thường nghĩ giả như có thể gặp Diệp Gia Thụ sớm hơn thì tốt biết bao, hoặc nếu cô biết tương lai có một ngày mình quen Diệp Gia Thụ thì thật tuyệt vời. Có khổ hơn nữa khó khăn hơn nữa cô cũng cần ráng chịu đựng, không cần phải đi trên con đường duy nhất, con đường còn thừa lại cuối cùng ấy.

Diệp Dao thần thờ rữa xong bát như cam chịu số phận, cũng lau sạch sẽ bệ bếp. Cô bước khỏi cửa nhà bếp, nhìn Diệp Gia Thụ và Tống Uyển đang sóng vai đứng cùng nhau, đều đang hút thuốc. Tống Uyển đứng tựa vào bệ cửa sổ, làn khói vẩn vơ lơ lửng làm đường nét gương mặt cô như ẩn như hiện, y hệt như người đẹp trong tấm lịch treo tường kiểu cũ. Hình như cuộc nói chuyện của họ vừa kết thúc, không ai nói gì, nhưng sự trầm lặng còn hàm xúc sâu lắng hơn cả câu từ. Trong im ắng kéo dài, ánh mắt Diệp Gia Thụ ngấm ý cười, khóe miệng cong lên không hề che dấu.

Nụ cười ấy đắm vào khoảng không trong lòng Diệp Dao.

Diệp Dao đứng đó rất lâu rồi mới mở miệng: “Này! Cô tiền tôi về đi.”

Tống Uyển quay đầu lại... qua mấy ngày tiếp xúc với nhau, cô đã tự hiểu từ “này” đồng nghĩa với việc gọi cô.

Tống Uyển dập tắt điếu thuốc, đi tới chỗ Diệp Dao. Cô đứng trước cửa thay giày, xuống dưới tầng với Diệp Dao.

Căn nhà kiểu cũ, phải gãi chân thật mạnh đèn mới sáng, có người vừa mới về nhà, kéo “xoạch” cánh cửa sắt, cả căn nhà cũng rung lên theo.

“Gia Thụ đã chịu rất nhiều đau khổ.” Trong bóng tối trước căn nhà, bước chân Diệp Dao dừng lại.

Tống Uyển bỗng nhiên có dự cảm cô ấy sẽ tâm sự tất cả, trong im lặng cô quyết định tiếp tục nghe cô ấy nói tiếp.

Vì vậy cô đã được nghe kể về một Diệp Gia Thụ hoàn toàn khác.

Tài hoa xuất chúng không ai sánh bằng, tự mình sáng tác tự mình biểu diễn, mỗi lần biểu diễn underground (1) trong quán bar đều chật kín chỗ ngồi, bắt đầu từ con số không, nhanh chóng vụt nổi tiếng trong giới nhạc rock underground Nam Thành, đến hiện giờ vẫn còn người hâm mộ trung thành sưu tập những album mà họ tự phát hành miễn phí.

Diệp Dao bất ngờ hỏi: “Ba năm trước ở khu Hà Tây xảy ra đám cháy rất lớn làm bốn người chết, cô có ấn tượng không?”

Tống Uyển ngừng nghĩ, gật đầu.

Diệp Dao ngập ngừng, tiếp tục kể: “... Sau khi nổi tiếng, có công ty phát hành đĩa nhạc muốn kí hợp đồng với họ, muốn họ chuyển từ underground sang thị trường chính thống để phát triển. Diệp Gia Thụ và Trần Tư Dương bắt đầu có mâu thuẫn, cãi nhau rất dữ. Tối hôm ấy Trần Tư Dương uống đến say mềm, tăng phía trên cháy, chết bốn người, trong đó có Trần Tư Dương... Diệp Gia Thụ cảm thấy là lỗi của mình, nếu không cãi nhau, Trần Tư Dương sẽ không uống nhiều đến vậy, cũng sẽ không...”

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Dao thờ mờ tiếng thật dài: “... Nhóm nhạc giải tán, bố của Trần Tư Dương đổ bệnh nặng, Diệp Gia Thụ gánh vác toàn bộ trách nhiệm. Không có âm nhạc, anh ấy cũng không có sở trường nào khác, sống lay sống lắt, tiền kiếm được chỉ để lại một ít cho mình dùng, còn lại đều đưa hết cho nhà họ Trần.”

Đây là tất cả những gì về Diệp Gia Thụ mà cô ấy thấy. Anh hiện giờ như một hạt bụi u ám, người ta dần dần quên thật ra anh vốn là một ngôi sao, vốn nên tỏa sáng rực rỡ lộng lẫy.

Khoảnh khắc ban nãy anh kim lòng không đậu nở nụ cười, cô như bất giác được ánh sáng mỏng manh đã lâu không thấy, đã từng sưởi ấm cô cũng từng thiêu đốt cô.

“... Tống Uyển, tôi biết thân phận các cô khác rất xa chúng tôi, rồi cuộc đã quen biết thế nào, tôi cũng không biết cô có mục đích gì.” Diệp Dao ngừng đầu nhìn cô, ánh mắt rất gần ép người đối diện phải nhìn thẳng vào nó, “... Nhưng cô đừng phụ lòng anh ấy.”

Từ trước đến nay Diệp Dao vẫn luôn trang điểm xinh đẹp, nhưng giờ phút này Tống Uyển có thể nhận ra sự cầu khẩn chân thành không nhiễm bất kì tạp chất nào trên gương mặt cô ấy.

Thật đáng tiếc.

Tống Uyển thăm thò dài trong lòng, cô ngoảnh đầu đưa mắt nhìn màn sương đêm nặng trĩu nơi xa xa, nơi ấy không nhìn thấy bất cứ ngôi sao nào, ngay cả ánh đèn cũng lơ mờ.

“... Xin lỗi, tôi không làm được. Tôi không xứng với anh ấy.”

(1) Âm nhạc Underground (nhạc ngầm, nhạc dưới hầm) bao gồm các thể loại âm nhạc không chính thống, và thường có những khác biệt với những thể loại âm nhạc đương đại, quá mức lạ cho thính giả thông thường. [1] Bất kì bài hát nào không được quảng bá một cách hợp pháp đều được coi là nhạc underground

Bạn đang đọc truyện *Nam Thành Có Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Mốc dịch

Vết thương của Diệp Gia Thụ không sâu lắm, nghỉ ngơi một tuần là có thể tháo chỉ.

Sáng sớm Tống Uyển đưa anh đến bệnh viện khu vực gần nhà, đưa anh vào phòng kiểm tra xong thì đến đại sảnh chờ. Buổi sáng ở bệnh viện khu vực rất vắng vẻ, trên hàng ghế băng sắt lác đác người ngồi, một người bỏ ôm con mình lo lắng gặm chân, một ông lão cầm khăn tay che miệng ho khù khụ, một cô bé chừng mười lăm mười sáu tuổi lơ đãng nhai kẹo cao su.

Tiếng va chạm leng keng vang lên, đèn huỳnh quang sáng ngời như ban ngày, một cảm xúc lạ lẫm trào dâng.

Tống Uyển lấy đi động trong túi quần ra xem lại tin nhắn vừa mới nhận được lúc ngủ dậy sáng nay, cô không hề cảm thấy bất ngờ, thậm chí còn thấy nó còn đến muộn hơn cả dự liệu của mình.

Đường Kiến Khiêm Lâm mình làm mấy đủ rồi đấy, tối nay về đường Phù Dung ăn cơm.

Ngón tay ấn trên màn hình khựng lại, cuối cùng đưa về phía bên trái xóa tin nhắn.

Không bao lâu sau, cửa phòng kiểm tra vọng ra tiếng gọi của y tá: “Người tiếp theo.”

Tống Uyển liếc mắt nhìn, nhướn miệng cười với Diệp Gia Thụ đang bước khỏi phòng kiểm tra.

Diệp Gia Thụ đi tới gần, “Tôi tưởng ra ngoài rồi sẽ không thấy cô nữa.”

“Gi cơ?”

“Không có gì, đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Cô muốn đi dạo cho khuây khỏa không?”

Tổng Uyên đáp lại mà không hề do dự: “Không muốn.”

Diệp Gia Thụ cúi đầu nhìn cô, “Sợ Đường Kiến Khiêm à?”

Cô chau mày, ngẩng đầu lên nhìn lại anh chăm chăm: “Anh đang xúi giục tôi làm gì vậy?”

Trong thoáng chốc anh ngẩn ngơ, rồi nờ nụ cười tự giễu: “Cô xem trọng tôi quá rồi.”

Hình như cảm thấy nếu cứ tiếp tục nói thêm thì chẳng khác nào tự chuốc lấy bực, Diệp Gia Thụ dời ánh mắt sang chỗ khác, đi thẳng ra ngoài.

Đường nét xương bà vai trong chiếc áo phông thoáng ẩn thoáng hiện, lúc này cô mới nhận ra anh thực sự vẫn còn rất trẻ, có cả khí chất chỉ có ở thiếu niên. Giây phút anh sai bước ra cửa, đúng lúc ánh sáng chia bóng hình anh làm hai nửa sáng tối. Người đàn ông trẻ tuổi càng trở thành một khái niệm hỗn loạn mập mờ.

Tổng Uyên đứng dậy, dứt điện thoại trong tay vào túi, một tiếng “cạch” khe vang.

Cô đuổi theo, “Đi đâu đấy?”

Advertisement / Quảng cáo

Bước chân dừng lại, Diệp Gia Thụ ngoảnh đầu nhìn. Anh cười rộ, đáy mắt như sóng lúa xanh ngát có làn gió lướt qua.

* * * * *

Ánh nắng xuôi theo nóc nhà của những ngôi nhà dân trong thị trấn cổ tạo thành bóng râm so le dưới nền xi măng, con người đi dưới bóng râm, ống tay áo đón gió, Diệp Gia Thụ chắm một liều thuốc, làn khói màu đen nhạt lượn lờ xung quanh.

Thị trấn cổ phía tây nam, cách Nam Thành năm sáu trăm cây số, vẫn là vùng đất nguyên sơ vẫn chưa phát triển.

Họ vừa ăn com xong trong quán com, nhân viên phục vụ trong quán nói tiếng địa phương, hơn nữa không hiểu tiếng phổ thông, hai bên giao tiếp gặp trở ngại.

Tám năm qua Tổng Uyên hầu như chỉ ở Nam Thành, dù ra ngoài cũng đều do Đường Kiến Khiêm sắp xếp, những thành phố xa hoa ở châu Âu và châu Mỹ đều đã tới để mua sắm, đi mấy lần thì cảm thấy nhạt nhẽo vô vị, bởi vậy sinh lười, dù sao cũng chỉ là giết thời gian mà thôi, không bằng ở nhà chơi, đỡ tốn sức đi xe thuyền.

Tổng Uyên xin Diệp Gia Thụ một liều thuốc, cũng hút theo anh. Cô đã thay một chiếc váy dài bằng vải bông theo phong cách bán địa để nhập gia tùy tục, chiếc váy màu xanh biển điểm xuyết thêm hoa nhĩ, màu gốc rất đậm càng làm nổi bật lên làn da trắng ngần của cô, làm người ta liên tưởng đến tuyết rơi giữa ánh nắng đầu xuân, như muốn tan chảy theo nó.

“Muốn vào làng chơi không?”

“Chỗ này còn chưa phải là làng à?”

Diệp Gia Thụ cười nói: “Tôi có hai người bạn sống trong làng dân tộc thuộc thị trấn, mấy ngày nay họ đang có lễ hội, liên hoan ca múa nhạc buổi tối.”

“Ồ đây anh cũng có bạn bè ư?”

“Quen lúc còn chơi rock, họ chơi nhạc dân tộc, trước đây cũng kiếm sống ở Nam Thành.”

“Được thôi, vậy chúng ta đi xem.”

“Nói trước nhé, chỗ đó vẫn còn nghèo nàn hoang sơ, không tiện lợi như trên trấn đâu.”

Tổng Uyên chần chừ: “Có phải ngủ lại đó không?”

“Không cần.”

Hai người bạn của Diệp Gia Thụ là hai anh em, một người tên A Cát, người kia tên A Thuận, người dân tộc Lật Túc (1), hiện giờ đang hợp tác với chính phủ và chuyên gia sưu tầm, chỉnh sửa và bảo tồn âm nhạc dân tộc.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Gia Thụ gặp hai anh em họ ở đầu trấn, hai người lái chiếc xe cá mập đến (2), đang chuẩn thiết bị quay phim cỡ lớn lên xe.

Diệp Gia Thụ đến giúp một tay, hỏi họ: “Bây giờ xuất phát à?”

“Sắp thôi, anh bạn đi chung với chúng tôi hay tự đi một mình?”

“Chỗ ngồi trên xe đủ không? Tôi còn đi cùng với một người nữa.”

“Đủ, đưa ai đi thế?”

“Một người bạn.” Diệp Gia Thụ nhìn về phía sau.

Hai người họ cũng nhìn theo, rồi cười khúc khích thành tiếng.

Diệp Gia Thụ không giải thích gì, cất giọng hô với Tổng Uyên: “Có thể xuất phát rồi.”

Phía sau chất một vài thứ đồ, chỗ ngồi ba người biến thành chỗ ngồi hai người, vị trí hơi chật. Diệp Gia Thụ cố gắng ngồi sát cửa sổ nhường thêm chỗ cho Tổng Uyên.

Tổng Uyên nhìn sang bên cạnh, một cái trống to som đen xì, mấy cái dùi trống, có cả mấy món nhạc cụ không biết tên xếp chồng lên nhau.

A Thuận ngồi ở ghế phụ nhìn về phía sau, cười nói: “Gia Thụ, tối nay cậu cũng phải biểu diễn một bài đấy, lâu lắm rồi chưa nghe cậu hát.”

“Không hát.”

“Cậu không hát vậy thì chỉ có thể để bạn cậu hát.”

“Cô ấy cũng không hát.”

“Hai người các cậu đến đây ăn đậu ở nhờ, ngay cả một bài hát cũng không diễn là sao?”

“Chúng tôi là khách, khách còn phải biểu diễn ư?”

A Thuận vẫn cố gắng nài nỉ, “Không hát thì nhảy múa cũng được, bạn của cậu từng học múa đúng không?”

Diệp Gia Thụ nhìn Tổng Uyên.

Tổng Uyên hỏi A Thuận, “Anh có thể nhận ra sao?”

“Có thể mà, rất rõ ràng đấy, ba lê đúng không?”

Tổng Uyên cười cười, “Vậy có thể nhìn ra tôi đã học bao lâu không?”

“Khoảng bảy tám năm”

“Này,” Diệp Gia Thụ đá vào lưng ghế phụ, “Sao nhìn ra được, nói tôi nghe xem?”

A Thuận cười khanh khách, “Không nói cho cậu biết.”

Đường vào làng rất gian nan, xe đi rất chậm, ven đường đều là rừng cây, rậm rạp che khuất mặt trời, con người như đang đi giữa sắc xanh rợp trời.

Tâm trạng A Thuận vui vẻ, bỗng nhiên cao giọng như hô khẩu hiệu, sau đó kéo dài giọng ra ngân nga một bài hát.

Giọng hát ấy vừa cao vừa trong, xuyên qua khoang xe bằng sắt như kèn lệnh, từng tiếng từng tiếng dần dần vút cao, dần dần vang xa. Giữa lá cây vang lên tiếng chim vỗ cánh bay vút lên trên cao, khu rừng yên tĩnh lập tức trở nên ồn ào.

Diệp Gia Thụ bất ngờ rướn người về phía sau, lựa một nhạc cụ ở hàng ghế sau gảy mấy cái.

Nhạc cụ này dài gần bằng đàn tỳ bà, nhưng thùng đàn (hộp cộng hưởng) hình lục giác, nhỏ hơn đàn tỳ bà, chỉ có bốn dây, phía trên móc quai đeo màu đỏ và trắng làm bằng vải lụa. Âm sắc phát ra chói tai nhưng tươi sáng, vừa hay là một bản nhạc nền hoàn hảo với giọng ca của A Thuận.

Lời bài hát là tiếng địa phương cô nghe không hiểu, nhưng có thể lờ mờ nhận ra là một bản tình ca.

Lái xe gần hai tiếng đồng hồ, xe vào trong thôn. A Thuận và A Cát đều là người trong thôn, bố mẹ trong nhà nghe nói có khách đến nên đã dậy sớm bắt đầu chuẩn bị tiếp đón.

Trong thôn có rất nhiều dân tộc cùng cư trú, đều sống trong những ngôi nhà gạch làm từ đá và gỗ, ở giữa thấp thoáng cây cối rậm rạp.

Nhà A Thuận và A Cát còn có cô em gái bảy tám tuổi, tên là A Hi, cũng không sợ người lạ, vừa gặp mặt đã kéo Tống Uyển ra sau rửa tay.

Trong mảnh sân đằng sau có một vại nước, A Hi cầm gáo bầu múc nước trong vại chăm chăm đổ xuống tay Tống Uyển. Cô bé nói tiếng Hán không lưu loát cho lắm, lại còn nói lí nhí: “Chị ơi, chị thật xinh đẹp.”

Tống Uyển cười đáp: “A Hi cũng rất xinh.”

“Không... anh A Cát lúc nào cũng nói em xấu.” Cô bé chỉ gò má mình, “Em có tàn nhanh, mà tàn nhanh thì xấu lắm”

“Nước Mỹ có một ngôi sao nhí tên là Lindsay Lohan, cũng có tàn nhang, hơn nữa còn nhiều hơn cả em, nhưng không hề ảnh hưởng đến việc mọi người đều cảm thấy cô ấy xinh đẹp.”

“Thật vậy à?”

“Đương nhiên.” Tống Uyển vuốt ve bím tóc mượt mà đen nhánh của cô bé, “Sau này lớn lên A Hi chắc chắn sẽ là đại mỹ nhân.”

Tống Uyển khựng lại, bỗng nhiên cảm nhận được một ánh mắt sắc bén. Cô quay đầu lại, thấy Diệp Gia Thụ đang đứng dưới mái hiên trước lối đi vào sân sau nhìn cô.

Trong nhà có người gọi A Hi, A Hi đáp vâng, bỏ gáo bầu xuống chạy vào trong. Chiếc gáo trôi bồng bềnh trong vại, như chiếc thuyền lá nhỏ trong con sông.

Ăn xong cơm trưa, A Cát A Thuận vào thôn giúp đỡ, trong thôn đang dựng sân khấu biểu diễn cho buổi tối, những người đàn ông cao to mặc áo cộc tay khênh một đồng nhạc cụ, dưới cái nắng chói chang mồ hôi chảy ra ướt đầm lưng.

Tống Uyển không giúp được gì, liền đứng dưới bóng râm cây cọ lặng lẽ nhìn cái bóng của ẩm trà và bát trà... Diệp Gia Thụ nhớ cô đứng trông, nói rằng đây là trà mà mẹ A Cát pha riêng cho họ, có cô có lá, ẩm trà để rất lâu trong nước giếng để làm nguội, uống vào làm mát, giải nhiệt. Tống Uyển đã lên thứ một hộp, tràn ngập hương vị kì lạ của thảo dược, nhưng càng uống càng thích, nhân lúc họ không chú ý, cô uống thêm hai chén nữa.

Không bao lâu sau, bực biểu diễn được dựng xong. A Cát và Diệp Gia Thụ cầm khăn mặt vắt trên vai lau mồ hôi, đi tới uống trà.

A Cát nhắc ẩm trà lên ánh chừng, lầm bầm “... Sao lại sắp hết rồi? Đã bảo A Thuận uống tiết kiệm rồi mà.”

“...” Tống Uyển lơ đãng đưa mắt sang chỗ khác.

Diệp Gia Thụ uống một hộp trà, đặt chén trà lên chiếc ghế gỗ nhỏ rồi giữ vạt áo phồng xuống.

Advertisement / Quảng cáo

A Cát nhìn anh: “Sao thế?”

“Hình như có con bọ bay vào lưng.” Anh lại giữ mạnh hơn.

A Cát vạch áo phồng của anh ra xem, trên sống lưng trắng ngần của Diệp Gia Thụ không biết nổi mụn gì, cả mảng đỏ bưng, “Ồi trời, không xong rồi... mau đi tắm rồi bôi thuốc.”

“Không sao,” Diệp Gia Thụ kéo áo phồng xuống, “Làm xong thì tính tiếp.”

Hai người đàn ông lại quay trở về sân khấu biểu diễn để điều chỉnh và thử các thiết bị âm thanh.

Ở đây nơi ngoài trời thì nóng, trong chỗ râm thì mát mẻ, Tống Uyển dựa lưng vào cây, không có gì để làm, cơn gió nóng từ nơi nắng nơi ngoài kia làm cô buồn ngủ.

Lúc mắt chuẩn bị khép lại, Diệp Gia Thụ bỗng từ phía xa chạy tới, trong tay cầm một cái chai màu xanh lá cây, không nói gì liền kéo lấy cánh tay cô, xịt cái chai ấy lên làn da để trần của cô.

“Này...” Còn chưa kịp ngăn lại thì Tống Uyển nhìn thấy mấy con chữ “Ngăn ngừa muỗi đốt” trên thân chai.

Anh xịt khắp lên mu bàn tay, bàn chân của cô như chai thuốc xịt muỗi là hàng miễn phí, Tống Uyển ngửi ngửi, “... Tôi cảm thấy mình không khác gì lọ dầu thơm di động vậy.”

Diệp Gia Thụ bật cười thành tiếng.

Chai dầu thơm mượn của một ông bác, dùng xong Diệp Gia Thụ mang đi trả, ánh nắng nhảy nhót kéo bóng lưng anh thật dài, như con diều hầu kiêu ngạo uyển chuyển nhảy trên sân khấu.

Ba giờ chiều, sân khấu đã được dựng xong, thiết bị ánh sáng và âm thanh cũng được điều chỉnh xong, hàng ghế gỗ dưới sân khấu được xếp chỉnh tề, chỉ chờ đến khi trời tối liên hoan ca múa nhạc chính thức mở màn.

Mọi người thò đầu dụng cụ về nhà, ba người Diệp Gia Thụ đi tới cái cây, A Thuận lắc lắc ẩm trà, thấy bên trong không còn nước liền rầy rà: “Anh à, anh uống cũng không để lại cho em một giọt sao!”

“Chú ăn nói cẩn thận nhé, chú uống hết đấy chứ.”

“Em không uống mà.”

Bốn người đi về, Tống Uyển sợ nắng nên kéo khăn qua đỉnh đầu, quấn lại thật chặt. Cô đi cuối cùng, cách Diệp Gia Thụ nửa bước, nhìn anh cứ đi một đoạn lại thò tay ra sau lưng gãi bèn hỏi: “Vẫn chưa khỏi ư?”

“Mồ hôi ngấm vào, không sao đâu.”

Lúc về không đi con đường lúc đầu, mà đi con đường nhỏ hơn, hàng cây hai bên đường che khuất mặt trời, ánh nắng rọi xuống làm mùi tanh của cây cỏ xộc lên gay mũi.

A Cát dừng lại, bỗng nhiên hỏi: “Anh bạn Diệp, đi bơi không?”

Tống Uyển nhìn theo tầm mắt anh ta, phía trước thấp thoáng một con sông, hóa ra tiếng nước chảy nghe thấy ven đường không phải là áo giặt.

Đàn ông đa số đều không khác gì trẻ con, A Thuận và Diệp Gia Thụ nghe thấy liền lập tức xoa tay, ba người không hẹn mà cùng vạch lá cây bên đường ra, sải bước chạy nhanh về phía dòng sông.

Chi trong giây lát, giọng nói của Diệp Gia Thụ vọng qua lùm cây, “Cô đứng yên đấy chờ một lát nhé!”

Tổng Uyên hơi do dự nhưng vẫn đi theo.

Đến khi vất và vượt qua lùm cây cuối cùng, nhìn về phía dòng sông cô lập tức xấu hổ muốn quay đầu về... ba người đàn ông cao to hoàn toàn trần như nhộng, sai dài tay bơi, lúc chìm lúc nổi trong làn nước.

Tổng Uyên về lại chỗ cũ, trông đồ mà ba người họ vớt lại, chờ khoảng mười phút thì nghe thấy tiếng cười từ đầu kia lùm cây vọng ra. Nhìn qua kẽ lá, anh em A Thuận và A Cát đã mặc xong quần áo, Diệp Gia Thụ chưa mặc áo, chiếc áo phông màu đen ướt rượt được anh cầm trong tay. Nước trên người vẫn chưa khô hết, giữa lá cây xanh ngắt, làn da của anh càng thêm trắng sáng thu hút.

Ba người cười cười nói nói quay trở lại, khi vạch lùm cây ra, ánh mắt Diệp Gia Thụ đối diện với Tổng Uyên, anh bỗng cảm thấy xấu hổ vô cùng. Vành tai đỏ bừng, anh quay người đi vắt chiếc áo phông dầm nước, sau đó mặc kệ nó vẫn còn ướt cứ thế mặc vào.

Đến nhà anh em A Cát, Diệp Gia Thụ tìm A Thuận mượn một bộ quần áo, A Cát, A Thuận và A Hi đều thay bộ trang phục truyền thống dân tộc Lật Túc.

Ăn cơm tối ở nhà xong, gia đình A Cát lục tục xuất phát vào thôn.

Trời sắp tối, ánh nắng còn sót lại phản chiếu xuống nước, mây khói lảng đang trên ngọn cây, chim bay về tổ trong chiều tà, nước xanh mặt trời đỏ, người như đi trong tranh.

Người trong thôn dần dần đông, vây kín dưới sân khấu không còn một kẽ hở. Tổng Uyên không ngồi ở hàng ghế khán giả, được Diệp Gia Thụ dẫn đến nơi đặt thiết bị âm thanh ở phía sau. Anh giúp cô bê một cái ghế vào, nhét vào tay cô chai dầu thơm không biết lấy từ khi nào, đoạn nói với cô: “Cô ngồi đây xem nhé.”

Không bao lâu sau, A Hi ra phía sau sân khấu tìm anh trai mình, thấy Tổng Uyên, cô bê đi tới trước mắt cô, ngắc ngứ hỏi: “... Chị ơi, em xem với chị được không?”

Tổng Uyên kéo A Hi tới trước người mình, cười đáp: “Được chứ.”

Một bài ca múa bắt đầu, mở màn liên hoan ca nhạc tối nay. Tiết mục là màn ca múa của các dân tộc, cô nghe không hiểu, nhưng nghe không hiểu có sự thú vị của nghe không hiểu.

A Cát dựng máy quay phim trong chỗ ngồi khán giả, A Thuận chịu trách nhiệm phía sau cánh gà, Diệp Gia Thụ phụ trách âm thanh. Anh đứng bên cạnh Tổng Uyên, trong lúc tiết mục biểu diễn thịnh thái quay đầu sang nhìn cô, cô đang bế A Hi xem rất tập trung.

Liên hoan kết thúc thì bắt đầu đốt lửa, mọi người dù là diễn viên hay khán giả đều tay nắm tay nhảy múa xung quanh đồng lửa. A Cát và A Thuận cũng gia nhập, Diệp Gia Thụ ấn nút tắt âm thanh của loa, trong màn đêm chỉ còn vang tiếng hát của mọi người hòa vào nhau.

Diệp Gia Thụ nghiêng đầu hỏi Tổng Uyên: “Cô đi không?”

Tổng Uyên lắc đầu.

Anh cũng không nài nỉ thêm, lấy điều thuốc trong túi ra châm, kéo ghế lại gần ngồi bên cạnh Tổng Uyên.

“Chơi vui không?”

Tổng Uyên gật đầu.

Hai người nhìn đám đông đang nhảy múa.

Bỗng nghe thấy một tiếng “bùm”, bầu trời sáng bùng, từng chùm pháo hoa màu đỏ đột nhiên nở rộ.

Tổng Uyên giật mình rụt cổ lại, theo phản xạ nhìn theo tiếng động phát ra, từng bông hoa nở rồi lại tàn, tàn rồi lại nở.

Tiếng vỗ tay, tiếng hò hét vang vọng như thủy triều dâng.

Diệp Gia Thụ cất to giọng hỏi: “Muốn xem ở nơi gần hơn không?”

“Được thôi.”

Anh vứt điều thuốc xuống đất lấy chân đạp tắt, chợt kéo tay cô chạy như bay ra ngoài.

Tổng Uyên suýt nữa ngã vì bị anh kéo, lao đảo vội vàng chạy theo.

Hai người họ chạy đến đường lớn, nghe thấy tiếng “rùm rùm” của động cơ, đúng lúc có một chiếc máy kéo nhà khói chạy qua.

Diệp Gia Thụ lại hỏi: “Muốn ăn kem không?”

Trên bầu trời pháo nổ đi đúng, Tổng Uyên không nghe rõ: “Gi cơ?”

Anh chặn cái xe lại, hỏi ông bác lái máy kéo mấy câu, sau đó hất cằm với cô, “Lên xe!”

“Lên xe?”

Diệp Gia Thụ đi tới, “Sẵn sàng nhé.”

Anh bỗng đưa tay ra, vũng vàng ôm lấy eo cô nhấc lên. Tổng Uyên giật mình vội vàng vịn lấy thanh chắn, cô quay đầu lại nhìn Diệp Gia Thụ, cắn răng nắm chặt thanh chắn nhảy lên thùng xe.

Diệp Gia Thụ nhảy theo sau, động tác nhẹ nhàng.

Chiếc máy kéo chờ tre trúc, bọn họ nằm xuống, xe kéo lạch xạch chạy trên đường bùn đất, mỗi lần pháo hoa tàn lại để lộ màn đêm đen kịt nặng nề, những đóm nhỏ li ti rơi vào trong mắt như sợ bị rớt lại phía sau.

Diệp Gia Thụ gối đầu lên cánh tay, chân họ vắt lên chân kia. Một chiếc lá trúc cọ vào mặt anh, anh thò tay ngắt nó xuống, lấy ngón tay lau sạch chiếc lá rồi đặt bên môi, dùng sức thổi một hơi thật cao, như tiếng chim hót.

Tổng Uyên như chìm trong làn nước dập dềnh, màn đêm và tiếng huýt sáo của Diệp Gia Thụ như cơn sóng nhẹ nhàng vỗ về lấy cô, như đang nửa mê nửa tỉnh, yên tĩnh mà ngấn ngợ.

Khoảnh khắc này, dù chỉ là khoảnh khắc này mà thôi, cô cảm thấy mình được giải thoát khỏi gông cùm của Đường Kiến Khiêm, trong tiếng tim đập rõ ràng cô trào dâng khát vọng đã lâu không có. Dẫn vật cô, cũng làm cô đau nhói. Khát vọng được sống.

Máy kéo dừng lại ở bãi đất trống trước cửa hàng tạp hóa lớn nhất trong thôn, Diệp Gia Thụ nói cảm ơn, cùng Tổng Uyên nhảy xuống xe.

Tủ lạnh được đặt dưới mái hiên trước cửa, ngọn đèn bên ngoài sáng lò mờ, đám muỗi bay xung quanh bóng đèn kêu vo ve.

Mở tủ lạnh ra, hơi lạnh phả vào mặt.

“Thích vị gì?”

Advertisement / Quảng cáo

“Dây tây.”

“Không có.”

“Chocolate.”

“Không có.”

“Xoài.”

“Cũng không có.”

“Vậy có vị gì?”

“Chỉ có cái này.” Diệp Gia Thụ lấy cây kem đã đông cứng như đá ra.

“...”

“Ăn tạm đi.”

Hai người men theo con đường đá quay trở về, vừa đi vừa nhai cây kem rôm rốp.

Trên con đường đá có một hàng cột điện vừa mới dựng lên, chưa có đèn đường, nhưng trăng sáng vàng vạc, ruộng nước hai bên đều được chiếu sáng, có thể nghe thấy tiếng ếch nhái kêu. Pháo hoa đã bắn xong, khắp núi rừng đều tĩnh lặng.

“Tổng Uyển.”

“Ừ?” “Cô quay đầu lại.

Diệp Gia Thụ đang nhìn cô, ánh mắt ấy làm cô cảm thấy thật lạ lẫm, hình như anh không chỉ nhìn cô, mà còn đang nhìn thấu những thứ bản chất hơn, những thứ mà không thể không khuất phục số mệnh.

Anh ngậm cây kem, cánh tay đan vào nhau đặt sau gáy, lời nói ậm ờ không rõ: “Hai chúng ta khá giống nhau đấy chứ.”

Kẻ hèn nhát mới biết cách tỏ vẻ không sao, nhưng bọn họ lại không đủ yếu hèn, mới bị trách nhiệm vốn dĩ chẳng quan trọng tới buộc, cả cuộc đời bị nhốt trong lồng giam trong thể giải thoát.

Anh ngưỡng mộ A Thuận, A Cát và A hi, trong chốn thế gian mê mông họ sống như đồng lúa xanh ngát dưới ánh trăng, đừng đưa trong gió, chẳng chịu nghe lệnh ai.

Tổng Uyển cảm thấy nỗi đau dần khoét rỗng tim mình như băng tuyết, đúng vậy, tại sao cô lại thấy sợ hãi và khao khát được sưởi ấm đến thế, bởi vì chính là vậy.

Nhưng nếu không biết đến sự giống nhau và quan tâm ấy, cô vốn không hề cảm thấy mình đã xót xa nhiều tới nhường nào.

(1) Người Lisu hay Người Lật Túc là một dân tộc thuộc Nhóm ngôn ngữ Tạng-Miến, dân tộc này cư trú tại các khu vực đồi núi của Myanmar, Tây nam Trung Quốc, Thái Lan và bang Arunachal Pradesh của Ấn Độ.

(2) Xe cá mập: tiếng Trung là 面包车, một loại xe ô tô cỡ trung, không có khoang hành lý và phần động cơ nhỏ ra khỏi xe

Bạn đang đọc truyện *Nam Thành Có Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Mốc dịch

Đèn đêm trong thị trấn đều đã tắt, tiếng bước chân ở đầu đường có thể vọng tới cuối đường. Họ dừng xe ở đầu thị trấn, bước dọc theo lối đi lát đá sạch sẽ về nhà nghỉ. Đi qua màn đêm trong veo trên đỉnh cột điện, vầng trăng như quả trứng ốp la vàng óng.

Đêm nay Tổng Uyển ngủ không hề ngon giấc, lúc sáng sớm bụng bắt đầu cồn cào, cô chạy vào nhà vệ sinh mấy lần nôn ra hết sạch, bắt đầu dĩ phải gọi điện cho Diệp Gia Thụ, nhờ anh giúp cô hỏi lễ tân có thuốc không.

Không bao lâu sau nghe thấy tiếng gõ cửa, Tổng Uyển cố gắng lê lét ra mở cửa.

Diệp Gia Thụ bước vào, đặt hòm thuốc lên bàn trà trong phòng, đổ nước vào ấm rồi đi đun.

Thuốc giảm đau tiêu viêm trong hòm thuốc có đủ loại. Tổng Uyển đoán có lẽ mình bị ngộ độc thực phẩm, bởi vậy lấy mấy viên thuốc trị viêm dạ dày rồi uống. Diệp Gia Thụ khuyên cô uống thêm nửa cốc nước nóng nữa, xong xuôi thì nằm xuống nghỉ.

“Cô ngủ một lát đi, nếu thuốc không có tác dụng thì tôi đưa cô đến bệnh viện.”

Chăn được kéo cao trùm kín đầu, một tiếng “ừ” mờ màng cất lên.

Sợ Tổng Uyển xảy ra chuyện, Diệp Gia Thụ không trở về phòng mình, anh ngồi trên sofa đối diện giường Tổng Uyển chợp mắt.

Khoảng nửa tiếng sau, anh nghe thấy tiếng sột soạt, mở choàng mắt ra thấy Tổng Uyển đang bò dậy khỏi giường.

Advertisement / Quảng cáo

“Sao thế?”

Tổng Uyển cúi đầu tìm giấy, vừa xò vào xong lập tức lao như bay vào nhà vệ sinh.

Diệp Gia Thụ vội vàng chạy theo, nhưng cánh cửa bỗng nhiên đóng sầm vào chặn anh lại, bên trong vọng ra tiếng nôn, Tổng Uyển yếu ớt lên tiếng: “Anh đừng vào đây.”

Một lúc sau có tiếng nước chảy róc rách, Diệp Gia Thụ thử đẩy cửa ra, Tổng Uyển chống một tay lên bệ rửa mặt, tay kia hứng nước lạnh rửa miệng.

Anh lấy cái cốc đánh răng bên cạnh lấy đầy nước rồi đưa cho cô: “Tôi đưa cô đi bệnh viện.”

“Nửa đêm nửa hôm trên trần làm gì có bệnh viện nào mở chứ.”

Diệp Gia Thụ không nói gì, xoay người ra ngoài.

Cả người Tổng Uyển đều bài hoai mặt mũi, cô ngồi xuống nắp bồn cầu, đưa tay xé mấy tờ giấy vệ sinh lau mặt.

Chỉ lát sau Diệp Gia Thụ đẩy cửa vào, choàng hai cánh tay của cô lên vai mình, tay anh cũng vòng qua nách cô đỡ cô lên.

“Đứng vững được không?”

Tổng Uyển gật đầu.

Diệp Gia Thụ quay lưng lại, “Đến phòng khám... để tôi công cô.”

Ông chủ nhà nghỉ rất nhiệt tình, nói rằng phòng khám trên thị trấn do bạn ông ta mở, còn gọi trước một cuộc điện thoại để thông báo cho họ.

Họ vừa xuống tầng, ông chủ đã lái xe tới. Ông chủ giúp Diệp Gia Thụ đỡ Tổng Uyển ngồi vào ghế sau, dặn họ nếu cần giúp đỡ ông sẽ cố gắng hết sức mình.

Trong phòng khám đèn dóm sáng trưng, cửa cũng đã được mở sẵn. Diệp Gia Thụ dịu cô ngồi xuống giường trong phòng điều trị, khom người giúp cô tháo giày đặt sang một bên, “Cô nằm xuống trước đi đã, bác sĩ sắp tới rồi.”

Anh vén rèm lên đi ra ngoài.

Tổng Uyên nằm xuống, trời đất quay cuồng, âm thanh ánh sáng đều trở nên mờ ảo như cách một vách ngăn.

Không bao lâu sau cô nghe thấy tiếng nói chuyện to nhỏ, có người đang đẩy cánh tay cô. Cô mở choàng mắt, đối diện là ánh mắt của Diệp Gia Thụ. Mí mắt cô vừa mở ra, một tia sáng rọi thẳng vào, bác sĩ báo cô mở to miệng nói “à”, cô nói “à”, một thứ kim loại lạnh lẽo đè lên lưỡi cô.

Bác sĩ đưa cho Diệp Gia Thụ một cái cặp nhiệt độ, “Do nhiệt độ cơ thể cho cô ấy. Chỉ ngộ độc thức ăn thôi, vấn đề không lớn, truyền nước ngủ một giấc là khỏi. Anh trông giường bệnh nhé, tôi đi kê đơn.”

Diệp Gia Thụ nói “cảm ơn.”

Cầm cặp nhiệt độ trong tay, Diệp Gia Thụ hơi bối rối không biết phải làm gì... nói cho cùng cũng phải kẹp nó dưới nách. Lường lự một lúc, anh vẫn đẩy cánh tay của Tổng Uyên lên. Cô “ừm” một tiếng, quay đầu sang cầm lấy cặp nhiệt độ trong tay anh.

Không sốt, nhiệt độ cơ thể bình thường. Hai chai nước muối nhanh chóng treo lên giá. Vốn Tổng Uyên vẫn còn hơi đau bụng, nhưng cảm giác đau quặn dần dần đỡ hơn. Cả người như rơi vào trong nước, chậm chậm chìm xuống.

Trước khi hoàn toàn thiếp đi, cô mơ mơ màng màng cảm thấy có người nhét cánh tay mình ở ngoài vào trong chăn.

Cô lẩm bẩm mấy tiếng.

Phòng khám yên tĩnh như tờ, chờ cho Tổng Uyên ngủ say rồi, Diệp Gia Thụ mới lấy thuốc lá và bật lửa trong túi ra vào nhà vệ sinh. Anh châm thuốc rít một hơi, ngẩng đầu lên nhìn mới nhận ra khuôn mặt mình dằm mờ hời. Anh để điều thuốc lên một góc bồn rửa, mở vòi nước rửa qua mặt.

Không lau nước dính trên mặt, anh ngược đầu lên gạt tóc lòa xòa trước trán ra sau, rồi lại cầm điều thuốc, tựa người vào bồn rửa mặt chậm rãi hút.

Anh nhớ lúc này quay người rồi đi, câu Tổng Uyên nói dù không rõ, nhưng chắc chắn là gọi ai đó.

Advertisement / Quảng cáo

Không biết phải chăng đang nằm mơ, tiếng cô gọi là “bố ơi”.

* * * * *

Tổng Uyên được truyền nước muối, ngủ một giấc đến khi trời sáng, khi tỉnh lại thấy cả người đều nhẹ nhõm.

Diệp Gia Thụ không ở đây, cô cũng không mang điện thoại theo. Cô đeo giấy toan ra ngoài tìm người thì Diệp Gia Thụ vén rèm lên, cầm bữa sáng vào.

Cháo và bánh bao bốc khói nghi ngút. Diệp Gia Thụ mở nắp ra đưa thìa cho cô, “Biết dạ đây cô vẫn còn yếu, không cho cô ăn linh tinh được.”

“Làm phiền anh quá.”

Diệp Gia Thụ bật cười, lặng lẽ cắn bánh bao, “... Cũng không chi mỗi lần này.”

Ăn xong bữa sáng, hai người trở về nhà nghỉ tắm rửa thay quần áo, Diệp Gia Thụ nói muốn đưa cô đến một nơi.

* * * * *

Mặt trời vừa mới mọc tô điểm trên ngọn cây phía xa xa, tiếng chim hót giữa rừng cây lù lù, sương mù vẫn chưa tan hết, làn gió lùa vào khoang xe mang theo hơi nước ẩm ướt.

Tổng Uyên cầm một điều thuốc, chống khuỷu tay lên cửa sổ xe ngắm những chú chim trà vút qua ngọn cây.

Xe chạy rất chậm, lách qua đường núi bằng đá hết vòng này đến vòng khác, ánh nắng trên đỉnh đầu ngày một rực rỡ, chiếu sáng khắp núi.

Gần một tiếng sau, Diệp Gia Thụ dừng xe bên đường, gọi Tổng Uyên xuống xe.

Lá khô lép lác kín con đường giữa rừng, gẫm chân lên phát ra tiếng sột soạt, bầu không khí trong lành thoang thoảng mùi cỏ ập vào khoang mũi, có lẽ vừa mới mưa xong, hoặc do nước bốc hơi mà trên lá cây vẫn còn đọng nước.

Diệp Gia Thụ đi rất chậm, Tổng Uyên đi sau anh, không hỏi đang đi đâu.

Đi bộ khoảng mười phút, cây cối thưa dần, cách đỉnh núi ngày một gần hơn.

“Đến rồi.” Diệp Gia Thụ gạt cành cây ra.

Bỗng nhiên xuất hiện một tảng đá lớn nằm bên sườn núi, Diệp Gia Thụ nhảy qua, quay người cầm tay Tổng Uyên, “Đứng vững nhé, hơi trơn đấy.”

Đối diện khe núi là tầng tầng lớp lớp biển rừng bao la, gió nổi lên sóng lá dập dờn, gió đi qua sóng quay về với tĩnh lặng, màu xanh nổi tiếp màu đen trùng trùng điệp điệp kéo đến, cho đến khi lấp đầy tầm mắt.

Diệp Gia Thụ ngồi xuống tảng đá, vát chân lên đầu gối châm điều thuốc, rồi gờ tay đưa hộp thuốc cho Tổng Uyên.

Tổng Uyên không nhận, nhưng cũng ngồi xuống.

“Nơi này đẹp quá.”

Anh nhìn cô.

“Anh đã từng nghĩ đến cái chết chưa?” Tổng Uyên nhìn những con sóng mơn man trên biển rừng, “... Tôi cảm thấy nơi này rất tuyệt.”

“Nếu cô muốn nhảy từ đây xuống, tôi sẽ không nói gì thêm nữa.”

Tổng Uyên cười cười, “Tôi nào có cái gan đó. Nghe nói người chết vì ngã, mất tai mũi miệng máu me be bét, đầu dập biến dạng, cách chết xấu xí thế tôi không thích.”

Diệp Gia Thụ hơi nheo mắt, tầm mắt vượt qua cả một vùng xanh đậm, ở đầu kia thấp thoáng hình bóng của thị trấn bị che phủ trong làn sương mờng. Trong giây phút ấy, anh quả thật có suy nghĩ nếu hai người chết cùng nhau ở đây, có lẽ sẽ không ai tìm thấy họ.

Advertisement / Quảng cáo

“Diệp Gia Thụ”

“Ừm” Người đàn ông trẻ tuổi quay người sang, đáy mắt như nhuộm màu xanh đen đậm.

Giương mặt Tổng Uyên không có bất cứ biểu cảm nào, “Sống thật tốt, anh cũng thế, tôi cũng thế.” Tiếng gió vang vọng trong tai, âm thanh nói ra bị cuốn theo chiều gió, trong nháy mắt trở nên xa xôi, “Nếu đã không trốn được, vậy thì phải sống cho tốt.”

“Được.”

“... Còn nữa, sau khi về Nam Thành, chúng ta đừng liên lạc với nhau nữa.”

Không ai lên tiếng.

“Anh đồng ý đi.”

    Gió núi lồng lộng, dường như bắt nguồn trong khe núi bên dưới, phát ra tiếng gào rít nặng nề.

“Được, tôi đồng ý.”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thành Có Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Mốc dịch

Cầu thang trải tấm thảm thêu hoa màu đỏ sậm, giẫm chân lên không hề phát ra tiếng động, từng bậc kéo dài lên phía trên, nơi đèn đuốc sáng trưng ở đầu kia loáng thoáng vọng ra tiếng cười nói.

Sau lưng có người gọi, Tống Uyển dừng chân quay người lại, Tống Giới sai bước lớn vội vàng đuổi theo, nắm lấy cổ tay cô vồn vã hỏi: “Chị, mấy bữa nay chị chạy đâu thế?”

“Mấy quan tâm làm chi?”

Tống Giới liếc mắt về phía phòng riêng ở đầu bên kia, đề thấp giọng xuống: “Em nghe nói chị về liền lập tức qua đây tìm chị. Có phải chị cãi nhau với Đường Kiến Khiêm không? Đạo này ông ta cặp kè với cô bồ khác, bây giờ chị đứng lên đó chuốc bực vào người.”

Tống Uyển cười khẩy, “Sợ chị tự chuốc bực vào người, hay sợ chị làm Đường Kiến Khiêm mất hứng?”

Advertisement / Quảng cáo

“Chị.” Tống Giới đề bà vai cô lại định dẫn cô xuống, “Nghe lời em đi. Gần đây mấy đối tác làm ăn ở phòng làm việc của em đều sắp bỏ cả rồi, em cũng nghe tin đồn nói Đường Kiến Khiêm đang tìm niềm vui khác. Bây giờ chị đứng làm mình làm mẩy với người ta nữa, trước tiên tỏ ra hối lỗi đi.”

Tống Uyển rút phất cánh tay mình ra: “Đồ hèn! Mày còn có mặt mũi chê chị xấu xí hả?”

Tống Giới ngượng ngùng lúng túng: “Nói cho cùng bây giờ em vẫn có thể kiếm được mấy đồng tiền, trừ chi tiêu hàng ngày cũng dành dụm được một ít cho sau này. Sớm hay muộn gì chị cũng rời khỏi Đường Kiến Khiêm, chẳng lẽ sau này ba người chúng ta hít gió tây bắc mà sống sao? Chị hiếm khi lấy tiền từ Đường Kiến Khiêm, nhưng chưa chắc ông ta đã cảm động phẩm chất cao thượng của chị.”

“Chị.” Tống Giới bước đến gần hơn, “Dù sao cũng đã thế này rồi, nhún nhường một chút sẽ đỡ khổ hơn, nếu muốn bay cũng phải chờ cánh cứng cấp đã. Đường Kiến Khiêm chỉ thích thể, nếu không em chỉ mong sao được làm cá trên thớt thay chị.”

“Mấy nói linh tinh gì thế,” Tống Uyển tức đến nổi phôi, “Bây giờ chị phải lên trên đó, hoặc mày đi cùng chị, hoặc mày xéo đi cho khuất mắt.” Nói xong cô quay người đi thẳng lên trên.

Tống Uyển vô đầu lưỡng lự trong giây lát, cuối cùng vẫn đi theo.

Cuộc chơi của Đường Kiến Khiêm chưa bao giờ thiếu những nhân vật nổi tiếng, hôm nay nơi này không cho phép người ngoài tham gia, chỉ những người ông ta quen mới được vào... đây là sàn đấu võ tư nhân, khán đài cao cao vây xung quanh võ đài, nơi cao nhất là phòng riêng bằng kính, tầm mắt được mở rộng tới đa.

Trên võ đài có hai võ sĩ không mặc bất cứ đồ bảo hộ nào, đánh thật máu thật, trận đấu đang đến hồi gay cấn, những người nổi tiếng ngồi trên khán đài vây xung quanh hò hét chói tai, đẩy bầu không khí cuồng nhiệt đến tột cùng.

Bàn cược được mở, khí thế sôi nổi ào ào, mỗi lần vùng tiền là con số khổng lồ. Ứng cử viên hôm nay là võ sĩ mà Đường Kiến Khiêm tốn cả đồng tiền của công sức để đào tạo, không ai biết tên tuổi của y, đều gọi y là A Tuyền. Tỷ lệ đặt cược giữa đối thủ và A Tuyền vô cùng ngạc nhiên, là 30:1. Chỉ đêm nay, số tiền ở nơi này đã tới hàng triệu, thậm chí lên tới hàng trăm triệu.

Người có địa vị như Đường Kiến Khiêm không cần thiết phải kiếm sống bằng cái nghề phi pháp này, đây chỉ là sở thích của ông ta... như những vị vua thích thoát ần thoát hiện trong đấu trường La Mã cổ đại, nhìn những người đàn ông cường tráng cúi đầu khuất phục trước tiền tài và quyền lực, cảm thấy khoái trá khát máu khi nắm trong tay số mệnh người khác.

Tống Uyển và Tống Giới lặng lẽ vào phòng riêng, không quấy rầy đến ai.

Ở bên dưới, A Tuyền không thể cục cựa được bỗng nhiên vùng lên lần nữa, vùng một nắm đấm lên tấn công đối thủ, trong tiếng hét chói tai, y ngồi lên ngực đối thủ, giáng từng nắm đấm vào đầu anh ta.

Trọng tài cũng không can thiệp, chỉ có một vài nhân viên chuyên nghiệp đang chờ lúc thích hợp thì đưa tay ngăn lại, đảm bảo không xảy ra án mạng. Người trên khán đài đều đã kí hợp đồng, chỉ cần A Tuyền tấn công liên tục hơn mười phút thì có thể lấy được món tiền khổng lồ, thời gian càng lâu tiền càng nhiều, con số không giới hạn; nếu đánh bại được A Tuyền, Đường Kiến Khiêm sẽ đồng ý bất cứ yêu cầu nào chỉ cần trong khả năng của mình. Quy định này từ lúc đặt ra cho tới nay, chưa ai hạ gục được A Tuyền, mà chỉ có vô số người bị khiêng ra ngoài.

Hòa cùng với tiếng hò reo của đám đông, Tống Uyển cũng phụ họa theo. Người trong phòng riêng đều quen với khung cảnh này, không giống những người trên khán đài bên ngoài, họ đều thường thức rượu ngon nói chuyện nghe nhạc cổ điển, không khác gì tham gia một bữa tiệc rượu bình thường.

Trong bầu không khí yên tĩnh nhường ấy, tiếng cổ vũ của Tống Uyển trở nên vô cùng khác biệt.

Mọi người lập tức đưa mắt sang nhìn... hai chị em đang đứng tựa vào tường kính. Cậu em mặc vest đứng thẳng tắp khí chất phóng khoáng, cô chị mặc chiếc váy đỏ hồ lung, bên dưới chất liệu vải tơ tằm là đường cong uyển chuyển, mái tóc đen nhánh xoa trên kính, trang điểm ăn mặc theo lối phục cổ.

Advertisement / Quảng cáo

Ánh mắt Đường Kiến Khiêm hơi trầm xuống, ông ta hơi khựng lại, rồi chống cây ba toang chậm chậm đi về phía họ.

Tống Uyển ngoảnh đầu sang, trong mắt phản chiếu ánh đèn lấp lánh, cười như không cười.

Đi đến trước mặt cô, Đường Kiến Khiêm đưa tay ra ôm lấy eo cô, siết thật chặt, quay người lại cười nói: “A Uyển không hiểu lễ nghĩa, làm mọi người mất hứng rồi.”

Lại có người đưa gối a dua nịnh hót. Đường Kiến Khiêm cúi đầu ghé sát tai cô thì thầm, “Về cũng không nói một tiếng, tôi bảo người đến đón em.”

“Ông bận trăm công ngàn việc, không cần phải phiền thế.”

Đường Kiến Khiêm nhìn cô rất lâu bằng ánh mắt sâu xa phức tạp, cuối cùng chỉ cười đáp: “Sau này phải nghe lời đây.”

Bạn gái đến, Đường Kiến Khiêm sai người đến, đích thân ông ta đưa Tống Uyển về đường Phủ Dung.

Trận đấu tới nay kết thúc, A Tuyền giữ vững được thành tích bất bại của mình, còn đối thủ được thưởng ba mươi triệu tệ, lúc khiêng ra ngoài vẫn còn nôn ra máu.

Màn đêm ở Nam Thành sạch sẽ đến vô tội, dường như hoàn toàn không biết đến tất cả máu tanh và tội ác.

Tống Uyển ngồi ghế sau xe ô tô, đôi mắt nhắm nghiền, đèn đường xuyên qua mí mắt để lại chùm sáng trên con người, từng tia sáng nhanh chóng vụt qua.

Cần nhà được quét dọn sạch sẽ, bà vú kiêu ngạo trước kia tiếp tục đi tới phục vụ như người không có việc gì làm

Tắm rửa xong thì Tống Uyển thay đồ ngủ, ngồi trước gương trang điểm xoa sữa dưỡng thể.

Bóng người trong gương lay động, Đường Uyển ngược mắt lên, không quay người lại. Đường Kiến Khiêm đến gần đứng cạnh cô. Chân ông ta bắt tiện, bước đi rất chậm, nhưng không một ai dám tỏ bất cứ thái độ mất kiên nhẫn

nào.

“A Uyên,” Đường Kiến Khiêm giờ tay vuốt ve mái tóc xõa trên vai cô, động tác rất dỗi dặt dàng. “Tôi không nỡ phạt em, nhưng lại sợ em không nhớ. Em vẫn còn nhỏ, làm việc rất dễ mất bình tĩnh, nếu ở nhà có gì làm em phật lòng, cũng chưa đến nỗi em làm việc mà không cần nhìn trước ngó sau như thế.”

“Không!” Tống Uyên đứng phắt dậy, cánh tay vô tình gạt cái chai chưa đóng nắp xuống đất, chai thủy tinh lăn lông lốc trên sàn gỗ.

Tống Uyên tiến tới một bước nắm chặt cánh tay Đường Kiến Khiêm, “Đường... chú Đường, ngoài việc này ra, việc gì tôi cũng đồng ý với ông.”

Advertisement / Quảng cáo

“Lần trước tôi đã nói rồi, chỉ cần sinh con xong tôi sẽ lấy em, tôi không sợ người ta chế cười, tôi đường đường chính chính lấy em. Nhưng A Uyên à, em đã làm gì vậy? Em không hỏi ý kiến của tôi, tự mình...” Đường Kiến Khiêm nhắm mắt lại, khi mở mắt ra, đáy mắt vẫn ẩn chứa tức giận, “Đừng ý vào việc tôi chiều em mà muốn làm gì thì làm. Tôi đã cho em cơ hội, lần này không thể chiều theo ý em nữa.”

“Nhưng ông mới là người nuốt lời trước, ông đã đồng ý tuyệt đối không ép tôi sinh con cho ông... nhiều phụ nữ thế, ai cũng được mà... chú Đường, tôi xin ông...” Giọng van nài của cô như chưa từng hèn mọn nhường ấy.

Đường Kiến Khiêm không hề nhúc nhích, ánh mắt ông ta nhìn Tống Uyên có cả thương hại, như đang nhìn đứa bé ngốc nghếch bắt trệ. “A Uyên, tại sao em cảm thấy bây giờ mình vẫn còn tự cách ra điều kiện với tôi?” Ông ta thờ dài, “Sau này em muốn đi đâu, trước tiên phải có sự đồng ý của tôi. Bây giờ muốn tuyển một người hợp ý mình khó lắm, thêm nhiều tiền cũng chẳng ăn thua, mất rất nhiều thời gian mới tuyển được... ngày mai lái xe mới sẽ đến, em phải phối hợp với công việc của anh ta.”

Sống lưng Tống Uyên cứng đờ, trong phút chốc cổ họng nghẹn cứng lại, không thể nào thốt được một chữ.

Đêm nay dài đằng đẵng, như cô vừa đi lại con đường trong tám năm qua, bên kia đoạn đường là thời gian trôi nhanh như thoi đưa qua con phố Thanh Thủy, còn bên này...

Bên này chỉ có tối tăm không nhìn thấy điểm cuối.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thành Có Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Mốc dịch

Rạng sáng giữa đông bầu trời vẫn chìm trong bóng tối, một ánh ban mai nứt giữa màn đêm, dần dần lan rộng, tia sáng này nối tiếp tia sáng kia, nhưng mặt trời vẫn lười biếng chưa lộ rạng, hôm nay lại là một ngày âm u.

Gió không ngừng nổi lên, Tống Uyên mặc chiếc áo khoác cashmere màu đen, quần khàn trùm kín mặt, lên xe cũng đeo kính râm, không lúc nào tháo xuống. Lái xe mới họ Vương, là một người đàn ông trung niên rất kiệm lời không có gì nổi bật, nhưng được cái thật thà an phận, những gì mắt thấy tai nghe đều bẩm báo lại, không khác gì một con chó trung thành của Đường Kiến Khiêm.

Nửa năm qua, Tống Uyên gặp ai làm gì đến đâu đều không được tự do, kể cả đi dạo phố cũng phải thông báo với Đường Kiến Khiêm trước, đúng giờ ra khỏi nhà, đúng giờ phải về nhà.

Hôm nay Tống Uyên hẹn Phó Tiểu Oánh đến Nam Thành Thiên Hà mua sắm, xem những trang phục mùa thu mới nhất. Trong cửa hàng thiết kế phòng riêng cho khách quý, dành cho những khách VIP như họ nghị ngại.

Vụ lần trước Lý Nghiên biết được vị trí của cô mà nấp sẵn, đương nhiên tin tức do Phó Tiểu Oánh để lộ. Nhưng sau việc đó, Tống Uyên vẫn qua lại với cô ấy như chưa từng có chuyện gì xảy ra, ngay cả bản thân Phó Tiểu Oánh cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Phó Tiểu Oánh thẳng thắn thừa nhận: “Vụ Lý Nghiên hôm trước là do tôi.”

“Tôi biết.”

“Cô biết?”

“Tôi biết, không sao, đi mua sắm với ai cũng như nhau.”

“Cô không hỏi tại sao ư?”

“Cô muốn nói thì nói đi.”

Advertisement / Quảng cáo

Phó Tiểu Oánh giải thích tường tận từ đầu, cảm thấy Tống Uyên nửa năm qua ngày càng tiêu tụy hơn, khi ấy dù là buông thả đến đâu thì đến nhưng vẫn có sức sống muốn làm trò muốn diễn kịch, còn hiện giờ ngay cả sức sống ấy cũng không có. Cô ấy chợt nghĩ đến từ “cái xác không hồn.”

“Tôi không có suy nghĩ nào khác, chỉ muốn bắt nạt cô mà thôi. Lúc được Đường Kiến Khiêm bao bọc, ai dám đụng vào một cọng lông của cô. Tôi ghen tỵ với cô, cô chẳng mất gì cũng có thể lấy được những thứ mà chúng tôi dù tranh đấu cả đời cũng không thể chạm tay vào được.”

Tống Uyên như nghe thấy chuyện cười, “Ghen tỵ với tôi?”

“Đứng thứ nhất con hát đứng thứ bảy con điểm, đều là chín nghề hạ tiện (1), ai cao quý hơn à? Ít nhất Đường Kiến Khiêm cũng thật lòng với cô.”

Tống Uyên chỉ cười cười: “Cô nói thể thì nó chính là thế.”

Phó Tiểu Oánh thờ dài dài một hơi, “... Nhưng kể cũng lạ, có được cơ hội bắt nạt cô rồi, tôi lại cảm thấy chẳng còn gì ý nghĩa nữa... nhất là hiện giờ khi nhìn cô nhợt nhèo thế này. Nói chung ảm lạnh thế nào chỉ mình biết, nếu bảo tôi sống cuộc sống của cô, tôi cũng không thấy vui vẻ.”

Hồng trà dần dần lạnh, bánh ngọt trong đĩa chưa khuyết một góc.

Tống Uyên giờ tay nhìn giờ: “Tôi phải đi rồi.”

“Không ngồi thêm nữa ư?”

“Buổi tối Đường Kiến Khiêm qua ăn cơm.”

“Được rồi... Phó Tiểu Oánh đứng lên, nhìn Tống Uyên, “... Dù sao thì tôi cũng xin lỗi cô, sau này có việc gì cần giúp đỡ, cô có thể tìm tôi. Tôi nọ cô tình nghĩa này.”

Cầu thang máy sắp tới tầng một, Phó Tiểu Oánh hỏi: “Lái xe đưa cô đến à?”

Tống Uyên ngược mắt lên nhìn, ngón tay đang nắm quai túi vô thức siết chặt hơn, “... Cô xuống trước đi, tôi đến nhà vệ sinh đã.”

“Cần tôi đi cùng cô không?”

“Không cần đâu.”

Cửa thang máy mở ra, Tống Uyên bước ra ngoài, quay đầu lại nhìn cửa thang máy đang đóng vào, bước chân nhanh chóng trở nên vội vàng hơn. Cô không đến nhà vệ sinh mà đến chỗ gửi đồ ở tầng một.

Đứng trước chỗ gửi đồ, cô lấy điện thoại ra tìm một mở tin nhắn, cô lại quay đầu lại nhìn, chắc chắn không có ai đi theo mới vội và nhập mật mã ghi trong tin nhắn ấy.

“Tích” một tiếng, cửa tủ bên trái mở ra. Cô bước tới nhìn, quả nhiên bên trong đặt một món đồ, một hộp giấy cỡ bằng hộp giấy.

Cô mở nắp hộp ra, chợt ngẩn người... bên trong trống rỗng.

Sau lưng bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân, Tống Uyển sồn tóc gáy, chưa kịp quay đầu lại cô tay đã bị ai đó nắm chặt rồi kéo lại thật mạnh. Trái tim cô vọt tới tận cổ họng, chân lão đảo suýt ngã, người bắt gác lùi lại phía sau, ột đưng phải lồng ngực vững chãi.

Tống Uyển xoay người lại, trong phút chốc sững sờ.

Dù anh đội mũ, nhưng cô vẫn nhận ra đôi mắt trong sáng nhưng sâu thẳm ấy.

“Diệp...”

Diệp Gia Thụ giờ ngón trò lên, “suyt.” Anh cảm túi xách của Tống Uyển, không nói chẳng rằng kéo áo khoác ngoài của cô xuống.

“Diệp Gia Thụ, anh muốn làm gì?”

Diệp Gia Thụ không mở miệng, anh coi áo phao trên người mình xuống rồi khoác lên người cô, sau đó đội chiếc mũ lưỡi trai lên. Áo phao vẫn còn vương mùi hương và nhiệt độ cơ thể anh, lớn hơn cô cả một số, cô hoàn toàn nằm thọt lóm bên trong như đứng sau một bức tường che chắn.

Anh đưa tay siết lấy eo cô, lùi về phía sau dè cô lên tủ, cúi đầu giờ tay ra, thì thầm “Đưa điện thoại cho tôi.”

“Anh muốn làm gì? Anh điên rồi.”

“Đưa tôi.” Anh bắt lấy cổ tay Tống Uyển.

Tống Uyển ra sức giãy dụa: “Diệp Gia Thụ, trả đồ cho tôi đây, anh mau về đi...” Cơ thể của hai người dính sát vào nhau, hơi thở của anh phả lên chóp mũi cô.

“Đừng nhúc nhích nữa, còn nhúc nhích nữa tôi sẽ hôn em đấy.”

Tống Uyển khựng lại, điện thoại đang cầm trong tay bị anh cướp mất, nước mắt cô trào ra, tất cả suy nghĩ về phản kháng và sức lực trong người đều cùng lúc biến mất.

“... Anh là đồ điên.”

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Gia Thụ không để ý đến cô, thẳng tay tắt máy, rồi đồ ví tiền và giấy tờ trong túi xách của Tống Uyển ra, nhét những thứ còn lại cùng với áo khoác vào ngăn để đồ ban nãy.

Lại “tích” một tiếng, ở chỗ phím bấm nhà một tờ giấy, Diệp Gia Thụ không nhìn đã xé vụn tờ giấy, kéo cổ tay Tống Uyển đi thẳng ra ngoài, “Đi.”

Một chiếc xe đã đỗ sẵn trước cửa phía tây trung tâm thương mại, Diệp Gia Thụ ấn chìa khóa mở xe, mở cửa ghế phụ ra đẩy Tống Uyển vào. Anh không quan tâm bất cứ câu hỏi và phản kháng nào của cô, lái xe rời khỏi khu trung tâm thương mại, đi thêm một lúc nữa mới cho tốc độ chậm lại.

“Diệp Gia Thụ, anh đưa tôi về đi.”

“Tôi đã đưa em ra ngoài rồi thì không có dự định đưa em về.”

“Nhưng anh định đi đâu? Tin tôi đi, chúng ta không chạy thoát nổi, anh không biết thủ đoạn của Đường Kiến Khiêm đâu.”

“Dù ông ta có thủ đoạn gì, hôm nay tôi phải đưa em đi.”

Tống Uyển nghiêng người nắm lấy cánh tay anh, hạ thấp giọng cầu xin: “Diệp Gia Thụ, coi như tôi cầu xin anh đấy. Tôi không muốn kéo anh vào, anh không hiểu ư, tôi muốn anh sống thật tốt.”

“Là em liên lạc với tôi trước, em hẳn phải nghĩ đến kết quả này rồi chứ.”

Tống Uyển thờ gáp: “Anh không lo cho bố mẹ của Trần Tư Dương nữa sao?”

Diệp Gia Thụ quay đầu lại nhìn cô, ngược lại còn nở nụ cười, “Kết quả xấu nhất chẳng qua thêm cái mạng này vào nữa thôi, vừa hay trả cho Trần Tư Dương... thất dây an toàn vào đi, tôi sắp tăng tốc rồi.”

Tối qua Tống Uyển gửi cho Diệp Gia Thụ một tin nhắn, sim điện thoại của cô đã bị Đường Kiến Khiêm đổi, nhưng đêm trước khi quay trở về bên ông ta, cô đã định xóa hết phương thức liên lạc với Diệp Gia Thụ, khi đó nhìn chăm chăm cái tên ấy, cô đã thuộc nằm lòng số điện thoại kia rồi.

Kết quả, đương nhiên cả đời này cô cũng không muốn liên lạc với Diệp Gia Thụ, nhưng Đường Kiến Khiêm quản lý rất nghiêm ngặt, cô không còn ai khác để tin tưởng, Diệp Gia Thụ là sự lựa chọn duy nhất khi cô tới bước đường cùng... Trước khi Đường Kiến Khiêm phát hiện ra cô đang mang thai, cô buộc phải loại bỏ mọi họa ngầm này.

Cô nhờ Diệp Gia Thụ mua hộ thuốc phá thai, để trong tủ giữ đồ ở Nam Thành Thiên Hà, gửi mật mã của tủ giữ đồ cho cô.

Có điều không ngờ, Diệp Gia Thụ sẽ đến đây cướp người.

Xe rời khỏi trung tâm thành phố Nam Thành, đi về hướng bắc, sau khi lên đường cao tốc, Tống Uyển hoàn toàn không thể phân biệt phương hướng.

“Em không nghĩ tôi sẽ làm thế ư?”

“Không.”

Diệp Gia Thụ nhìn cô, “Nói dối.”

Tống Uyển mở cửa sổ xe, cơn gió lạnh bên ngoài thổi vào, mạnh tới nỗi không mở nổi mắt, cô lập tức ấn cửa xe lên, liền nghe thấy tiếng cười của anh.

Cô ngoảnh đầu sang nhìn anh, “Anh định đi đâu?”

“Không biết, đến đâu thì đến.”

“Tôi không biết anh sẽ trẻ con như thế.”

“Tôi cũng không biết hóa ra Đường Kiến Khiêm lại giám sát lơ là thế.”

“Anh đã dự liệu tôi không dám trốn.”

“Tại sao?”

Tống Uyển không lên tiếng.

Đáy mắt Diệp Gia Thụ dần nhuộm nét cười, anh gắng hỏi: “Tại sao?”

Tống Uyển tức giận: “Anh nói xem tại sao?”

“Vì tôi, đúng không?”

“Anh cảm ơn em lại.”

Diệp Gia Thụ cười phá lên.

Trên đường cao tốc xe cộ thưa thớt, sắc trời âm u, bên ngoài cửa sổ xe gió bắc gào rít, đồng ruộng hai bên đường thẳng cánh cò bay, từ đầu đến cuối tầm mắt là hàng cây thẳng tắp, nhà cửa trở thành những chấm nhỏ màu đen không thể chạm đến.

Advertisement / Quảng cáo

Trời sắp tối, đèn pha của xe bật sáng, họ đi trong màn đêmมืด mờ, lái về phía con đườngมืด mờ, thế nhưng chuyện này lại cho cô một cảm giác an toàn chưa bao giờ có.

Trên người cô mặc chiếc áo dày sụ, hơi ấm từ điều hòa trong xe giúp cô dần ngủ thiếp đi, tất cả đều ấm áp đến nỗi không hề chân thực.

Diệp Gia Thụ đưa tay nắm lấy bàn tay gầy gò của cô, dùng sức siết chặt.

Không cần thiết phải phân biệt rõ rốt cuộc đây là tình cảm gì.

Nửa năm qua sau ngày chia tay nhau, đã vô số lần anh đi qua đường Phù Dung, nhìn ngọn đèn trong căn nhà ấy sáng ngời, tưởng tượng bóng hình Tống Uyển sẽ xuất hiện sau một cánh cửa sổ nào đó.

Còn lời hứa lúc sắp chia tay, anh cũng cố gắng tin Tống Uyển sẽ không nuốt lời như mình.

Phải sống thật tốt.

Nhưng nếu cô sống không tốt, cô gửi tín hiệu cầu cứu cho anh, làm sao anh có thể nhắm mắt làm ngơ được.

Yêu cũng được, không phải là tình yêu, chỉ là sự đồng cảm giữa những con người giống nhau mà thôi.

Chỉ duy nhất lần này trong cuộc đời giúp anh có dũng khí lao đầu vào lửa.

(1) Chín nghề hạ tiện: Hán việt là “hạ cửu lưu”, bao gồm Kịch tử (con hát), Suy (thối kèn, đánh trống), Vương bát (người làm nghề lều xanh), Quy (người môi giới, mai mối), thợ cắt tóc, người chà lưng, gái điếm, người dốt ló.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thành Có Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Mốc dịch

Tuyết đậu trên nóc nhà, khi mọi âm thanh đều tĩnh lặng, bông tuyết từ trên cành cây tùng trĩu nặng rơi “bịch” xuống đất, phút chốc sau cả đất trời lại quay trở về với lặng yên.

Máu trắng của tuyết làm căn nhà bừng sáng trong hoàng hôn, cúi trong bếp lò cháy lách tách. Họ ngồi quanh bếp, để ánh lửa chiếu sáng đôi mắt, như vầng trăng sáng treo lơ lửng giữa đầm nước trong đêm khuya.

Hôm đó hai người họ chạy trốn khỏi Nam Thành, lái xe về phía bắc, không biết đã đi bao lâu, qua bao nhiêu ngày đêm, đổi bao nhiêu tuyến đường, cho đến khi xuất hiện những ngôi nhà lụp xụp phía xa xa giữa trời tuyết, trong khói bếp chiều tà nghe thấy tiếng chó sủa, Tống Uyển nói, chúng ta dừng chân ở đây đi.

Họ thuê một ngôi nhà, nhà mái bằng trát xi măng, nam bắc đều thông thoáng, có một mảnh sân đất đầy củi đun, cách thị trấn cũng gần, lái xe chưa tới hai tiếng là đến. Bọn họ ở lại, mua thêm một vài bộ quần áo chống rét, hàng tuần lên thị trấn mua cá và rau tươi, thỉnh thoảng có đậu phụ mới làm, thực đơn những ngày ấy sẽ thêm canh cá đậu phụ.

Ngày dài đêm ngắn, dường như quanh năm suốt tháng tuyết không tan, thời gian trở thành một khái niệm mơ hồ. Tống Uyển không biết mình đang ở đâu, cũng không muốn biết là một nơi nào đó trên bản đồ, hay là một nơi nào đó không được đánh dấu trên bản đồ.

Lúc không có tuyết, Diệp Gia Thụ sẽ mặc chiếc áo bông dày sụ cùng với đàn ông trong thôn đến hồ nước đã đóng băng đục băng câu cá. Anh đi nửa ngày, khi về sẽ xách một xô cá, gương mặt đỏ bừng bởi gió rét, nhưng trên người lại tỏa ra hơi nóng hằm hập.

Những con cá ấy họ ăn trong mấy ngày mới hết, chỉ để lại hai con nuôi trong xô sắt. Thân cá màu xám đen, không biết là loại gì, có lúc nằm im như đang ngủ say, có lúc bỗng nhiên quẫy cái đuôi lên.

Bây giờ sáng, Diệp Gia Thụ rời giường, bẻ mấy cái bánh quy vứt vào trong xô sắt. Cửa phòng ngủ của Tống Uyển đã mở, bên trong không có người, anh đi ra ngoài thấy có đang ở trong sân.

Mũi người tuyết hai người họ đắp ở trong sân không biết bị vẹo từ lúc nào... Diệp Gia Thụ đoán có lẽ do con chó nhà hàng xóm làm, Tống Uyển đang ngồi xổm trước người tuyết chỉnh lại ngay ngắn cái mũi bằng củi cá rột.

“Dậy lúc nào thế?”

“Mới đây.”

Diệp Gia Thụ đi tới gần, ngồi xổm cạnh cô, đốt một điếu thuốc lá trong bầu không khí lạnh giá.

Advertisement / Quảng cáo

“Ban này có Trần hàng xóm qua đây, nói rằng mấy ngày nữa trời sẽ nổi gió, còn có cả bão tuyết, lúc đó có thể sẽ phong tỏa tuyến đường vào thành phố, dặn chúng ta mau chóng tích trữ lương thực.”

Diệp Gia Thụ gật đầu: “Được, ăn xong bữa sáng thì đi.”

“... À còn nữa, em muốn đến bệnh viện.”

Diệp Gia Thụ khựng lại, cúi đầu nhìn cô, bên ngoài sân xa xa là núi tuyết trập trùng, mặt trời vừa mới ló rạng từ giữa tầng mây, tia nắng nhạt nhòa, đường nét gương mặt cô như được phủ lớp nhung màu vàng nhạt.

“... Cũng đâu bắt buộc phải làm phẫu thuật.”

“Giữ lại làm gì? Lúc nào cũng làm em nhớ đến Đường Kiến Khiêm. Đường Kiến Khiêm nghĩ rằng sinh con cho ông ta xong em sẽ hoàn toàn ngoan ngoãn nghe lời, ông ta nằm mơ giữa ban ngày. Em quyết định sẽ không sinh đứa bé không được chào đón này ra.”

Cô nắm một vốc tuyết để cô định lại mũi của người tuyết, dùng sức vỗ thật mạnh. Sơn móng tay trên ngón tay cô rơi xuống, bông tuyết lạnh lẽo sơn màu hồng nhạt xinh đẹp lên đầu ngón tay cô.

Trong bệnh viện lớn thành phố, Tống Uyển đã kiểm tra xong, nhanh chóng được sắp xếp phẫu thuật.

Sáng hôm phẫu thuật, Diệp Gia Thụ lái xe đưa Tống Uyển đến bệnh viện. Lúc trước anh đề nghị đi cùng cô nhưng bị từ chối, sau đó không đành lòng để cô ở lại một mình, vì vậy bèn nói: “Anh đưa em đi vẫn hơn.”

“Không cần đâu, em chưa nói với anh sao? Đây không phải là lần đầu tiên, em đã quen rồi.”

Diệp Gia Thụ ngăn người, nhìn nụ cười hồ hững của cô, anh nén giận trong lòng, dùng xe lại lập tức kéo tay cô xuống.

“Diệp Gia Thụ, anh bỏ tay ra.”

Anh vẫn làm thinh.

Tống Uyển cười nói: “Anh đưa em đi, đến lúc đó chắc chắn bác sĩ y tá sẽ không không vui về gì nhìn anh, đứa con lại chẳng phải của anh, tội gì cứ phải đi đổ vô?”

Cô chỉ muốn trêu đùa mà thôi, vậy mà Diệp Gia Thụ cúi đầu xuống nhìn cô, ánh mắt ấy đánh lại khi nhìn nét cười trong mắt cô.

Bàn tay anh kiên định nắm chặt ngón tay cô, chạm phải nhiệt độ nóng hổi, cô mới nhận ra tay mình lạnh đến cỡ nào.

Cho đến khi Tống Uyển được đẩy vào phòng phẫu thuật, Diệp Gia Thụ phải hứng chịu vô số ánh mắt coi thường, bác sĩ y tá đã thấy quen cảnh này, lười chẳng muốn nói thêm một câu, thế nhưng mọi sự khinh miệt đều thể hiện rõ trên khuôn mặt. Diệp Gia Thụ không cảm thấy bị sỉ nhục, chỉ thấy tim đau thắt.

Tiếng bước chân người tới người lui làm lòng anh càng thêm phiền, anh đứng dậy xuống tầng, đứng bên ngoài chăm một liều thuốc.

Tuyết trên bãi cỏ bị vô số người giẫm lên nát bấy, trong bầu không khí có hơi thở ẩm ướt, Diệp Gia Thụ ngược đầu lên nhìn cái tên phía trước bệnh viện.

Lúc này anh có ảo giác, nếu bản thân họ không biết mình đang ở đâu, vậy thì cũng không có ai biết họ đang ở đâu. Có điều giờ phút này, dù anh cố gắng lảng tránh nhưng vẫn biết mình ở nơi nào, những ám ảnh anh đã vứt bỏ trong một tháng qua lại chạy đến như kẻ thù đã chuẩn bị sẵn sàng.

Anh tuyệt đối không tin lời Tống Uyển nói, với bản lĩnh của Đường Kiến Khiêm, tìm thấy họ là chuyện sớm muộn.

Nhằm tính thời gian, Diệp Gia Thụ quay về cửa phòng phẫu thuật. Không bao lâu sau, phẫu thuật kết thúc, Tống Uyển được đẩy ra, đẩy vào phòng theo dõi.

Nước da cô vốn đã trắng ngần, lúc này càng không có sức sống. Cô yếu ớt không nói một câu, chỉ khi tầm mắt chạm tới chỗ Diệp Gia Thụ, cô mới gắng gượng nở nụ cười.

Anh bế một cái ghế tới ngồi bên cạnh giường, giữ chặt ngón tay cô trong lòng bàn tay mình: “Buổi tối muốn ăn gì? Hay ăn canh cá nhé?”

“Được.”

“Em ngủ đi, lát nữa anh gọi.”

“Được.”

Anh giúp cô đắp chăn, nhìn cô nhắm mắt lại, vén gọn những sợi tóc dán trên trán cô lên, nghiêng người nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên ấy.

Hàng mi Tống Uyển khẽ run lên, nhưng cô không mở mắt.

Buổi chiều, anh lái xe về thôn.

Tống Uyển mặc quần áo dây sù nằm ở ghế sau, hơi ấm trong xe vừa đủ. Sau khi hết thuốc tê, cơn đau tới liên miên không dừng, chống chọi với một môi và ý thức mơ màng.

Diệp Gia Thụ sợ làm ồn đến cô nên không mở nhạc, trong miệng ngậm liều thuốc cũng không chăm.

Tuyết phủ kín dọc đường, con đường màu xám kéo dài về phía trước như không có điểm cuối, đi hơn nửa tiếng cũng không thấy được mấy xe, tựa như cả đất trời chỉ còn lại mình họ. Hai người đi dưới mặt trời đang chậm chậm ngã về phía tây, cả thế giới chỉ có một màu trắng.

Khi đến nơi, Diệp Gia Thụ bế Tống Uyển từ ghế sau xuống, mở cổng sân vào nhà đặt cô lên giường.

Từng ngọn đèn bật sáng, lửa cũng được nhóm lên, củi gỗ cháy lép bép, hai con cá chạm vào xô sắt tạo thành tiếng lách tách. Nghe thấy những thanh âm này, Tống Uyển cảm thấy mình như được sống lại lần nữa. Trong một môi và cơn đau âm ỉ, cuối cùng cô cũng nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Ngày qua ngày Tống Uyển dần dần bình phục, trận tuyết thứ ba sau khi vào đông đến đúng hẹn. Gió lớn gào rít cả một đêm, ngày hôm sau tỉnh giấc, tuyết chắn làm cửa không thể đẩy ra được.

May mà họ đã chuẩn bị xong từ trước, đồ đạc thức ăn đầy đủ, căn nhà an toàn như lỗ cốt.

Tống Uyển mặc áo len rất dày, đứng trước cửa sổ ngắm nhìn bên ngoài, tuyết làm mọi cảnh vật nối liền lại với nhau, những mái nhà nhô lên không khác gì những chiếc bánh bao trắng ngần phình to.

Advertisement / Quảng cáo

Ăn xong bữa sáng, Tống Uyển đi tắm rửa, sau đó ngồi bên bếp lửa lau tóc. Da mặt được ánh lửa chiếu nóng rực, cô hơi lùi ra sau, nhìn về phía Diệp Gia Thụ.

“Anh đang làm gì đấy?”

“Chơi cờ tướng.” Họ tự tìm việc làm, ngoài xem ti vi, đây là thú tiêu khiển duy nhất trong nhà.

Tống Uyển kéo ghế đến gần để xem.

“Em vẫn luôn tò mò,” Cô nói, “Chưa bao giờ em nghe thấy anh nhắc tới bố mình cả.”

“Năm anh học lớp bốn mẹ đã mất rồi, vì ung thư gan.” Diệp Gia Thụ đi chuyển một quân cờ của mình, “Sau khi bố anh tái hôn, không giữ được mấy năm thì lại li hôn. Rồi ông đi Philippines, kết hôn với một phụ nữ người địa phương, sinh mấy đứa con. Bây giờ sống thế nào anh cũng không biết, mấy năm rồi chưa gặp lại. Ông ấy rất hiếm khi gọi điện cho anh.”

Tống Uyển trầm mặc.

“Ông ấy rất thất vọng về anh. Lúc học cấp hai, anh không học hành tử tế, toàn tập trung chơi rock, bỏ đánh anh rất nhiều lần, anh bướng bỉnh không chịu thay đổi, đâm ra ông ấy chán chẳng quan tâm đến anh nữa.” Anh cảm hai quân cờ trong tay, đảo đi đảo lại. “... Mẹ anh là giáo viên tiểu học, tên của anh là do mẹ đặt. Trần Tư Dương từng nói, anh không xứng với cái tên này.”

“Em không thấy thế.”

Diệp Gia Thụ cúi đầu nhìn, đáy mắt Tống Uyển vương nét cười, cô nói: “Nếu nói thế, em cũng không xứng với cái tên của mình.”

“Anh cũng không thấy thế.”

Cả hai người đều cùng nở nụ cười.

Cửa bị tuyết chặn trong ba ngày, cuối cùng Diệp Gia Thụ nháy qua cửa sổ, cảm xèng sắt xúc hết tuyết đi. Anh đẩy cửa mấy cái, Tống Uyển ở bên trong mở cửa ra.

“Em muốn ra ngoài hít thở bầu không khí trong lành không?”

“Em sợ lạnh.”

“Không lạnh đâu, không có gió.”

Tống Uyển quàng khăn đeo găng tay, đeo giày vải chống nước bước ra khỏi nhà. Tuyết đọng đã mềm đi, lấy chân giẫm lên tuyết lồm xồm thành cái hố. Xe họ để trong sân đã bị tuyết che mất một nửa, Diệp Gia Thụ đứng bên xe vẫy tay với cô: “Qua đây.”

Tống Uyển đi tới gần, bỗng nhiên anh ôm eo bế cô, Tống Uyển vội vàng đưa chân ra giẫm lên, trong hoảng hốt cô đã ở trên nóc xe từ lúc nào.

Diệp Gia Thụ cũng nhảy theo sau, ngồi bên cạnh cô. Cô sợ bị ngã nên vẫn giữ tư thế quý gối.

Anh ôm eo cô, “Ngồi lại đi, đừng sợ, em không ngã xuống được đâu.”

Hai người ngồi ngay ngắn, tầm mắt vượt qua bức tường vây xung quanh sân, nhìn màu trắng mênh mông không đường chân trời phía trước, nơi phía xa xa có chấm sáng màu vàng lơ lờ, có lẽ là đèn của một nhà nào đó.

Tống Uyển cất tiếng: “Thật ra em rất ghét mùa đông, mùa đông ở Nam Thành mưa không lúc nào tạnh, vừa lạnh vừa ẩm ướt.”

Diệp Gia Thụ cúi đầu nhìn cô, màu tuyết phản chiếu vào mắt cô, con ngươi màu đen sạch sẽ sáng ngời. Lúc mới gặp anh đã nhận ra cô có đôi mắt rất quyến rũ người khác, khi cô nhìn anh, anh có thể nhìn thấu ham muốn trong veo.

“... Bây giờ em hi vọng tuyết rơi lâu hơn nữa, tốt nhất là mãi mãi không ngừng.”

“Không được.” Diệp Gia Thụ cười đáp, “Tuyết còn rơi nữa là chúng ta hết lương thực đấy.”

“Vẫn còn hai con cá mà, nấu lên ăn thôi, sau đó chúng ta nghe theo số trời vậy.”

“Thế cũng không được. Nghe nói mùa xuân ở đây rất đẹp, băng trên hồ tan, núi phủ xanh, cửu cũng ra ngoài ăn cỏ, trẻ con thả diều, dây diều dài tới mấy trăm mét, bay tận lên trời cao nhìn không thấy...” Diệp Gia Thụ nắm lấy bàn tay mà Tống Uyển đặt trên đùi, dùng sức nắm lại thật chặt, “... Anh vẫn muốn cùng em đi xem.”

Chưa bao giờ Tống Uyển cảm thấy vui vẻ là một chuyện đơn giản đến thế, nhìn những con cá quẫy tung tăng trong xô sắt, cô sẽ cười; Diệp Gia Thụ nấu thức ăn hơi cháy, cô sẽ cười, nhìn những bông hoa hóa thành băng ngoài cửa sổ, cô sẽ cười, ngay cả lúc nằm trên ghế chop mắt một lát rồi tỉnh, nhìn đốm lửa nhảy nhót trong bếp lò, cô cũng sẽ cười. Giờ đây nghe Diệp Gia Thụ miêu tả lại khung cảnh mùa xuân tươi mới, cô vẫn nở nụ cười như thế, “Được thôi.”

“Em lạnh không?” Diệp Gia Thụ nghiêng đầu nhìn cô.

“Không lạnh.” Cô hơi rụt cổ lại, lông nhung màu trắng trên cổ áo len khế khẳng đưng đưa theo làn gió thổi qua, “... Anh còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?”

“Ừ.”

“Khi ấy em cảm thấy anh chàng này ưa nhìn đấy chứ, nhưng làm li ỉt nói quá, chẳng thú vị gì cả. Có điều trải qua rất nhiều chuyện, em bắt đầu tin anh là dân chơi nhạc rock rồi.”

Diệp Gia Thụ cười hỏi: “Em đang khen đấy à?”

“Đương nhiên.”

“Vậy bây giờ em thấy vui không?” Anh nhìn cô đầy nghiêm túc.”

“Vốn em tưởng rằng cả đời này mình bị nhốt trong lồng.” Tống Uyển mỉm cười, cô co chân lên ôm đầu gối, tưởng tượng khung cảnh tuyết khi con gió mùa xuân thổi qua, họ lái xe chạy trên thảo nguyên rộng mênh mang, gió nổi lên, từng đợt sóng biển xanh lá ngút ngàn dâng cao tới tận đường chân trời.

“Ngồi yên nhé.” Diệp Gia Thụ bất ngờ đứng lên, tuyết cũng đung đưa theo, Tống Uyển giật mình vội vàng chống tay ra phía sau.

Anh cúi người vo một nắm tuyết ném về phía cột cổng ở sân. Chỗ đó treo một chiếc đèn lồng lúc họ thuê đã có sẵn. Quả cầu tuyết trượt qua đèn lồng rơi xuống đất. Diệp Gia Thụ lại vốc thêm nắm tuyết nữa, lần này ném trúng đích, tuyết rơi tung tóe lên rồi là cả xung quanh.

Advertisement / Quảng cáo

Tống Uyển theo mắt ngược đầu nhìn Diệp Gia Thụ, mái tóc của anh lâu rồi chưa được cắt, mọc hơi dài, tóc trước trán rủ xuống che mất một nửa mắt anh. Màu trắng của tuyết càng làm nổi bật làn da sạch sẽ của người đàn ông trẻ tuổi, cũng làm tôn lên đôi mắt đen như mực, tạo thành cảm giác gây thơ vẫn chưa hiểu đời. Trong lồng cô dâng lên cảm xúc kì lạ, tựa như chỉ trong một đêm quay về thời thiếu nữ.

Phổ Thanh Thủy hỏi đó ngoài cô ra còn một thiếu niên họ Hứa, gương mặt của thiếu niên trong trí nhớ của cô đã trở nên nhạt nhòa, chỉ nhớ lúc chơi bóng mờ hỏi cậu chạy ra làm mái tóc ướt đầm, trên người tỏa ra hơi nóng hầm hập. Cô ngồi phía sau xe đạp của cậu, cậu có ý đạp xe nghiêng nghiêng ngả ngả, cô hét lên thất thanh ôm chặt lấy eo cậu. Cậu lười nhác dựa người ở đầu gối chờ cô, ném cho cô một chai sữa vẫn còn nóng. Tóc của cậu không nghe lời hơi cong lên do lúc ngồi. Lúc đó tình thì thật ngọt ngào, chẳng còn nhớ đã nói với nhau những gì, chỉ nhớ nắm tay đi hết quãng đường, từ trường học đến đầu ngõ, lòng bàn tay rịn đầy mồ hôi.

Những năm qua, cô có tình không nhớ lại chuyện ngày xưa, thời gian trôi qua dài đằng đẵng, cũng giống như đã thật sự quên đi, cũng không bao giờ để trái tim mình nổi sóng. Nhưng gần đây cô nhận ra số lần mình chồng bóng hình của Diệp Gia Thụ lên nam chính mới tình đầu chưa nở đã tàn kia ngày càng nhiều hơn.

“Diệp Gia Thụ.” Tống Uyển đưa tay nắm lấy vạt áo tung bay trước mắt.

“Sao thế?”

Diệp Gia Thụ quay đầu lại, lùi chân về phía sau, bỗng nhiên trượt một cái, cả cơ thể đổ ra sau. Tống Uyển hét lên đầy sợ hãi, nhìn anh ngã xuống như cây hành lá bị đổ, sau đó cô cũng lập tức vịn người nhảy theo.

Diệp Gia Thụ nằm sâu trong đống tuyết giữa cái hồ lớn, tuyết che kín cả đầu cả mặt.

Anh cười đưa tay về phía Tống Uyển, “Kéo anh dậy.”

Tống Uyển không hề do dự giờ tay ra, nào ngờ Diệp Gia Thụ dùng sức kéo thật mạnh làm cô mất thăng bằng, loạng choạng ngã xuống người Diệp Gia Thụ.

Cô chống tay lên ngực anh toan đứng dậy, một cánh tay vững chắc vòng qua eo cô ấn xuống phía dưới, sức lực ấy không thể kháng cự lại được.

Cả người cô lại nghiêng về phía sau, hai gương mặt càng gần nhau hơn, hai đôi mắt đối diện với nhau.

Trong lần tuyết ở đất nước phía bắc xa xôi chỉ còn lại yên tĩnh tuyệt đối, âm thanh duy nhất là tiếng hai trái tim đập thành thịch, lấp đầy con gió đang rít gào không ngớt, như muốn phá vỡ gông cùm xiềng xích, nhảy lên trời cao rồi lại rơi xuống vực thẳm.

Dường như chẳng còn do dự, cô cúi đầu chạm lên cánh môi anh.

Chỉ là một nụ hôn trong giới hạn nhẹ nhàng.

Nhưng niềm vui sướng trào dâng đáng để cô chết hàng vạn lần.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thành Có Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Mốc dịch

Trời bắt đầu tạnh ráo, ban đêm thường nghe thấy tiếng băng tan rơi xuống đất, hoặc nước tuyết trên mái nhà chảy tí tách xuống nền xi măng.

Tuyết tan thời tiết bỗng nhiên trở lạnh kì lạ, Tống Uyển thật sự không muốn ra ngoài, nhưng Diệp Gia Thụ hết lần này đến lần khác nài nỉ, cô đành phải quấn kín mình như chiếc bánh chưng rồi lên xe.

“Bây giờ anh có thêm một cái nhìn mới về em.” Diệp Gia Thụ nói.

“Nói xem.”

“Vốn nghĩ em tao nhả tính tế, thật ra thì lười đến mức lười thôi lếch thếch.”

Tống Uyển cười khúc khích: “Anh không biết em là diễn viên sao? Em từng đóng phim rồi, nữ phụ số bốn trong một bộ phim ngày xưa.”

“Sao không tiếp tục làm diễn viên nữa?”

“Một chữ sao, bình thường diễn đã đủ rồi.”

Advertisement / Quảng cáo

“Kỹ thuật diễn của em trong ngôi nhà ở đường Phù Dung đúng là hạng nhất.”

“Diễn thành người khác sống dễ chịu hơn.”

“Nhưng nếu để anh nói, anh vẫn thích em tươi cười lối thời thế này hơn.” Diệp Gia Thụ ngập ngừng, “Anh đã nói anh thích em chưa nhỉ?”

“Chưa.”

“Vậy thì không nói nữa, em biết là được rồi.”

Tổng Uyển phá lên cười, đưa tay mở radio, rồi lại mở cửa sổ xe.

Trong radio đang phát một bài hát:

Ai biết được tình yêu là gì,

Chỉ gặp nhau trong phút chốc ngắn ngủi nhưng chẳng thể nào quên.

Dùng hết thời gian cả một đời,

Mà cũng không học được cách quên đi. (1)

Diệp Gia Thụ quay đầu lại nhìn, Tổng Uyển gối đầu lên cánh tay nằm nhoài lên cửa sổ, để mặc gió thổi bay mái tóc mình, cô ngắm nga theo điệu nhạc. Anh kim lỏng không đậu nờ nự cười.

Bão tuyết diễn ra trong khoảng thời gian dài, bổ sung trong thực đồ dùng là việc cần kịp hiện giờ. Hôm nay chợ trong trấn cũng rất đông đúc, từng tiếng rao của người bán hàng lạnh lạnh vang dội.

Diệp Gia Thụ biết Tổng Uyển không thích cảnh hỗn loạn bán thu trong chợ, bèn dặn cô chờ mình trong cửa hàng trà sữa gần đó. Anh nhét hết những thứ đã mua vào cốp sau, sau đó quay lại tìm người.

Tổng Uyển không ngồi bên trong, mà ngồi trên ghế mây dưới ô che nắng bên ngoài cửa hàng trà sữa, tay cầm một cốc trà nóng nhìn dòng người tấp nập, thoát nhìn vô cùng biếng nhác. Cô không chút son phấn vẫn xinh đẹp làm người khác không thể rời mắt, những chàng trai đi tới đi lui nếu lơ đãng bắt gặp ánh mắt cô sẽ lập tức xấu hổ ngoảnh đầu sang chỗ khác. Ngược lại cô bật cười vui sướng.

Diệp Gia Thụ thấy cô ở bên kia đường chơi hết sức vui vẻ, ngắm nhìn một lát mới bước tới gần.

Trà tiền xong, anh dắt tay cô đi về phía bãi đỗ xe. Tổng Uyển kể lại cho anh nghe chuyện vừa rồi, anh gật đầu, bỗng nhiên dừng chân lại quay đầu sang...

“Sao thế?”

Diệp Gia Thụ không nói gì, hơi chau mày lại, nhìn hai người mặc áo khoác màu đen đang đi ngang qua đường cái, hình như hai người đó bước ra từ bên cạnh cửa hàng trà sữa, hai tay đút vào túi quần, cúi đầu không nói chuyện với nhau, bước chân cùng nhịp, hành động vội vã.

“Sao thế? Anh đang nhìn gì thế?”

Diệp Gia Thụ lắc đầu, ngón tay siết lại chặt hơn, “Đi thôi.”

Vì đây sớm nên lên xe không được bao lâu Tổng Uyển đã ngủ thiếp đi.

Anh lái xe nhanh hơn so với ngày thường, đi được hơn mười cây số, anh phát hiện một chiếc xe xuất hiện qua gương chiếu hậu, xe màu đen, không có biển số.

Chiếc xe đi lờ đờ theo anh mà không tới gần, cũng không tụt lại phía sau, khi cách nhà trọ còn khoảng năm sáu cây số, chiếc xe đó bỗng nhiên rẽ ngoặt, quẹo vào đường nhánh gần đấy.

Diệp Gia Thụ thờ phào một cái.

Về đến nhà, anh quét dọn qua nhà cửa, Tổng Uyển thì lấy thức ăn vừa mới mua cho cá trong xô sắt ăn.

Advertisement / Quảng cáo

Anh nói: “Đã mấy ngày rồi, phải thay nước thôi.”

“Vâng.”

Buổi tối bác gái nhà hàng xóm tới chơi, cho họ một chậu cá đông lạnh. Tổng Uyển cũng có qua có lại, báo Diệp Gia Thụ lấy một ít sò khô mới mua sáng nay ở chợ tặng cho bác gái. Hai người nói chuyện, bất ngờ thay lại hợp nhau đến lạ, một người than con gái nhà mình không chịu cố gắng, một người kêu tập ba lẽ vừa khổ vừa mệt, rõ ràng hai chủ đề khác biệt, vậy mà nói rôm rả vui vẻ. Cuối cùng bác gái hỏi Tổng Uyển dù không phải là người địa phương nhưng có muốn định cư ở đây không. Tổng Uyển cười ha ha, đáp rằng nghe theo ý kiến chủ gia đình.

Chủ gia đình đang vất vả cặm cùi lột vỏ đậu nành chuẩn bị cho bữa tối.

Lúc ăn cơm tối, Diệp Gia Thụ nhắc tới chuyện này, hỏi Tổng Uyển có muốn sống ở đây không.

“Nếu anh bằng lòng, em không có ý kiến gì.” Tổng Uyển múc một muôi thành quả lao động mà Diệp Gia Thụ đã cực khổ trồng trong nửa năm qua, “Em đã nghỉ xong rồi, nếu sống ở đây, chúng ta có thể lên trấn tìm việc làm... nếu không tự mở trung tâm đi! Em dạy múa, anh dạy đàn ghi ta.”

“Được, nhưng vẫn thiếu vốn ban đầu.”

“Thế thì đơn giản, anh tiếp tục câu thêm cá trong hồ băng, chúng ta mang ra chợ bán; hoặc anh cứ bán nghệ đi, vừa đàn ghi ta vừa hát, dùng cách này kiếm tiền khá nhanh.” Tổng Uyển nói xong thì tự mình cười.

Diệp Gia Thụ cũng nhoen miệng cười, “Vậy phải tiết kiệm đến năm nào năm nào đây.”

“Không gấp mà, em không có nhu cầu đặc biệt cần chi tiêu, ăn no mặc ấm là được.”

“Nhưng anh không giống em.” Diệp Gia Thụ nói như thật, “Ngoài ăn no mặc ấm ra, anh muốn lúc nào cũng được nhìn thấy em.”

“Diệp Gia Thụ, sao bỗng nhiên mồm anh dẻo quá vậy.”

Anh cười đáp: “Chẳng phải đàn ông đều thế ư?”

Cơm nước xong, Diệp Gia Thụ báo Tổng Uyển lên nóc xe bên ngoài ngồi, còn anh thẩn thẩn bí bí trở về phòng.

Tổng Uyển ngồi trên nóc xe rung đùi ngắm bầu trời sao. Thấy Diệp Gia Thụ bước ra, trong tay cầm một cây đàn ghi ta.

“Anh mua lúc nào thế?”

“Sáng nay, thấy trong cửa hàng nhạc cụ liền tiện tay mua luôn.” Anh nhắc cây đàn ghi ta lên nhảy lên nóc xe, “Hát cho em một bài.”

Anh gảy dây đàn, ngón tay lướt qua chuỗi nốt nhạc, “Lời bài hát do Trần Tư Dương viết, nhạc do anh sáng tác, tên là “Phi ngựa ở Nam Thành.”

Anh cúi đầu, dạo nhạc đầu rất lâu mới từ tốn cất tiếng hát.

là sinh nhật của Trần Tư Dương.”

Lý Tuyết sững sốt, trong phút chốc nỗi sợ hãi không thể nói thành lời xâm chiếm cả cơ thể, “... Anh có ý gì?”

Diệp Gia Thụ nghiêng người, lấy hộp thuốc trong túi quần ra, rút một liều cúi đầu đến gần ngọn lửa tóa ra từ bật lửa, gó thổi qua làm ngọn lửa lay động, anh gơ tay che lại, cuối cùng châm được liều thuốc.

Anh khẽ thấp giọng xuống: “Bác trai bác gái không phải là trách nhiệm của cô, cô không cần gánh vác cả đời, sau này hãy sống cuộc sống của mình.”

Làn khói thuốc màu xám đen vừa ngưng tụ lại thì bị gió thổi tan, chỉ khi đốm lửa sáng lên có mới nhìn thấy nét mặt anh. Trên gương mặt ấy thật sự không có bất kì biểu cảm nào.

“Diệp Gia Thụ, anh nói cho rõ ràng, rốt cuộc ý anh là gì?”

Diệp Gia Thụ ngập ngừng trong giây lát, cuối cùng liếc nhìn cô ấy, “Tôi phải làm một chuyện, có lẽ một đi không trở về.”

“Anh... anh định làm gì? Diệp Gia Thụ, chuyện của nhà họ Trần anh muốn quăng gánh giữa đường sao?”

“Chẳng phải cô vẫn luôn hận tôi hại chết Trần Tư Dương ư? Vừa hay...”

“Nếu anh không chết vì Trần Tư Dương thì không tính là đền mạng!”

“... Vậy chẳng còn cách nào nữa, chỉ còn cách tôi xuống dưới đây nói xin lỗi cậu ấy.” Vừa dứt lời, anh toan rời đi.

“Diệp Gia Thụ!”

Bước chân Diệp Gia Thụ dừng lại.

Mắt Lý Tuyết nhòe đi, bóng hình của Diệp Gia Thụ đang lác lác trước mắt cô, cô không thể nói thành tiếng, dường như chuyện cũ phủ đầy bụi ngày xưa bóp nghẹn cổ họng.

Cô nhớ lại khoảng thời gian năm ấy ba người vẫn bên nhau, cô kim lòng không đậu buộc mình rời mắt khỏi Trần Tư Dương, chuyển sang nhìn về phía người hát chính.

Hồi đấy Diệp Gia Thụ không mở nhật chán nản như bây giờ, trên người anh mang theo khí chất kiêu ngạo đầy tự hào, không phải cảm giận thế tục, chỉ là không muốn thỏa hiệp với thế giới. Mỗi lần biểu diễn, những cô bé dưới sân khấu đều hò hét tên anh đến khản giọng, thỉnh thoảng anh đưa tầm mắt xuống bên dưới, nhưng thật ra trong mắt anh không có ai cả.

Cô thường nghĩ, trên thế giới này liệu có người lọt vào mắt xanh của anh chàng hát chính này? Liệu sẽ có lúc anh cố gắng quên mình vì phụ nữ không?

Có rất nhiều tính từ, sớm nắng chiều mưa, đứng núi này trông núi nọ... hoặc khác nữa, cô chưa đến mức đề hèn, cô chọn cách nói thẳng với Trần Tư Dương mình đã thay lòng, cô cũng muốn ngồi dưới sân khấu hò hét, hòa mình vào trong những người nhật nhòa ấy, mặc dù chưa bao giờ được một lần nhìn thẳng vào mắt anh.

Cô không ngờ trước khi nói thẳng với Trần Tư Dương, anh lại xích mích với Diệp Gia Thụ vì bất đồng quan điểm, Trần Tư Dương không chịu nổi hai cú shock, tối hôm ấy uống đến say mềm, cũng bởi vậy mà bỏ mạng trong biển lửa.

Chuyện này cô không nói với bất kì ai, ba năm qua giấu kín trong lòng. Cô hiểu rất rõ rằng, bản thân mình mới chính là hung thủ thực sự dẫn đến cái chết của Trần Tư Dương.

Quãng đường còn lại cô sống trong niềm ân hận mãi mãi, nhưng cô không giống Diệp Gia Thụ, cô không dám sám hối.

Diệp Gia Thụ đội một lát, thấy cô không nói gì, bèn gơ cánh tay lên vẫy chào, coi như tạm biệt, sau đó sải bước đi.

“Diệp Gia Thụ!”

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Gia Thụ phía xa xa dừng bước ngoảnh đầu lại, qua màn đêm Nam Thành, gương mặt người phụ nữ trẻ tuổi trở nên mờ hồ.

Cô dè dặt lên tim mình, cất cao giọng run rẩy: “Cả đời này tôi sẽ không tha thứ cho anh.”

Một chiếc xe vụt qua.

Khi Lý Tuyết ngẩng đầu lên lần nữa, bóng dáng đối diện đã quay người đi, trở thành cái bóng mỏng manh. Cô đứng ở nơi đó, không khóc. Vẫn luôn không khóc.

Từ nhỏ Diệp Gia Thụ đã sống ở Nam Thành, nhưng vẫn cảm thấy hiểu biết của mình về thành phố này rất ít. Nhất là những năm qua, từng con ngõ cũ kĩ nơi thời thiếu niên từng nô đùa dần dần biến mất, cao ốc nhà tầng mọc lên như nấm sau mưa. Sau này những cây cỏ thụ cũng bị chặt đốn, bạn bè hoặc xa xứ hoặc lập nghiệp thành gia.

Nơi đây là quê hương, nhưng càng ngày anh càng giống một vị khách qua đường.

Năm sau phố tây cũng bị phá bỏ, rất nhiều hộ gia đình đều chuyển đi. Anh trở về ngôi nhà mình sống hồi nhỏ, nhìn mạng nhện chăng đầy bên ngoài cửa sổ, có lẽ gia đình sau này chuyển tới bây giờ không còn sống ở đây nữa rồi.

Anh mua nước đậu và bánh bao ở đầu đường phố tây, ăn xong cả người đều nóng sực, sau đó bắt đầu đi tìm Diệp Dao.

Anh mất tích đã lâu, hôm nay lại đột nhiên xuất hiện làm Diệp Dao vừa bất ngờ và mừng rỡ, nắm lấy cổ áo anh khóc cả ngày trời, rồi mới thút thít: “Anh đúng là thần kinh, điện thoại thì không gọi được, trong nhà thì không có ai, em còn tưởng anh chết rồi cơ! Nhưng cũng không thấy ai báo tang để em nhặt xác giúp anh.”

Khóc xong, hai người leo lên bậc thềm cao cao, ngồi xuống bậc cao nhất. Nhìn xuống bên dưới, ven đường đều là cây cối cảnh lá khẳng khiu. Bầu trời màu xám tro, con người màu xám tro, mùa xuân đang đến rất gần.

Diệp Dao tựa đầu lên vai Diệp Gia Thụ, “Anh Diệp, nói thật với em đi, bữa vừa rồi anh đi đâu vậy?”

“Đưa Tống Uyển đi trốn.”

“Già tạo quá, sao lãng mạn thế? Vậy anh còn quay về làm gì? Hết tiền rồi à?”

“Về để chính thức chào tạm biệt cô.”

Diệp Dao khựng lại, ngược đầu lên nhìn anh, “Anh và chị ấy định chuyển đi ư?”

Diệp Gia Thụ ậm ừ một tiếng qua loa.

Diệp Dao cười cười, “Chuyện nhà họ Trần anh mặc kệ sao?”

“Chẳng phải cô không cho tôi lo đấy thôi? Cô nói đúng lắm, con người phải ích kỉ một chút.”

Diệp Dao cười nắc nẻ, “Coi như anh hiểu ra rồi.”

“Mai sau tôi không lo cho cô được nữa, cô phải sống có trách nhiệm với bản thân đấy.”

Lần này Diệp Dao không tiếp lời, cô mang ba lô ra trước mặt, lấy hai cuốn sách bên trong ra đập mạnh vào gối Diệp Gia Thụ, “Bây giờ em đang học đây này.”

Anh cúi đầu nhìn, cười đáp: “Học tiếng Anh à? Tốt lắm, thế đã chia tay với bạn trai chưa?”

Diệp Dao bĩu môi, “Chia tay từ lâu rồi, bây giờ em đang tập trung học hành không có lòng dạ nào yêu đương.”

Diệp Gia Thụ nhòen miệng cười, “Vậy tôi đi cũng yên tâm hơn.”

“Anh chỉ chuyển nhà thôi chứ đâu phải chết, nói cứ như sau này chúng ta không gặp nhau nữa vậy.”

“... Sau này chú ý giữ gìn sức khỏe.”

“Biết rồi, lắm lắm quá.”

Diệp Dao không muốn chào tạm biệt anh thế này, muốn thời khắc chia tay lúc này dài thêm chút nữa, có tựa đầu lên vai Diệp Gia Thụ, thì thầm, “Lúc đó anh ngẫu chừng nào, bao nhiêu cô gái đòi sống đòi chết vì anh. Em luôn nghĩ rồi cuộc ai mới là người đó nhỉ?”

Diệp Gia Thụ cười cười, tầm mắt nhìn về phương xa, “Bây giờ cô đã thấy rồi đấy, không còn ngẫu nữa.”

“Tình yêu mà, chẳng phải thảm hại vậy sao, nếu quá trọng sĩ diện thì còn gọi gì là tình yêu nữa.”

“Bản chất của thảm hại và khom lưng uốn gối hoàn toàn khác nhau.”

Diệp Dao nhè huyệt khuỷu tay vào xương sườn anh, nói đầy bất mãn: “Anh lại mượn cớ để dạy dỗ em. Em biết rồi, sau này sẽ lau sạch mắt nhìn chuẩn người.”

“Đến lúc đó báo tin tốt cho tôi.”

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Dao ừ một tiếng, cảm thấy nước mắt sắp chảy ra, liền lập tức buông tay đứng dậy, “Không nói nữa, em sắp phải đi học rồi. Anh... có Tổng đầu? Anh không về cùng chị ấy sao? Hai người đi thế nào vậy? Định chuyển đến đâu?”

“Ồ Nam Thành còn ít chuyện nữa, xử lý xong thì đi.”

“Trước khi đi gọi điện thoại cho em nhé.”

“Thôi đi, cô khóc lóc tôi không chịu nổi.”

Diệp Dao thốt lên “hây”.

Diệp Gia Thụ cười cười, dặn dò lại lần nữa: “Nhớ giữ gìn sức khỏe.”

“Biết rồi... Thế em đi đây.”

“Cô đi trước đi, tôi ở đây thêm lát nữa.”

Diệp Dao nhìn anh lần cuối, kéo dây ba lô lên xoay người rời đi, giẫm lên từng bậc thang, đi từng bước xuống dưới.

Sắp đến bậc cuối cùng, bỗng nhiên cô dừng bước, ngoảnh đầu lại nhìn anh.

Trong sắc trời xám đen, bóng hình thẳng tắp của Diệp Gia Thụ như ngọn cỏ bất chợt dâng lên cảm xúc khác lạ, rất muốn chạy nhanh về ôm chặt lấy anh, nếu không anh sẽ bị gió cuốn đi mất.

Cuối cùng cô cũng không làm, xoay người đi thẳng, không ngoảnh đầu lại nhìn thêm lần nào.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thành Có Mưa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Mốc đích

Tờ giấy được Tống Uyển cài sau cánh cửa, ra vào đều có thể nhìn thấy.

Sáng hôm đó cô dậy sớm, bên ngoài tĩnh lặng như tờ, cô tìm một vòng cũng không thấy người, chỉ tìm thấy một tờ giấy được dè trên bàn.

“Tạm thời có việc phải về Nam Thành gấp, chờ anh về, nhiều nhất là ba ngày. Nhớ thay nước cho cá.”

Thiếu một người, căn nhà bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo. Tống Uyển không có ai nói chuyện cùng bên sang nhà hàng xóm chơi. Bác gái lần trước tặng cá đông lạnh rất nhiệt tình hiếu khách, cô đi từ sáng sớm, bị giữ làm khách đến nửa đêm mới được về.

Con gái thứ hai của bác gái năm nay lên lớp mười, tiếng Anh không giỏi lắm, bài tập nghỉ đông vẫn chưa làm xong, giờ cuống quýt đến nỗi sắp khóc. Tống Uyển nhìn mà không đành lòng, buổi chiều ở lại kèm thêm tiếng Anh cho cô bé, mới đầu chỉ là dạy kèm, sau đó biến thành làm bài tập hộ.

Đến nửa đêm cô mới về đến nhà mình ở bên cạnh. Đương nhiên Diệp Gia Thụ vẫn chưa về, khóa lửa trong nhà cũng không có. Cô bước ra sân nhìn về hướng nam, màn đêm tịch mịch, sao đã lặn xuống. Cô khẽ ngậm nga một bài hát, chính là bài “Phi ngựa ở Nam Thành”. Nhưng bạn chỉ là một con ngựa giấy nhom, chạy qua màn đêm, chạy qua ban ngày, chạy qua ông già nhặt rác, và dưới khung cửa sổ của cô gái.

Ngày đầu tiên trời qua như thế.

Ngày thứ hai cô dậy sớm, thay nước cho cá, rồi đi nhóm lửa. Tống Uyển nấu một nồi canh cá, thêm một bát cơm to, ăn đến khi cả người nóng sực, ngồi bên bếp lửa chop mắt một lát.

Buổi chiều cô lái xe lên thị trấn, ngắm nghĩ thức ăn vẫn còn đủ cho mấy ngày nên không vào chợ, cô ghét những nơi bán thú hội hám, chỉ vào cửa hàng hoa mua một bó hoa cát tường. Hoa tươi mùa đông rất đắt, lúc cô trả tiền mà ruột đau như cắt, thầm nghĩ sang xuân phải tìm cách kiếm tiền.

Trên đường lái xe về nhà, cô đi qua một chiếc cây có hình đáng kì lạ, dừng xe lại ngắm nhìn một lúc lâu mới tiếp tục đi. Hôm nay đã có nắng, rực rỡ chiếu lên cánh tay cô, nhưng nhiệt độ bên ngoài xe vẫn rất lạnh, thậm chí còn lạnh hơn những ngày tuyết rơi.

Về đến nhà, cô cảm hoa vào ấm nước đã rửa sạch, đặt lên bàn ăn, có cho cá ăn, tự chơi cờ như Diệp Gia Thụ đã từng chơi. Ban đêm thì nghe tiếng tuyết tan.

Advertisement / Quảng cáo

Đó là ngày thứ hai.

Sang ngày thứ ba, Tống Uyển lấy cây đàn ghi ta của Diệp Gia Thụ ra, ngồi trong sân gây chơi. Hồi bé cô đã học đàn violon, đều là loại đàn dây, mò mẫm một lúc là quen tay. Cô nhún vai hợp âm, hát lại bài hát hôm ấy mình đã nghe trên nóc xe.

Cô bé học lớp mười nhà bên cạnh có lẽ nghe thấy tiếng hát bên đất con chó vàng to bự sang chơi. Con chó ấy béo núc ních, nhảy nhót vui đùa trong sân.

Cô dạy cô bé chơi đàn ghi ta, cô bé không có nền tảng, học được một lúc thì mất sạch kiên nhẫn. Cô bèn lái xe tiếp tục đưa cô bé về phía trước. Cô bé chỉ phía xa xa nói với cô rằng, chỗ kia có một cái hồ, chỗ kia là trường đua ngựa, chỗ kia là gia đình giàu nhất trong thôn. Đến khi tuyết dày không thể đi được nữa, bọn họ mới lái xe về.

Cô ăn tối ở nhà cô bé, đều là thịt và cá. Ăn xong họ chơi ném cầu tuyết, chú chó vàng còn chạy nhanh hơn cả hai người.

Đó là ngày thứ ba.

Tổng Uyên bắt đầu cảm thấy bất an, từ lúc nhìn thấy tờ giấy cô đã thoát không yên lòng, nhưng vẫn chọn cách tin tưởng Diệp Gia Thụ. Anh là người rất trọng lời hứa, sẽ không dưng mà nuốt lời.

Tối nay cô ngủ trong thấp thòm, giấc ngủ không sâu, nằm mơ rất nhiều, rất linh tinh, ban đêm giật mình tỉnh dậy mấy lần.

Sáng sớm ngủ dậy, Diệp Gia Thụ vẫn chưa về.

Bên ngoài mặt trời đã mọc, phản chiếu ánh sáng màu cam nhạt xuống lớp tuyết dày, Tổng Uyên xách xô cá ra ngoài sân, muốn để chúng hít thở không khí trong lành.

Lúc này cô nghe thấy ngoài sân vang vọng tiếng ô tô đi qua. Cô sững sốt, trong lòng mừng rỡ, chạy như gió ra ngoài, chân vấp phải cái xô, mấy con cá nhảy ra, giấy đánh đập trên nền tuyết.

Tổng Uyên nhìn thấy nhưng không kịp xử lý, chạy vội ra cửa sân.

Chiếc xe đen ấy, biển số xe cô biết, hóa thành tro cô cũng thuộc nằm lòng.

Con lạnh buốt từ gót chân chạy thẳng lên trên, cô run lên vì sợ hãi, lùi về phía sau, rồi lại lùi tiếp về phía sau. Cô hoảng loạn đóng cửa lại, khóa chốt.

Bên ngoài cửa giọng nói của Đường Kiến Khiêm trầm xuống: “A Uyên, cánh cửa này không ngăn nổi tôi đâu, em tự mình ra ngoài đi.”

Tổng Uyên tựa lưng vào cửa, hơi thở dồn dập, não bộ suy nghĩ rất nhanh, làm sao đây, phải làm sao đây.

Tiếng bước chân cùng tiếng ba toong càng lúc càng gần hơn, cuối cùng dừng lại, chỉ cách cô một cánh cửa.

“A Uyên, mở cửa.”

Tổng Uyên nín thở.

“Tên họ Diệp sẽ không về đâu, tôi đến đón em về nhà.”

Tim Tổng Uyên nặng trĩu, “Ông đã làm gì Diệp Gia Thụ rồi?”

Đường Kiến Khiêm cười khẩy, “A Uyên, em không thấy lạ tại sao ở nơi xa thế này tôi vẫn tìm thấy em ư? Phải cảm ơn tên họ Diệp đó, là hắn nói với tôi.”

“Ông khôn kiếp!”

“Bao nhiêu năm rồi em vẫn không sửa được cái tật ngây thơ của mình. Tôi cho tên họ Diệp ba triệu, hắn lập tức bán đứng em mà không hề do dự gì.”

“Ông khôn kiếp!”

“A Uyên, mở cửa.” Giọng nói của Đường Kiến Khiêm dần sắc bén hơn.

Một lát sau tiếng đập cửa vang lên mạnh mẽ. Tiếng va đập dữ dội từ cánh cửa chạy thẳng đến lưng, cô cảm thấy như bị một vật nặng nề đập mạnh vào tim, đau đớn muốn nôn hết ra.

Hai con cá giấy đánh đập trên tuyết, cuối cùng bất động.

* * * * *

Đường Kiến Khiêm đưa Tổng Uyên về căn hộ cao cấp mình thường sống gần đây, sai người canh gác hai tư trên hai tư giờ.

Từ khi bị kéo lên xe, Tổng Uyên một mực giữ im lặng không khác gì người chết. Mọi lời ngon tiếng ngọt của ông ta như nói với bức tượng không cảm xúc.

Gần đây công việc bận rộn, ông ta tạm gác lại chuyện này đi công tác mấy ngày, lúc trở về căn hộ thì thấy Tổng Uyên đang ngồi bên cạnh giường, không nhúc nhích như con rối được đắp bằng đất.

Đường Kiến Khiêm nổi giận đùng đùng, ông ta chống ba toong, lết chân bước nhanh tới, kéo cô đang ngồi trên ghế xuống, ném thẳng lên giường.

Ông ta đè người lên, cuối cùng cô giấy dựa, hét lên thất thanh lùi về phía sau, đập chân vào bụng ông ta, thật thật mạnh.

Trán Đường Kiến Khiêm đỏ mở hời lạnh, dù đau nhưng ông ta không hề lùi bước, túm lấy tay Tổng Uyên kéo cô lên, vung một cái bạt tai thật mạnh.

Advertisement / Quảng cáo

“Tổng Uyên, đừng hết lần này đến lần khác thách thức giới hạn của tôi.”

Tổng Uyên mờ to mắt đầy giận dữ, cười gằn: “Ông thì có giới hạn gì? Bội tín bội nghĩa chính là giới hạn của ông.”

Đường Kiến Khiêm nắm lấy cảm cô: “Cô nói lại xem?”

“Cố lần nào ông giữ lời không Đường Kiến Khiêm? Ông nói không cưỡng ép tôi, tôi cần thời gian, ông đồng ý; tôi nói ghét căn nhà của ông ở đường Đồng Nguyên, ít nhất đừng bảo tôi đến đó nữa, ông đồng ý; tôi nói ông đừng hành hạ tôi thêm nữa, ông đồng ý; tôi nói tôi có thể nghe lời, nhưng ông dùng ép tôi sinh con, ông cũng đồng ý... Bao nhiêu chuyện đấy, ông đã làm được chuyện nào chưa?”

“Là do cô thách thức lòng kiên nhẫn của tôi.”

Tổng Uyên nhìn thẳng vào mắt ông ta mà không hề sợ hãi.

Đúng lúc này chuông điện thoại của Đường Kiến Khiêm reo lên, ông ta ngừng lại lấy điện thoại ra nhìn, là cuộc gọi công việc quan trọng, buộc phải đi xử lý gấp.

“Cô ngoan ngoãn chờ, đừng mơ đi đâu nữa.”

Đồ gia dụng trong căn hộ đầy đủ, người canh gác đúng giờ đưa ba bữa cơm đến, nhưng không cho phép Tổng Uyên rời khỏi nhà nửa bước, cũng không cho phép cô liên lạc với bên ngoài.

Đường Kiến Khiêm bận rộn tròn một tuần mới bớt thời gian đến thăm Tổng Uyên, bởi vì nghe người canh gác nói cô tuyệt thực.

Ông ta ấn mặt khẩu mở cửa, bên trong tối đen như mực, ông nghiêng đầu hỏi vệ sĩ đứng cửa: “Chuyện gì thế này?”

“Cô Tổng yêu cầu không được bật đèn.”

Đường Kiến Khiêm hừ lạnh, giọng tay ấn công tắc, ánh đèn chiếu sáng người đang nằm trên sofa, hai cánh tay gầy gò để lộ khối ổng tay áo rộng thùng thình, như cây sáo bị móc chỉ cần bẻ một cái là gãy.

Đường Kiến Khiêm nắm cánh tay xóc cô dậy, “Lại giờ trò gì thế?”

Mái tóc che kín mắt Tổng Uyên, ông ta gạt tóc cô ra, xoay gò má cô về phía mình, “Tổng Uyên, tôi cảnh cáo cô, đây là lần cuối cùng, nếu cô tiếp tục giờ trò, tôi sẽ không tha cho cô đâu.”

“Ông đã làm gì Diệp Gia Thụ rồi?” Giọng nói của Tổng Uyên khàn khàn.

Đường Kiến Khiêm cau chặt mày: “Cô chỉ cần biết, cả đời này đừng mơ gặp lại hắn.”

Tổng Uyên cười đầy khó khăn: “Ông đã giết anh ấy rồi sao? Chẳng trách, chuyện này ông làm được mà.”

Ông ta nhìn về phía bàn ăn, trên bàn vẫn đặt bữa tối mà cô không hề động đũa: “Ăn cơm đi.”

“Ông giết anh ấy rồi, đúng không?”

“Tổng Uyên, tôi...”

“Cảnh cáo tôi à? Chỉ có kẻ bẽ tắc mới dùng đi dùng lại chiêu cảnh cáo này thôi. Ông có thể làm gì được tôi? Ông tưởng nhốt tôi ở đây mọi chuyện sẽ êm đẹp ư?” Tổng Uyên bật cười ha ha, cô chưa có hạt com nào vào bụng, cổ họng như nóng sừng vạng vọng khắp căn phòng, giọng nói khô khốc nhưng chói tai.

Đường Kiến Khiêm nghiêng răng nghiêng lợi, “Con chim Đường Kiến Khiêm tôi nuôi, dù chết cũng phải chết trong lồng, chết nơi tôi có thể nhìn thấy!”

Tổng Uyên nghiêng đầu hơi ngược mắt lên, bỗng nói: “Ông thật đáng thương.”

Đường Kiến Khiêm lạnh lùng nhìn cô chăm chăm.

Ánh mắt Tổng Uyên nhìn ông ta đầy thương hại, “Có một tin chắc hẳn ông chưa biết đâu nhỉ? Trước khi rời khỏi Nam Thành, tôi đã mang thai rồi.”

Đường Kiến Khiêm sững sờ, lập tức thả tay ra vén áo cô lên, dù không cần làm thế, chỉ cần nhìn cũng nhận ra chiếc bụng phẳng lì, nhưng ông ta vẫn vén áo lên đưa tay ra sờ, như muốn xác nhận lần cuối cùng.

“Có... có...” Tay ông ta run lên.

“Chú Đường, Tôi biết ông muốn gì. Ban đầu lúc ông đưa tay ra giúp đỡ tôi, lúc ông đưa tôi ra khỏi nỗi đau mất bố, lúc ông thật lòng hứa hẹn quyết tâm sửa đổi lỗi lầm... vốn chúng ta đã có rất nhiều cơ hội để đi tới kết quả ông muốn, nhưng lần nào, lần nào cũng bị ông phá hủy.”

Tổng Uyên ngừng đầu cười to, cười đến nỗi sắp chảy cả nước mắt, “Lần đầu tiên phá thai, ông nói tôi đang trừng phạt ông. Tôi không trừng phạt ông đâu, tôi đã thất vọng về ông từ lâu rồi. Tôi không thể lừa nổi bản thân mình rằng ông yêu tôi, ông không yêu ai hết, ông chỉ yêu cái ảo ảnh tôi tin tưởng ông, tôn sùng ông, nghe lời ông.” Gò má cô gầy gò, bởi vậy càng làm mắt cô to hơn, sáng ngời đến lạ kì, như ánh mắt khát khao được sống của người đồ bệnh nặng.

“Đường Kiến Khiêm, ông đáng thương lắm, thật đấy.”

Nhưng cô không khát khao được sống, cô không tha thiết gì hết. Thế nên sự hăng hái trong ánh mắt kì lạ đến vậy, làm Đường Kiến Khiêm giật mình sợ hãi. Đây là ánh mắt của thẩm phán, ông ta hiểu Tổng Uyên mới là người kiểm soát ván cờ này. Trên thực tế, tất cả sự tiêu cực của cô mới là sự kháng cự hiệu quả nhất, cô bóc trần ông ta toàn bộ, để ông ta không chiếm được bất cứ thứ gì.

Sau khoảng im lặng dài đằng đặc, Đường Kiến Khiêm hốt hoảng đứng dậy, lao đảo bước đi. Ông ta quên cầm ba toong, kéo lê đôi chân chạy nhanh ra cửa lớn như đang chạy trốn.

Xuống dưới tầng, tài xế nhanh chóng lái xe đến, ông ta xua tay cho người lái ra, ngừng đầu lên nhìn bầu trời trên cao. Vầng trăng non mờ nhạt rọi ánh sáng lạnh lẽo xuống. Đường Kiến Khiêm bắt giác sai bước, nhưng đi được mấy bước thì bỗng nhiên dừng lại... ông ta đi đâu được đây, không có ba toong, ông ta có thể đi đâu được?

Ông ta ngo ngẩn đứng đó, cuối cùng quay người vẩy tay gọi lái xe đến.

Advertisement / Quảng cáo

Đường Kiến Khiêm ngồi vào ghế sau, giờ tay xoa bóp huyết Thái Dương đang căng như dây đàn, hạ thấp giọng xuống: “Đường Đồng Nguyên.”

Lần đầu tiên ông ta gặp Tổng Uyên là ở đường Đồng Nguyên.

Hồi ấy cô mới mười lăm tuổi, vừa mới tan lớp học múa ba lê, bên ngoài bộ đồ luyện tập khoác thêm một chiếc áo bóng chày, khi được Tổng Tịnh Đông dẫn vào, cô chẳng có chút vẻ gì. Cô gọi một tiếng chú lấy lệ, rồi đến chỗ cửa kính ban công lấy một quyển sách trong cặp ra, đứng ở đó lật lung tung. Nhiều năm múa ba lê đã tạo cho cô thói quen đứng bằng một chân, chân kia giờ lơ cao thẳng tắp. Ông ta sai người mua cho cô một cây kem, cô không hề khách sáo nhận nó, vẫn đứng ở chỗ cũ cắn từng miếng. Lúc đó ánh chiều tà rọi vào, chiếu sáng mép váy lụa xòa tung của cô. Trên miệng cô còn dính kem như nàng công chúa được chiều hư, ngoài tính cách hơi khó chịu thì những phương diện khác đều đẹp để, thậm chí tính cách khó chịu của cô cũng là một vẻ đẹp.

Khung cảnh ấy làm ông ta nhớ mãi không quên.

Sau này qua lại với Tổng Tịnh Đông nhiều hơn, ngoài kinh doanh ra còn hẹn gặp riêng. Cô vẫn chơi tennis, lúc nhảy lên đập bóng, bờ eo mềm mại và đôi chân thon thả tràn đầy năng lượng. Ông ta chưa bao giờ thấy một cô bé hùng hục sức sống đến thế. Ông ta ngồi trên hàng ghế khán giả ngắm nhìn cô, dường như chân mình không hoàn hảo bởi vậy cần năng lượng ấy bù đắp.

Tổng Tịnh Đông chiều chuộng cô hết mực, nhưng cũng dạy dỗ cô rất nghiêm khắc, hai nửa qua lại thân thiết, cô có ấn tượng rất tốt với ông chú hay tặng cô quà lại còn ít nói còi mồm này. Có lần ăn com cùng nhau, cô cũng lên than thở bố mẹ hay cầm rơm mình thế nào. Ông ta kể mình lập nghiệp từ hai bàn tay trắng, cô tỏ vẻ ngạc nhiên vô cùng. Ông ta vẫn nhớ ánh mắt cô khi ấy, tràn ngập niềm ngưỡng mộ thật sự, không hề có a dua nịnh hót.

Thình thoảng họ đi dạo sân golf, ông ta đi rất chậm, nhưng cô không hề cảm thấy phiền phức, có lúc không để ý tốc độ đi nhanh hơn ông ta, rồi lại nhảy chân sáo về trách móc ông ta đi quá chậm. Trong thế giới của cô gần như không tồn tại những cảm xúc tiêu cực như kì thị hay dè bỉu, bởi vậy dù ông ta bị thọt, dù trước khi thành công ông ta chịu vô số ánh mắt khinh thường và lời nói mỉa mai, nhưng với cô ông ta được đối xử bình đẳng không khác gì những người bình thường, cho nên chuyện ông ta đi chậm cũng phải cần trách móc như bao người khác.

Sau này, niềm yêu thích vẻ đẹp và sức sống cô bé dần dần biến thành khát vọng độc chiếm, ông ta tự tạo cho mình cơ hội, từ lâu ông ta đã biết tin đồn Tổng Tịnh Đông sẽ xây ra chuyện có điều không hề một chữ. Ông ta biến sự thất thế của Tổng Tịnh Đông thành một món đồ trao đổi, bởi vậy chiếm được thứ mà mình hằng mong ước.

Cũng chính ở đường Đồng Nguyên nơi họ gặp nhau lần đầu, ông ta bất chấp tiếng kêu gào đến khán cổ, mạnh mẽ thường thức hương vị thành quả chiến thắng.

Thế nhưng từ đó Tổng Uyên dùng tám năm dài đằng đẳng để chống cự, để nói rằng thật ra ông ta không hề chiến thắng. Cô không nghe lời, ông ta chỉ có thể trừng phạt cô, giam giữ cô. Nhưng Đường Kiến Khiêm yêu cô, ông ta góa vợ nhiều năm qua, lại không có con cái, biết bao phụ nữ đầu đá để giành giật vị trí “Bà Đường”, vậy mà cô dễ dàng có được như trở bàn tay, chỉ có điều cô không chịu cúi đầu, ý vào sự chiều chuộng của ông ta mà tự tung tự tác.

Xe dừng lại ở đường Đồng Nguyên, ông ta ngồi trong xe nhìn những ô cửa sổ đen như mực, toàn bộ quá khứ lướt qua đầu như cười ngửa xem hoa.

Mép váy ba lê, cuộc nói chuyện sau bữa tối, chiều hoàng hôn trong cơn mưa tầm tã, tiếng khóc và kêu gào của cô gái...

Đường Kiến Khiêm nhắm mắt vào, tựa như đang ép trái tim mình sắt đá trở lại.

Ông ta không làm sai chuyện gì. Để đi đến ngày hôm nay, ông ta dựa vào niềm tin mình tuyệt đối không làm sai. Có sai phải là cô sai, không hiểu lòng người cũng không biết điều. Con chim Đường Kiến Khiêm nuôi sao có thể dễ kẻ khác chạm vào, nếu chết cũng phải chết trong lồng.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thành Có Mưa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Mốc đích

Một ngày dài đằng đẳng hơn cả một năm. Sau tối hôm ấy, rồi lại hai tuần trôi qua Đường Kiến Khiêm mới đến lần nữa. Dường như cuộc cãi nhau tối đó chưa từng xảy ra, tinh thần ông ta chưa bao giờ chịu tổn thương.

Tổng Uyên buộc phải nhún nhường, việc cấp bách bây giờ là cô cần biết thông tin bên ngoài. Bởi vậy sau khi dưng lên vờ kịch hết lần này đến lần khác vùng lên đấu tranh rồi lại bị đàn áp, cô giả vờ cam chịu, cuối cùng nhận thua.

Nhiệt độ trong căn hộ luôn ổn định, không thể cảm nhận được sự thay đổi của thời tiết, nhưng khi có đứng trên ban công nhìn ra ngoài, thấy lá cây phía xa xa bắt đầu nhú mầm xanh, có lẽ thời tiết ấm lên rồi, mùa xuân sắp đến.

Ăn com xong, Tổng Uyên nằm trên giường xếp chợp mắt, bỗng nhiên lên tiếng: “Tôi muốn gặp Phó Tiểu Oánh.”

Đường Kiến Khiêm đang ngồi trên sofa lật báo, nghe thấy cô nói bèn tháo kính xuống, “Trước khi lấy lại được lòng tin của tôi, tôi sẽ không để em ra khỏi đây nửa bước.”

“Tôi không ra ngoài, ông gọi Phó Tiểu Oánh đến đây gặp tôi, tôi muốn nói chuyện với cô ấy. Nếu ông không đến, cả ngày tôi chẳng tìm nổi một người có thể nói chuyện được.”

Đạo này cô coi như ngoan ngoãn, để cô gặp bạn bè cũng không sao, huống chi Đường Kiến Khiêm có quyền quyết định sống chết của Phó Tiểu Oánh trong giới giải trí, ông ta cho rằng cô ấy cũng không dám làm gì.

“Được, ngày mai tôi gọi cô ta tới.”

Tổng Uyển quần tắm thơm lên người, nghiêng đầu đi, “Tôi buồn ngủ rồi, lúc đi nhớ nhẹ tay nhẹ chân, đừng đánh thức tôi.”

Chiều hôm sau, Phó Tiểu Oánh đến đúng hẹn.

Advertisement / Quảng cáo

Tổng Uyển mặc quần áo ở nhà, để tóc xả, nét mặt lạnh nhạt, mời Phó Tiểu Oánh ngồi xuống, còn mình vào phòng bếp đun nước pha trà.

Phó Tiểu Oánh không ngồi mà đi theo cô vào phòng bếp, vừa định mở miệng thì Tổng Uyển đặt ngón trỏ lên môi mình “suyt” một tiếng, mấp máy môi nói không thành tiếng: “Có máy nghe lên.”

Phó Tiểu Oánh lập tức ngậm miệng lại.

Tổng Uyển làm như không có chuyện gì xảy ra bắt đầu tán gẫu với cô ấy, “Lâu rồi không gặp, bộ phim cô mới đóng được khen nhiều lắm đấy.”

“Ăn may thôi, gặp được đạo diễn giỏi mà. Còn cô đấy, sao lâu lắm không liên lạc với tôi?”

“Mất điện thoại, lười thông báo cho mọi người biết.”

Hai người nói chuyện câu được câu chăng, nước sôi bốc khói nghi ngút, Tổng Uyển nhắc ấm nước lên ra khỏi phòng bếp với Phó Tiểu Oánh. Cô tìm một bộ trà cụ sạch sẽ, ngâm trà, rồi lấy giấy và bút trong ngăn kéo ra, ngồi xồm bên cạnh Phó Tiểu Oánh.

Chuyện để nói chưa từng ngừng lại, từ trào lưu thời trang chuyển đến tin đồn trong giới giải trí, Tổng Uyển cầm bút viết vào tờ giấy mấy chữ: Cô biết chuyện của Diệp Gia Thụ không?

Phó Tiểu Oánh do dự một lát, gật đầu.

Anh ấy còn sống không?

Phó Tiểu Oánh im lặng.

Tổng Uyển khẽ ho một tiếng.

Phó Tiểu Oánh hỏi: “Sao thế, bị cảm à?”

“Không sao, cô họng hơi khó chịu thôi.” Tổng Uyển quỳ trên thảm, dè tay lên đầu gối cô ấy, thì thào bằng nét mặt van nài: “Xin cô đấy.”

Phó Tiểu Oánh đón lấy cây bút từ tay cô, muốn viết ra nhưng nhắc bút đặt bút ngập ngừng mấy lần, cuối cùng cô ấy bỏ bút xuống, lấy điện thoại trong túi ra, là chiếc cô ấy dùng để dự phòng. Cô ấy tìm một đoạn video rồi nhét nó vào tay Tổng Uyển.

Tổng Uyển lại ho thêm mấy tiếng: “Cô ngồi nhé, tôi vào nhà vệ sinh đã.”

Cô bước nhanh vào nhà vệ sinh, đóng cửa lại, cầm điện thoại mình đang nắm chặt trong tay lên chỉnh âm thanh về không, mở video ra.

Khung cảnh lác lác, ánh sáng mờ tối, ống kính được phóng to mấy lần, hình ảnh bị vỡ không nhìn rõ. Nhưng chỉ cần liếc mắt cô cũng nhận ra, đó là Diệp Gia Thụ, Diệp Gia Thụ và A Tuyền.

A Tuyền ngồi trên ngực Diệp Gia Thụ, chân kẹp cổ anh, tôi tập vung nắm đấm vào gò má. Diệp Gia Thụ không nhúc nhích, nằm im như đã chết, khi thời gian đếm ngược đến “3”, Diệp Gia Thụ bỗng nhiên vung nắm đấm về phía cầm A Tuyền, nhân cơ hội y tránh né dễ ợt cô y lật người xuống, đổi lại thành y nắm sống xoài dưới đất... tiếng reo hò trong sân như sấm, hình ảnh lại lác lác, trong tiếng hét chói tai màn hình tối sầm xuống.

Tổng Uyển không dám mở xem thêm lần nữa, chiếc điện thoại cô cầm nóng phỏng tay, cô đã có dự cảm từ trước, nhưng không dám tin mà thôi.

Cô ngồi thụp xuống bấm số điện thoại của Diệp Gia Thụ, bên kia báo tất máy không ai nghe.

Cô rùng mình run rẩy, lại gọi thêm lần nữa.

Không biết đã qua bao lâu, cô chợt nhớ Phó Tiểu Oánh vẫn đang ở ngoài, cô xóa dãy số mình vừa gọi trong nhạt kí cuộc gọi, nhét điện thoại vào trong túi quần, rửa sạch mặt rồi mới bước ra ngoài.

Phó Tiểu Oánh đã đứng ngồi không yên, Tổng Uyển trả điện thoại cho cô ấy, gượng giả bộ bông đùa: “Bộ phim mới của cô có nội dung gì vậy? Kể tôi nghe được không? Tôi vẫn chưa xem mà.”

Nhân lúc Phó Tiểu Oánh nói, cô cầm bút gạch dưới dòng chữ “Anh ấy còn sống không?” mình vừa viết ban nãy.

Phó Tiểu Oánh nhận lấy cây bút, nhanh chóng viết sang bên cạnh: “Lúc đưa ra khỏi sân đấu thì vẫn còn sống, nghe nói trên đường ra sân bay thì hôn mê, được lái xe đưa đến bệnh viện, hôn mê ba ngày, không chữa...”

Tay cô ấy khựng lại, nhìn giọt nước mắt rơi xuống tờ giấy.

Cô ấy ngăn người, trong phút chốc giọng nói cũng im bật, cô lẽ sẽ gây phiền phức cho mình nên cứng nhắc nói tiếp những chuyện không liên quan, tay cầm bút viết: Cô ổn không?

Tổng Uyển không nói gì, hình như cô muốn đứng dậy nhưng không biết phải làm thế nào, cuối cùng quay lưng đi về mạnh lên tìm mình.

Cô chỉ có thể che miệng khóc trong im lặng.

Advertisement / Quảng cáo

Phó Tiểu Oánh luống cuống mà không dám ngừng nói, cô ấy đưa tay ra vỗ vai Tổng Uyển.

Rất lâu sau, cô ấy nghe thấy Tổng Uyển ho nhẹ một tiếng, “Có thuốc không?”

“Có.” Phó Tiểu Oánh thở hắt ra, lập tức lấy thuốc trong túi xách đưa cho Tổng Uyển.

Tổng Uyển đứng dậy, nhận lấy thuốc ngồi xuống sofa đối diện, giờ tay lên lau vệt nước mắt trên khuôn mặt, mở miệng hỏi: “Mấy giờ rồi?”

“Năm giờ.”

“Không giữ cô ở lại ăn cơm nữa, cô về trước đi.” Cô rướn người tới lấy điện thoại ban nãy trong túi xách Phó Tiểu Oánh, viết lên giấy: Điện thoại của cô bị tôi trộm rồi.

Tờ giấy vừa rồi dùng để trao đổi gấp lại, nhét vào túi của cô ấy để mang ra ngoài xử lý.

Phó Tiểu Oánh hiểu ý, cầm túi xách đứng dậy, “Vậy tôi không quay rầy nữa, có thời gian hẹn tôi đi mua sắm nhé.”

“Được.”

Cuối cùng Phó Tiểu Oánh lại nhìn Tổng Uyển.

Cô ấy nhớ trước đây khi còn qua lại với Tổng Uyển, cô luôn hi vọng có một ngày được nhìn thấy cảnh Tổng Uyển thảm hại, hoặc muốn biết một người không tìm không phải như cô sẽ suy sụp vì ai.

Hôm nay thấy rồi, cô ấy cảm thấy như thế này cũng chẳng đẹp đẽ.

Con người đôi khi cũng phải tẻ dại thì mới có thể sống tốt hơn trên thế gian này.

Đột nhiên cô ấy không còn ngưỡng mộ Tống Uyển.

“Tôi đi đây.”

Tống Uyển không lên tiếng.

Phó Tiểu Oánh xoay người bước đi.

* * * * *

Khi màn đêm sắp buông xuống luôn quay trở về với yên tĩnh, mang theo sự trang nghiêm như tham dự tang lễ vào ban ngày.

Thuốc lá mà Phó Tiểu Oánh để lại cô vẫn chưa hút xong.

Khi chợt tỉnh ngộ như bị móc tìm móc phổi, cô mới dám nhớ đến Diệp Gia Thụ. Cô và anh đều là những con người giống nhau, cô hoàn toàn có thể đoán được tâm trạng của Diệp Gia Thụ trong từng việc anh làm tâm trạng ra sao khi lấy cái chết quyết tâm thách thức quy định của Đường Kiến Khiêm, tâm trạng ra sao dù đánh cược tính mạng cũng phải quật ngã A Tuyền, tâm trạng thế nào khi ra khỏi sân đấu muốn mang tin tức thắng lợi đến gặp cô, và lúc gục ngã trên con đường chỉ cách một bước nữa là thành công đã mang tâm trạng gì...

Cô hiểu hết, nhưng trái tim cũng đã bị khoét rỗng rồi, khi gió lùa qua cô, chỉ còn âm thanh vang vọng trống rỗng.

Cô cảm thấy mình không đáng giá đến thế.

Nhưng nếu thay đổi vị trí với Diệp Gia Thụ, cô cũng sẽ lựa chọn làm như vậy.

Bởi vì tình yêu đó đáng để cô chết hàng vạn lần.

Cô hút thuốc, trong bóng tối nước mắt cả một đời lặng lẽ rơi xuống đất, sau đó mơ màng chìm trong giấc ngủ. Chiếc thuốc cuối cùng cô vẫn chưa hút xong đặt trên bàn trà, tàn thuốc cháy thành một đường dài.

Trong mơ không có nước mắt.

Vì cô mơ thấy Diệp Gia Thụ.

Anh ôm cây đàn ghi ta ngồi trên nóc xe, áo sơ mi màu trắng tỏa sáng trong nắng xuân như lá cờ đang tung bay. Gió rất dịu dàng thổi qua ngọn tóc anh.

Nơi xa xa là thảo nguyên mênh mông, cỏ non mới mọc khi có làn gió thổi qua dập dềnh từng lớp sóng đến tận đường chân trời, đàn cừu trắng phau phau như hoa cây bông nở rộ khắp nơi. Cảnh điều năm sắc sặc sỡ bay cao trên bầu trời, có hình chim én, chim hải âu, cao đến nỗi như có thể chạm tới chân mây.

Advertisement / Quảng cáo

Là lần gió ấm áp nhất, trong gió vang vọng tiếng hát xa xôi.

Diệp Gia Thụ quay đầu lại mỉm cười, ánh mắt trong veo chỉ có ở tuổi thiếu niên.

“Sao bây giờ mới tới? Anh chờ em lâu rồi.”

Tống Uyển mỉm cười tình giàc.

Màn đêm tối tăm tĩnh lặng, chân giẫm lên thảm không tạo ra âm thanh. Cửa sổ bên ban công mở tung, con gió lùa vào trong vẫn mang theo hơi lạnh, nhưng đã thoang thoảng hương vị mùa xuân.

Cô nghe thấy tiếng mở cửa, không hề do dự trèo lên lan can.

Cô muốn cả thế giới một màu đen này, muốn cơn gió cuồng dã, còn muốn cả tự do.

Rồi tất cả màn đêm đều đang dâng lên, con đường sáng ngời mở rộng ở nơi sâu nhất trong tâm mắt, làn gió xung quanh cuốn theo hơi thở ẩm ướt tươi mới của mùa xuân nâng đỡ lấy cô, cô như đang sải rộng đôi cánh trắng muốt.

Cô đã bay tự do giống một chú chim như thế.

- HẾT -

Bạn đang đọc truyện *Nam Thành Có Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.